

Đừng Tìm Em Darling

Contents

Đừng Tìm Em Darling	1
1. Chương 1: Chương 1.1	1
2. Chương 2: Chương 1.2	5
3. Chương 3: Chương 2	9
4. Chương 4: Chương 2.2	12
5. Chương 5: Chương 3.1	16
6. Chương 6: Chương 3.2	19
7. Chương 7: Chương 3.3	21
8. Chương 8: Chương 4.1	24
9. Chương 9: Chương 4.2	26
10. Chương 10: Chương 5.1	28
11. Chương 11: Chương 5	31
12. Chương 12: Chương 5.2	33
13. Chương 13: Chương 6.1	36
14. Chương 14: Chương 6.2	38
15. Chương 15: Chương 6.3	41
16. Chương 16: Chương 6.4	43
17. Chương 17: Chương 6.5	46
18. Chương 18: Chương 6.6	49
19. Chương 19: Chương 6.7	51
20. Chương 20: Chương 6.8	54
21. Chương 21: Chương 6.9	57
22. Chương 22: Chương 6.10	59
23. Chương 23: Chương 6.11	63
24. Chương 24: Chương 6.12	67
25. Chương 25: Chương 6.13	69

Đừng Tìm Em Darling

Giới thiệu

Bạn đang thưởng thức truyện Đừng Tìm Em Darling của tác giả Ngôn Trứ. Bối cảnh truyện online này chính là ở Đài B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-tim-em-darling>

1. Chương 1: Chương 1.1

Đài Bắc, cổng chính sân bay quốc tế Đào Viên.

“Tổng giám đốc,tôi đi lấy hành lý,thỉnh ngài ở trong này chờ tôi một lát”,Lí Kỳ cung kính hướng người đàn ông đối diện mình nói.

Người đàn ông nghe được lời nói của anh tháo kính râm xuống. Trời tháng sáu nắng gay gắt, ánh mặt trời chói chang từ bên ngoài xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt ,thần nhiên dát vàng lấp lánh trên khuôn mặt anh,cả người nhìn qua tựa như một vườn xuân phong * (ngọn gió xuân),ấm áp lòng người.

Anh hơi khép hồ đôi mắt,hàng lông mi dày rậm in bóng nhẹ xuống gương mặt tuấn tú, khóe miệng bỗng nhếch lên thành một nụ cười thật đẹp, anh nghiêng người vươn tay nhẹ vỗ lên tấm lưng cứng ngắc của Lí Kỳ, mang theo ý cười vui vẻ trêu chọc: ”Lí Kỳ, anh làm trợ lý bên cạnh tôi cũng không dưới ba năm, tại sao vẫn giữ mãi bộ dáng cũ kĩ đó? Hiện tại đã trở về Đài Bắc lại không có cái ban giám đốc ‘đồ cổ’ kia ở đây, anh gọi tên tôi thì được rồi”.

Lí Kỳ ngẩn người, ánh mắt anh rất nhanh đảo qua gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông kia , những đường nét ôn hòa, và nét tuấn lãng trên gương mặt nhìn nghiêng của anh thoát nhìn càng thêm phần nam tính, ,càng tăng thêm vẻ phong thần tuấn lãng.

Anh còn không kịp mở miệng trả lời,đã nghe được thanh âm ồn ào bình luận xung quanh.

“ Oa,nam nhân kia có phải chính là ngôi sao điện ảnh không? Thật suýt a!”

“ Trời ạ,ánh mắt anh ta thật ôn nhu. Nếu thực đó là bạn trai tôi thì tốt rồi...”

“Tôi bị chết đuối trong ánh mắt của anh ta mất rồi.”

Nghe những lời nói từ xung quanh cũng thật không khó để nhận ra nam nhân bọn họ đang bàn luận chính là người hiện đang đứng bên cạnh Lí Kỳ- Nếp Hề Viễn; con một tổng tài tập đoàn lớn nhất nước Mỹ, mới hai mươi bảy tuổi chỉ bằng thực lực của chính mình đã đảm nhiệm vị trí giám đốc bộ phận thị trường. Cuối tuần trước,ban giám đốc họp quyết định cử anh về Đài Loan, phụ trách nghiệp vụ tập đoàn Kỳ Hạ Kim Lợi khách sạn.

Tuy rằng Nếp Hề Viễn đối với công việc thực có trách nhiệm, cử chỉ đối với người khác ấm áp, ôn nhu, duy chỉ có một điều làm cho thân là trợ lý Lí Kỳ cảm thấy có chút buồn bực, chính là khuôn mặt khiến chúng sinh diên đảo, anh thực lo lắng trong thời gian tới công tác tại đây,có hơn phân nửa thời gian phải thay Nếp Hề Viễn làm vật canh các cô gái.

Trợ lý Lí Kỳ thở dài,ngẫm thật sự nếu giờ không rời khỏi sân bay,chỉ sợ người người vây quanh xem náo nhiệt ngày càng nhiều, không biết là ai, lại tưởng rằng Đại minh tinh nào đó xuất hiện; miệng anh cứng ngắc kéo nhắc: “Tổng giám đốc.....Ngài vẫn là đeo kính râm thì hơn!”

”Vì cái gì?” Nếp Hề Viễn khó hiểu hỏi.

Chính là Lí Kỳ còn chưa kịp giải thích, trong đám người vây quanh, đã có nữ hài tử lớn mật chủ động tiến đến gần: “ Hai! Tiên sinh thực hảo suất !* (đẹp trai,anh tuấn) Có thể cùng tôi chụp bức ảnh làm kỉ niệm không?” Nói xong, cô gái kia bỗng nhiên tới gần Nếp Hề Viễn, cũng không quan tâm anh đồng ý hay không, một tay trực tiếp lôi kéo tay anh, tay kia cầm lấy camera,đối với chính mình bắt đầu chụp ảnh.

Các nữ tử bên cạnh đều thấy một màn như vậy, cũng không cam chịu yếu thế đều tiến lên, người chụp ảnh, người nói chuyện, khiến xung quanh bỗng nổi lên náo nhiệt, nhất thời lại có chút hỗn loạn.

Lúc này trong đám người lộn xộn phía sau, đột nhiên có người giương giọng nói: “Thực xin lỗi, phiền toái xin làm ơn nhường đường một chút”.

Trong chốc lát, chỉ thấy một gã mặc trang phục công ty hàng không hậu cần mặt đất (phụ trách công tác chuẩn bị và an ninh hàng không ở dưới mặt đất) đi tới, anh đứng lại đánh giá một chút Nếp Hề Viễn cùng Lí Kỳ, thái độ ôn hoà mở miệng : “Xin chào, tôi là nhân viên phụ trách an ninh 0218 hậu cần mặt đất, có thể giúp gì được cho ngài không?”

Nếp Hề Viễn cùng Lí Kỳ bị đám người vây ở trung tâm, thật vất vả mới thoát ra; Nếp Hề Viễn để ý quần áo, hướng tới người phụ trách hậu cần mặt đất xuất hiện thật đúng lúc kia lắc đầu cười khổ, đối với loại tình huống này anh đã sớm thấy nhưng cũng không thể trách; mới trước đây,anh chính là ngôi sao trong các soái ca hiện thời, nên thường hay thu hút ánh nhìn của mọi người, từ bé đến giờ anh đã trở thành thói quen.

Tên hậu cần mặt đất kia nhìn chằm chằm Nếp Hề Viễn, trên mặt xet qua một tia biểu tình kỳ dị, trước phẳng phát một chút nghi hoặc, tiếp theo là kinh ngạc, sau đó liền mừng như điên hướng Nếp Hề Viễn nở nụ cười: “Xin hỏi anh có phải Nếp Hề Viễn tiên sinh hay không?”

Bộ dạng kích động của anh làm cho Nếp Hề Viễn cảm thấy tò mò, tuy rằng vừa bị vây xem chung quanh, nhưng trên mặt tươi cười không chút ảnh hưởng, lúm đồng tiền như xuân phong vẫn như trước khiến người người động tâm, “Là tôi, anh nhận ra tôi?”

Nghe được lời khẳng định của Nếp Hề Viễn, người nhân viên mang mã số 0 218 thay đổi, anh ta một bên gật đầu nói: “Tôi rất cực là đang đợi tiên sinh !”

Từ túi tiền lấy ra phong thư, lại từ bên trong lấy ra tấm ảnh chụp, anh kích động đưa tới trước mặt Nếp Hề Viễn, tiếp tục nói: “Nếp tiên sinh, anh xem người trong ảnh chụp này có phải là anh không? Trách không được tôi cảm thấy được anh nhìn có vài phần quen mắt....”

Nếp Hề Viễn tiếp nhận ảnh chụp sau không đến một giây đồng hồ, liền không thể tin nổi mà mở miệng, trên ảnh chụp có một nam một nữ, cô gái nghiêng người, mái tóc dài phất qua hai má chàng trai, cô ôm hai bả vai anh mà hôn lên má, chàng trai khuôn mặt hạnh phúc, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào, mà người con trai kia chẳng phải ai khác, chính là anh!

Nếp Hề Viễn kinh ngạc nhìn người trên ảnh chụp, cùng chính mình bộ dạng lại giống nhau như đúc, chính là ảnh này chụp chính mình, cùng lúc đó biểu tình khuôn mặt xuất ra nét ngây ngô, tươi cười tràn ngập hơi thở hạnh phúc.

Nhưng mà, tại sao trong trí nhớ của anh đối với tấm ảnh chụp này không có chút ấn tượng? Đây là chụp vào lúc nào? Mà cô gái trong ảnh là ai? Nhìn về mặt cô đối anh thân mật, là anh như thế nào cảm thụ? Anh từng có biểu tình tươi cười ngọt ngào hạnh phúc?

Hết thấy biểu tình trên ảnh chụp, nhưng anh lại không có một chút ấn tượng.

Nếp Hề Viễn hiện lên nụ cười cứng nhắc, anh nói không nên lời khi nhìn tấm ảnh chụp, giống như bản thân có một thứ quan trọng nào đó chính mình quên đi, loại cảm giác này làm cho anh luống cuống, không tự khống chế mà bắt lấy cánh tay người hậu cần mặt đất mà hỏi: “Tấm ảnh chụp này anh có được từ đâu?”

“Nếp tiên sinh đừng kích động, chúng ta đến quán cà phê bên cạnh ngồi xuống từ từ nói chuyện được chứ?”

Nếp Hề Viễn một bên gật đầu đồng ý, một bên phân phó Lí Kỳ lấy toàn bộ hành lý ra cửa chờ anh, lúc này mới cùng nhân viên 0218 hậu cần mặt đất đến quán cà phê nói chuyện.

Mới vừa vừa ngồi xuống, nhân viên hậu cần mặt đất 0218 liền mở miệng nhớ lại: “Đó là chuyện của một ngày cách đây ba năm, có một cô gái.... Chính là vị này” Anh ta chỉ chỉ cô gái trên tấm ảnh chụp trong tay Nếp Hề Viễn. “Khi đó tôi mỗi ngày đều thấy cô ấy đến sân bay, bởi vì nhiệm vụ công tác, tôi hỏi cô ấy có việc gì cần hỗ trợ để chúng tôi có thể biết; Cô ấy nói cho tôi biết, cô ấy đang đợi một người về nước, chính là qua nhiều ngày tháng, cô vẫn không đợi được người đó, vì thế cô ấy đưa tôi tấm ảnh chụp, nhờ tôi nếu một ngày gặp được người đàn ông trong bức ảnh, liền điện thoại báo cho cô ấy; bởi vì tôi luôn ở sân bay nên mang ảnh chụp để trong ví, chính là muốn giúp cô gái kia hoàn thành tâm nguyện, không nghĩ tới, trời không phụ người có lòng, rốt cục tôi cũng chờ được anh!”

Sau khi nghe xong, Nếp Hề Viễn trầm tư thật lâu, mắt mờ mịt nhìn chằm chằm cô gái trẻ trong ảnh chụp, ảnh chụp cô có hơn phân nửa bên sườn mặt bị che khuất, hoàn toàn không thể nhận rõ diện mạo; anh nghĩ có lẽ sau khi nghe tên cô gái đó, có thể nhớ được điều gì đó.

Vì thế, Nếp Hề Viễn hỏi: “Cô ấy tên gọi là gì?”

“Nếp tiên sinh không nhớ rõ cô gái này ư?”. Hậu cần mặt đất nhìn Nếp Hề Viễn với vẻ mặt khó hiểu; ngay cả danh tính của người con gái này cũng không nhớ rõ, xem ra nam nhân trước mắt bộ dạng rõ ràng tuấn tú, cũng không khác gì những kẻ ông bướm trên hoa ghẹo nguyệt xong rồi quên mất.

Nghĩ như vậy, trong lòng anh không khỏi có chút bức mình, ngữ khí cũng mang theo vài phần lạnh lùng: “Tôi chỉ biết cô ấy họ Đào, mà sau tấm ảnh chụp cũng ghi lại phương thức liên lạc”.

Nếp Hề Viễn đem tấm ảnh chụp lật lại, quả nhiên trên mặt tấm hình có lưu lại một hàng chữ nhỏ viết bằng bút máy, địa chỉ, Nếp Hề Viễn, điện thoại liên lạc

“Họ Đào a.....” Nếp Hề Viễn nhỏ giọng thắc mắc, chính là vẫn như trước không có chút ấn tượng, anh không nhớ rõ trong nhận thức của bản thân có biết cô gái nào mang họ Đào.

Cô rốt cuộc là ai? Trong lòng đầy nghi vấn khiến Nếp Hề Viễn ngồi đứng không yên nhìn nhân viên hậu cần mặt đất nói: “Vậy làm phiền anh điện thoại thông báo cho cô ấy, nói đã tìm được tôi.....”

Nhân viên hậu cần mặt đất tuy rằng bất mãn với phản ứng của Nếp Hề Viễn, nhưng là muốn làm người tốt cho tới cùng, vẫn rút điện thoại di động ra bấm lên một dãy số, chính là đầu dây bên kia không có ai bắt máy.

“Điện thoại không ai tiếp”. Người nhân viên sân bay thở dài, “Tôi cũng chưa từng gặp lại Đào tiểu thư ba năm nay, có lẽ cô ấy đã thay đổi số điện thoại, mặc kệ chuyện như thế nào, hiện tại tôi rất cực cũng có thể đem tấm ảnh này trả về nguyên chủ, cũng coi như giải quyết xong một cục tâm sự”.

Nếp Hề Viễn trong lòng không khỏi có chút thất vọng, anh thật sự rất muốn biết cô gái trong ảnh chụp là ai, càng muốn biết vì cái gì khiến anh không thể nhớ rõ cô.

Nắm lấy một góc ảnh chụp, anh tự đưa ra lý do: “Nếu chúng tôi thật sự hữu duyên, khẳng định sẽ có ngày gặp mặt”.

Nếp Hề Viễn cũng không biết lời này có đúng là do cô gái trong ảnh chụp nói hay không, anh ngẩng đầu, trên mặt khôi phục vẻ tươi cười ấm áp như trước, đối với anh nhân viên kia mà nói: “Nhưng mà tôi vẫn muốn cảm ơn anh”.

Anh mở ví tiền lấy ra tấm danh thiếp, “Đây là phương thức liên lạc cho tôi, về sau anh có gì cần hỗ trợ, cứ việc tới tìm tôi; nếu trong tương lai có gặp lại vị Đào tiểu thư, cũng phiền anh liên lạc thông báo”.

“Nếp tiên sinh quá khách khí! Quả thật tôi bị thâm tình của Đào tiểu thư tác động, vì cô ấy tìm kiếm anh, tôi chẳng qua cũng chỉ giúp một tay thôi”. Người nhân viên tiếp nhận danh thiếp, đứng dậy cáo từ.

Nếp Hề Viễn mang về mặt có chút mất mát đi ra cửa chính sân bay, đã thấy Lí Kỳ ở đó, “Tổng giám đốc, hành lý đã chuyển hết lên xe”.

Nếp Hề Viễn gạt nhẹ, sau giờ ngọ ánh mặt trời chiếu xuống khiến người ta chói mắt, trong lòng anh có chút nặng nề, cô gái trong ảnh chụp tựa như bàn ủi được đốt đỏ rực, hung hăng đâm thẳng vào tâm anh, dấu vết để lại chỉ là một khoảng trống mờ mịt, dù có cố gắng muốn nhớ ra điều gì thì tất cả đều trở nên vô ích.

Lần qua lộn lại suy nghĩ một lần, Nếp Hề Viễn trong lòng thập phần khó chịu...

Lí Kỳ một bên quan sát biểu tình của Nếp Hề Viễn, chỉ thấy khoé miệng Nếp Hề Viễn tuy vẫn đọng lại nét tươi cười, bất quá ý tứ cảm xúc tựa hồ có chút dờ dạc cười. Nhưng anh ta thân là trợ lý của Nếp Hề Viễn cũng không dưới ba năm, đương nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

“Lí Kỳ....” Nếp Hề Viễn nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Tôi ba năm trước đây đã từng tới Đài Loan rồi sao?”

“Theo tôi được biết, cũng chưa có”. Lí Kỳ không dám nhiều lời.

Nếp Hề Viễn gạt đầu, trí nhớ của anh về ba năm trước đây vẫn rõ ràng, khi đó anh vừa tốt nghiệp không lâu, sau đó có xảy ra một tai nạn xe, sau này làm việc trong tập đoàn, trong trí nhớ anh, cô gái trẻ này hoàn toàn chưa từng xuất hiện qua.

Chính là anh không hề mất trí nhớ, như vậy tấm ảnh chụp này là từ đâu tới?

Nếp Hề Viễn trầm tư không thể giải thích, cuối cùng đem chuyện này chôn sâu trong lòng, tựa như lời nói lúc trước, nếu còn có duyên, anh có thể cùng cô gái kia gặp mặt.

“Tổng giám đốc, chúng ta hiện tại nên đi khách sạn Kim Lợi, hay là....” Ánh nắng mặt trời chói chang làm cho trán Lí Kỳ đã lấm tấm mồ hôi, anh ta nhận không được cắt ngang bầu suy tư của Nếp Hề Viễn.

Nếp Hề Viễn hoàn hồn, thở dài, nói: “Trực tiếp đi Kim Lợi.”

Kim Lợi khách sạn này là do Nếp Tánh Hoa – cha của Nếp Hề Viễn một tay gây dựng, lúc trước là chi nhánh đầu tiên của tập đoàn.

Nếp tánh Hoa phái con trai của mình đảm nhiệm chức tổng giám đốc Kim Lợi khách sạn ý đồ thực rõ ràng, Ông hy vọng Nếp Hề Viễn có thể tự mình quản lý tốt công việc của khách sạn, như vậy trong tương lai tiếp tục đảm đương tổng tài tập đoàn.

Lúc này ở khách sạn lại thực náo nhiệt, cô gái mặc áo đỏ đứng trong đại sảnh đang khẩn trương phân phó công tác cho toàn bộ nhân viên chung quanh.

“Người kia, mau đi bố trí thật nhiều hoa bách hợp tại cửa chính”.

“Những người kia, các người cùng ra cửa chính chuẩn bị nghênh đón tổng giám đốc”.

Người đang nói chuyện chính là quản lý đại sảnh của Kim Lợi khách sạn lớn Ngụy Di Nhiên, Cô ta liên tục cất cao giọng chỉ huy: “Các người động tác mau lẹ một chút! Tôi nói cho các người, tân tổng giám đốc vừa nhận chức chính là con trai duy nhất của tổng tài, các người nếu không tập trung công tác, cẩn thận công việc của chính bản thân đi!”. Lời nói vừa dứt, cô ta từ sau thang máy đi ra, Ngụy Di Nhiên chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy người ở bên trong liền lập tức hô: “Cô ra đây ngay cho tôi”.

Đào Tử An vốn nghĩ muốn lần theo mép tường để trốn, lại nghe mệnh lệnh của Ngụy Di Nhiên, chỉ có thể âm thầm kêu khổ, đến trước mặt cô, “Ngụy quản lý”.

Ngụy Di Nhiên nhìn cô gật đầu, sau đó dùng ánh mắt thẩm định, cơ hồ đem toàn thân Đào Tử An ra đánh giá một phen.

Cô gái này bộ dạng cũng không thực xuất chúng, ngũ quan đoan chính, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt tròn trịa tựa như chiếc bánh bao, đôi mắt tròn to đen láy, thoạt nhìn mang vẻ đáng thương vô tội; Mà công việc của cô cũng coi như làm tròn bổn phận, chưa bao giờ phạm sai lầm, cũng chưa từng làm ra chuyện không tuân thủ quy định.

Duy chỉ có điều trọng yếu là Đào Tử An đã từng ly hôn, nếu phân phó cho cô làm quản gia cho tổng giám đốc, hẳn là chủ ý không tồi.

2. Chương 2: Chương 1.2

Đào Tử An cư nhiên không biết trong lòng Ngụy Di Nhiên đang bàn tính cái gì, nhưng là dưới ánh nhìn sắc bén của cô ta, đại khí cũng phải nén xuống; ai chẳng biết quản lý đại sảnh của Kim Lợi khách sạn lớn Ngụy Di Nhiên từ lâu có danh là đại ma đầu, ai vô ý liền bị mắng.

Ô ô ô.....Ánh mắt này thật đáng sợ! Ánh mắt Ngụy Di Nhiên thật giống như một tay có thể nắm lấy cô như chú gà con.

“Đào Tử An” Ngụy Di Nhiên lớn giọng, “Cô đến khách sạn làm việc cũng được ba năm rồi đi?”

”Đúng vậy.” Đào Tử An cẩn thận trả lời.

“Àn, vậy cô về sau không cần tới đây làm việc nữa”.

Đào Tử An vừa nghe xong liền kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhanh chóng phủ một tầng hơi nước, giọng nói mang vài phần nghẹn ngào, “Ngụy quản lý, tôi..... Tôi chưa có làm sai chuyện gì, cô không cần sa thải tôi! Tôi trên còn có mẹ già), dưới còn có.....”.

“Được rồi, được rồi, tôi cũng không có sa thải cô”. Ngụy Di Nhiên có chút xem thường, cô ta thật sự không quen nhìn bộ dạng khốn cùng của Đào Tử An, “Tôi chỉ là muốn cho cô làm quản gia cho tổng giám đốc”.

“Quản gia cho tổng giám đốc?” Đào Tử An trừng mắt nhìn, tầng hơi nước trên mắt nhanh chóng tản ra, bộ dạng nhanh chóng làm ra biểu tình khó hiểu, “Tôi?” Cô lấy tay chỉ vào chính mình.

Ngụy Di Nhiên lập tức gật đầu trả lời: “Đúng vậy, chính là cô! Từ hôm nay trở đi, cô chính là quản gia cho tổng giám đốc, về sau cố gắng làm tốt, đừng khiến tôi thất vọng”.

“Tôi, tôi.....” Đào Tử An lắp bắp, khuôn mặt đỏ ửng.

“ ‘Tôi’ cái gì?” Ngụy Di Nhiên không kiên nhẫn trừng mắt lên với cô.

Đào Tử An vội rút cổ, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi: “Tôi chưa từng làm qua công việc quản gia, vậy quản gia cần làm những gì?”

Ngụy Di Nhiên vẻ mặt tựa như lưỡi dao sắc bén hung hăng nhìn cô, “Cô chưa ăn qua thịt heo cũng chưa thấy qua heo chạy phải không? Người khác làm quản gia như thế nào? Nói ngắn lại một câu! Tổng giám đốc về sau phân phó cô làm cái gì, cô chỉ cần cố gắng hoàn thành là được”.

“Nga” Đào Tử An chưa hiểu rõ hết lời của cô, “Chính là.....”

“Còn ‘chính là’ cái gì?” Ngụy Di Nhiên trong mắt đã muốn bắt đầu phun hoả.

Đào Tử An lấy hết sức khẽ mở miệng: “Chính là vì sao lại là tôi?”

Ngụy Di Nhiên cười nhẹ một tiếng, “Cô muốn nghe lời nói thật hay giả?”

“Ách.....Lời nói thật”.

“Bởi vì a....” Ngụy Di Nhiên cười đến châm chọc, “Bởi vì cô không đủ xinh đẹp cũng không đủ thông minh, không có khả năng câu dẫn tổng giám đốc, anh ấy cũng sẽ không chú ý tới cô, cho nên trong toàn thể nhân viên khách sạn cao cấp này, cô làm vị trí quản gia của tổng giám đốc là thích hợp nhất”.

“Thì ra là thế”. Đào Tử An cúi đầu cọ cọ mũi chân, đối với lời nói thật của Ngụy Di Nhiên, trong lòng cũng không nổi gợn sóng quá lớn, bởi từng có lời nói còn làm cô tổn thương so với hiện tại gấp trăm lần.

“Còn ở đó mà thất thần? Cô hiện tại nên đến phòng tổng thống thu dọn một chút, một lát nữa tổng giám đốc sẽ đến”.

Ngụy Di Nhiên cất cao thanh âm, Đào Tử An sợ tới mức nhấc cả mũi chân chạy thẳng đến thang máy, một đường vọt thẳng lên phòng tổng thống.

Phòng tổng thống chiếm diện tích cả một tầng lầu được thiết kế độc đáo theo phong cách Địa Trung Hải, không gian mở rộng vô cùng thoải mái, một nơi riêng làm ban công, từ đó có thể quan sát được toàn bộ cảnh đẹp chung quanh khách sạn.

Đào Tử An lần đầu tiên vào làm việc tại phòng tổng thống của khách sạn, căn phòng xa hoa này làm cho cô cả người không được tự nhiên, trong lúc nhất thời, cô hoảng hốt cảm thấy chính mình đang ở khu nhà cao cấp ở nước Mỹ của chồng trước.

Phong cách thiết kế của nơi đó cùng nơi này cũng không khác biệt lắm, mỗi một nơi lại tạo cho cô áp lực dị thường, hiện tại nhớ đến đều khiến cô cảm thấy đau đầu.

Quên đi, quên đi, đoạn trí nhớ này đã sớm theo gió mà tan đi rồi! Cô vừa nghĩ vừa kiểm tra từng góc phòng lại một lần, người ta đã sớm đem nơi này quét tước không còn một hạt bụi, thật sự tìm không ra chỗ nào cần sắp xếp lại.

Vừa bước chân vào phòng tắm, trong nháy mắt Đào Tử An liền bị chiếc bồn tắm khổng lồ nằm ở một góc làm lóa mắt thật lâu vẫn chưa bình tĩnh.

“Mẹ của tôi! (T.T) Bồn tắm này lớn tới mức có thể chứa được cả ba người đi?” Đào Tử An nhịn không được cởi giày nhảy vào bồn tắm, không khổng chế được mà đi qua đi lại phát ra tiếng cảm khái: “Trời ạ! Tôi còn có thể ở trong này mà bơi lội, kẻ có tiền chính là để hưởng thụ a!”

Cô thuận tay kéo hết tấm rèm che bồn tắm, ngăn cản ánh sáng bên ngoài, sau đó hai tay vòng qua sau đầu, nằm xuống bồn tắm lớn mà cảm thụ cảm giác của kẻ có tiền; vẻ mặt chậm rãi lộ ra vẻ khó xử, Đào Tử An không tự chủ được bất giác những suy nghĩ linh tinh từ đáy lòng bất chợt dâng lên.

Cũng không biết Ngụy Di Nhiên nghĩ như thế nào, tại sao phân phó cô làm quản gia cho tổng giám đốc, vạn nhất việc hầu hạ thái tử gặp gian nan thì nên làm cái gì bây giờ? Ai, cô thật đúng là mệnh khổ a! Sớm biết trước thời điểm ly hôn, nên hướng lão gia hoả kia đòi cấp phụng dưỡng phí, bằng không cũng không cần lưu luyến đến nỗi thê lương như hiện tại.

Đào Tử An từ từ nhắm hai mắt bắt đầu tốn hơi thừa lời, suy nghĩ dần dần bay xa, ý thức ngày càng mờ lung, trong không khí nhẹ nhàng đưa lên hương thơm cây cỏ, có lẽ mấy ngày nay bị “Ngụy ma nữ” tra tấn quá ư mệt mỏi, cô không nghĩ nhiều dần tiến vào mộng đẹp.

Đào Tử An thật sự chìm sâu vào giấc ngủ, trong mộng cứ nhiên lại hiện lên hình ảnh chồng trước, nam nhân kia chạy đuổi theo cô trong mưa, một tiếng lại một tiếng không ngừng kêu tên cô, Đào Nhi! Đào Nhi! Thực xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh, anh đã không tuân thủ lời hẹn trước kia, để cho một mình em phải trở về Đài Bắc, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....

Ngoài trời mưa rất lớn, từng hạt từng hạt rơi xuống rửa sạch khuôn mặt cô, trên khuôn mặt ướt sũng cũng không biết là nước mắt hay nước mưa, cô dần dần chạy xa, nghe không rõ tiếng anh quát to, bên tai còn liên tục truyền đến thanh âm “Rầm lạp”....

Rầm lạp..... Rầm lạp.....

Đào Tử An từ chấn động trong mộng bừng tỉnh dậy, trong lúc nhất thời mờ mịt nhìn bốn phía, mới giật mình nhớ tới chính mình đang ngủ trong bồn tắm lớn phòng tổng thống!

Đào Tử An không nói gì đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt, trên mặt ướt sũng nước mắt, thì ra chính mình trong giấc mộng không tự giác chảy nước mắt, khoé miệng nhếch lên ý cười giễu cợt, qua khứ đã trải qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn mơ thấy nam nhân phụ bạc kia.

Đang nghĩ ngợi,tới xuất thần, đột nhiên, cô ý thức được chung quanh có chút không thích hợp, trong mộng vang lên thanh âm “Rầm lạp”, thế nhưng lúc này dường như lại chân thật quanh quẩn bên tai.

Hơn nữa thanh âm kia lại gần ngay gang tấc, cô đột ngột tỉnh ngộ; không....sẽ không phải là có người tắm rửa đi?

Ước chừng ba, bốn giây sau, Đào Tử An đại não vẫn trống rỗng, cô ngồi trong bồn tắm lớn, mắt nhắm mắt mở nhìn chằm chằm tấm rèm che, sẽ không phải....Tổng giám đốc đại nhân đang ở ngoài đó tắm rửa chứ?

Nội tâm gào thét một tiếng, Đào Tử An suy sụp cúi đầu, xong rồi, lần này chết chắc rồi! Vô luận là ai ở bên ngoài, cô có miệng cũng giải thích không được a!

Đào Tử An thầm nghĩ, dù sao cũng đều là người, không bằng trước hết xác định một chút tình huống phía sau rèm rồi quyết định!

Cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, Đào Tử An hít sâu một hơi, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng xóc lên một góc rèm, đôi mắt to theo kẻ hở ở giữa mà hướng ra ngoài tìm kiếm.

Trong phòng tắm dày đặc hơi nước tràn ngập chung quanh,dưới ánh sáng mờ ảo của gian phòng,ánh mắt của cô từ lớp bóng loáng của gạch men, chậm rãi di động, đập vào mắt của cô là một đôi mắt cá chân vạm vỡ, những giọt nước trong suốt vẫn còn bám trụ lại trên bề mặt càng tôn thêm độ vững chãi và rắn chắc.

Nhìn thoáng qua trông giống như đôi mắt cá chân của cô gái.

Đào Tử An nghi hoặc, theo lý thuyết thì đây là phòng tổng giám đốc, đương nhiên có tư cách ở trong này tắm rửa, hẳn là chỉ có mình tổng giám đốc, chẳng lẽ đây là bạn gái anh ta?

Nếu là nữ, Đào Tử An thật không sợ nhìn thân thể của một cô gái; tạm dừng ánh mắt, cô hơi giật mình một lát liền tiếp tục hướng về phía trước nhìn lại, một bắp đùi thon dài khỏe mạnh, phía lưng thấp thoáng lộ ra vẻ trắng kiêu, nước da màu mật ong trơn bóng ửng ửng ướt mê người còn đọng lại những giọt nước chạy dọc theo tấm lưng cường tráng tạo thành những đường cong rắn chắc.

Ánh mắt Đào Tử An vẫn quét một vòng phía sau thân hình trần truồng của người nọ, bỗng vội vàng giữ lấy mũi nhanh chóng quay lại, lúc này giống như bị sét đánh trúng.

Anh, anh ta.....Là một nam nhân.

Nội tâm Đào Tử An cực kỳ rối rắm, tuy rằng chỉ liếc liếc mắt một cái, còn chưa nhìn thấy dung mạo, nhưng mới chỉ nhìn tấm lưng cao ngất kia, liền đoán được chủ nhân cơ thể này mê người cỡ nào.

Nghĩ lại chính mình cũng là cô gái đã từng ly hôn, hiện giờ nhìn thấy một nam nhân đang trần trụi, cư nhiên vẫn còn đỏ mặt tía tai, tim đập loạn nhịp, giống như một thiếu nữ chưa từng am hiểu thế sự.

Xem ra là do bị cấm dục lâu lắm.

Đào Tử An lắc lắc đầu tự giấu mình, trong lòng trấn định lại, quyết định đối diện nam nhân trước mặt, tổng giám đốc đại nhân trong truyền thuyết.

Nhưng mà hiện tại bước ra ngoài chắc chắn sẽ là đường chết, nếu không phải cuốn gói rời khỏi, cũng sẽ bị nữ ma đầu Ngụy Di Nhiên phun nước miếng, kể duy nhất hiện nay chỉ có một chữ, “Chờ”.

Chờ tổng giám đốc đại nhân tắm rửa xong rời khỏi phòng tắm, cô sẽ thừa dịp này chuồn êm ra ngoài, như vậy không chỉ có thần không biết, quỷ không hay, lại càng tránh được tội danh “Nhìn lén nam nhân tắm rửa”.

Đào Tử An đem ý tưởng hay ho kia nuốt vào trong bụng, càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là diệu kế, không khỏi thoát ra ý cười “Hắc hắc” thành tiếng.

Nhưng là chỉ một tiếng nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại vừa đủ để người đối diện nghe thấy.

“Ai?” Từ phía sau rèm truyền đến một tiếng kinh ngạc.

Đào Tử An nội tâm lại khẩn trương nhắc tới giọng hát lúc này, lúc này cô thật không biết nên diễn giống như trên TV giả làm tiếng mèo kêu, hay là giấu mặt chạy như điên ra khỏi phòng tắm.

Đương nhiên, Đào Tử An càng muốn hoá thành không khí, vô thanh vô tức mà biến mất.

Chính là Đào Tử An nghĩ mình rất nhanh bị tóm, trong lúc cô còn đang do dự, tấm rèm che đối diện bỗng nhiên bị rút xuống, cảnh xuân sau rèm thoáng chốc lộ ra, nước da màu đồng ẩn hiện dưới ánh đèn, vàng sáng nhu hoà bao bọc lấy thân thể trần trụi màu mật ong, mỗi một tác da thịt vẫn còn đọng lại vô số giọt nước trong suốt.

Những giọt nước trong suốt xoay tròn chảy xuống dưới theo chiều dọc cơ thể dừng lại ở một nơi nào đó, Đào Tử An còn chưa hết kinh hồn lại thấy vậy, chỉ dám nuốt nước miếng, ánh mắt không tự giác chậm rãi di chuyển theo những giọt nước đang chảy xuống.

Nam nhân đối diện hiển nhiên cũng chịu một màn kinh hách không thôi, anh chậm chạp phản ứng trì hoãn giống như Đào Tử An, quên mất phải che đậy hạ thể.

Khi anh bắt gặp cặp mắt lúng liếng kia, con ngươi đen láy sâu thăm dường như có thể đoạt hồn nhiếp phách, đem toàn bộ hồn phách anh hút vào cặp mắt sâu thăm không đáy kia, thật lâu không thể hoàn hồn, thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng thét chói tai.

Thanh âm khùng khiếp kia giống như gặp phải ma quỷ, Đào Tử An giận không thể át đi kẻ gây tai hoạ khiến chúng sinh điên đảo đang đứng trước mắt này, vậy mà nam nhân kia tuy rằng cũng đang khiếp sợ nhưng ánh mắt vẫn ôn nhu như trước.

Đào Tử An không thể không thừa nhận, thời gian giống như một lưỡi dao giết heo dùng để tra tấn tuổi thanh xuân của một cô gái, khuôn mặt chịu đủ năm tháng tàn phá, vậy mà đối với nam nhân chỉ là tích lũy thêm vẻ dày dặn trưởng thành.

Ba năm không gặp, Nếp Hề Viễn không chỉ càng phát ra khí suất bức người, hơn nữa ánh mắt nhìn cô so với trước kia còn thêm vài phần thiện lương.

Nếu không phải vốn biết Nếp Hề Viễn là nguy quân tử thì trong nháy mắt, Đào Tử An suýt chút nữa cũng bị bộ dạng giả trang thiện lương này lừa gạt.

Đào Tử An hận không thể một cước đá văng Nếp Hề Viễn, giải toả mối hận ba năm trước đây.

Ý định báo thù vừa mới nổi lên, nam nhân đối diện lại mở miệng, “Cô là ai? Như thế nào lại ở chỗ này?”.

Nếp Hề Viễn đã quên toàn thân còn đang trần trụi, anh vừa kinh ngạc lại vừa tò mò nhìn cô gái vừa mới còn vẻ mặt chần chừ, vì sao đột nhiên thay đổi sắc mặt? Giống như muốn chém anh một đao, chẳng lẽ cô nhận ra mình?

Đào Tử An vừa nghe xong những lời này, lửa giận trong lòng lại càng cháy mạnh mẽ, trong lòng không khỏi hung hăng mắng to, hay cho anh, Nếp Hề Viễn! Ba năm không gặp, anh liền tỏ ra mình bị mất trí nhớ đi? Tôi thật muốn nhìn thấy anh còn có những biểu hiện đa dạng gì!

Đào Tử An bất động thanh sắc vỗ vỗ cổ, từ bồn tắm từ từ đứng lên, tầm mắt cũng theo đó di chuyển lên trên một phen đánh giá Nếp Hề Viễn, trong mũi hừ lạnh một tiếng, chẳng hề để ý mà bĩu môi, đột nhiên tuôn ra một câu: “Dáng người cũng không tồi!”

Nếp Hề Viễn lúc này mới nhớ, toàn thân chính mình còn đang trần trụi, lại cùng một cô gái xa lạ mặt đối mặt.

Bên kia Nếp Hề Viễn còn đang thất thần, Đào Tử An đã muốn đẩy anh ra, từ bồn tắm lớn ra ngoài, mang giày vào rồi hướng ra bên ngoài, “Anh đã không nhận ra tôi, tôi cũng không có lý do gì để nhớ ra anh, hèn gặp lại!”

“Uy, chờ một chút, bên ngoài.....”

Thanh âm Nếp Hề Viễn vang lên ở phía sau, Đào Tử An may mắn không để ý tới, chính là vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm, cô ngay lập tức hối hận.

Chỉ thấy phía đối diện là hai ánh mắt cùng nhau phóng về phía cô, một đôi mắt mang theo phần nộ muốn giết người đến từ Ngụy Di Nhiên, một đôi mắt khác lại đến từ một nam nhân xa lạ.

3. Chương 3: Chương 2

“Đào, Tử, An!” Tiếng hét chói tai của Ngụy Di Nhiên so với Đào Tử An vừa rồi còn cao hơn mấy bậc. Cô không tin nổi những gì mình vừa nhìn thấy. Đào Tử An cứ chỉ tự nhiên, nghênh ngang cùng tổng giám đốc từ trong phòng tắm hơi đi ra, hơn nữa...hơn nữa tổng giám đốc rõ ràng là đang tắm rửa ở đó.!

“Cô lại đây ngay cho tôi! Cô phải giải thích rõ ràng rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nếu không, tôi lập tức sa thải cô! Trời ạ, tôi không hiểu mình đã coi trọng ở cô điểm nào? Cứ nhiên lại giao cho cô làm quản gia cho tổng giám đốc. Tôi thực sự là nhìn người không rõ! Cô thật to gan, ngày đầu tiên đi làm mà dám câu dẫn tổng giám đốc! Cô tưởng cô là đệ nhất mỹ nhân ư? Cũng không nhìn thử nhan sắc của chính mình mà dám câu dẫn nam nhân? Đừng quên, cô đã từng ly hôn một lần, cô là người bị vứt bỏ.....”

“Ngụy quản lý, cô có muốn uống ngụm nước rồi tiếp tục mắng không?” Đào Tử An đột nhiên cắt ngang lời nói của Ngụy Di Nhiên, hảo tâm nhắc nhở cô ta, bởi vì trên mặt Đào Tử An đã chuẩn bị lãnh không ít nước miếng, cô hẳn là nên cho Ngụy Di Nhiên ngâm miệng đi.

“Cô..cô..cô..Tôi phải khai trừ cô!”

“Cô phải khai trừ ai? Ngụy quản lý?”

“Tôi phải khai trừ.....Tổng giám đốc” Ngụy Di Nhiên nhìn về phía cửa phòng tắm, giật mình nhận ra mình đã nói sai, lại vội vàng sửa lại: “Không, không, không, tổng giám đốc, ý tôi nói, tôi phải khai trừ nữ nhân này!”

Nếp Hề Viễn từ trong phòng tắm mặc áo choàng đi ra. Thoạt nhìn đã lau khô nước trên người, chính vì tóc trên đỉnh đầu còn ướt sũng, chỉ nhìn qua cũng khiến người khác rung động.

Ánh mắt Nếp Hề Viễn từ lúc đi ra khỏi phòng tắm vẫn luôn nhìn về phía Đào Tử An. Vừa rồi, khi còn trong phòng tắm, anh chợt nghe thấy tiếng Ngụy Di Nhiên chửi rủa rất to, không hiểu vì sao, từ lúc nghe thấy cô bị mắng, anh liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, nội tâm theo bản năng xúc động muốn bảo vệ cô.

Nếp Hề Viễn lại gần Đào Tử An, ánh mắt lộ vẻ ám áp, tươi cười hỏi: “Cô.....Tên gọi là gì?”

Đào Tử An liếc mắt nhìn anh, từ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, thái độ mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng.

Nhưng Nếp Hề Viễn dường như không nghe thấy gì lại tiếp tục hỏi: “Cô là nhân viên của khách sạn?”.

Ngụy Di Nhiên lo sợ Đào Tử An vẫn tiếp tục giữ thái độ khinh thường, cô vội vàng trả lời: “Dạ, là thể này tổng giám đốc, cô ta là Đào Tử An, nhân viên phục vụ của khách sạn, cô ta đã từng ly hôn, bình thường cũng là một người đỉnh đặc thông minh, tôi liền phái cô ta làm quản gia cho tổng giám đốc, không nghĩ tới cô ta lại phạm sai lầm lớn như vậy, tôi lập tức sẽ cho cô ta nghỉ việc”.

Vừa dứt lời, Ngụy Di Nhiên cũng không hỏi qua ý kiến của Nếp Hề Viễn, liền quay đầu nói với Đào Tử An: “Đào Tử An, cô bị đuổi việc, bây giờ cô đến ngay phòng tài vụ lĩnh tiền lương rồi lập tức rời khỏi khách sạn, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa”.

Nếp Hề Viễn liếc nhìn Đào Tử An, bắt gặp con người đen lầy sâu thẳm chứa đầy hàn ý khiến người ta phải run rẩy, nhìn càng lâu, Nếp Hề Viễn càng cảm thấy bên trong ánh mắt kia không chỉ mang theo vẻ lạnh lùng, còn có vài phần hận ý.

Nhưng mà hận ý này từ đâu mà có?

Không đợi anh mở miệng hỏi, Đào Tử An lạnh lùng lên tiếng, “Tôi cũng không nghĩ sẽ gặp lại anh”

Nếp Hề Viễn bị câu nói tưởng như bình thường lại vô cùng tuyệt tình này làm cho giật mình, trong lòng giống như vừa bị trúng một quyền, tuy rằng không thấy được vết thương, nhưng bên trong lại rỉ máu.

Hay cho câu “Không nghĩ sẽ gặp lại anh” ! Chẳng lẽ.....

Nếp Hề Viễn từ từ nhớ lại tên của cô, Đào Tử AnĐào Tử An..... Hay cô chính là vị “Đào tiểu thư” trong ảnh chụp như lời của người nhân viên sân bay kia?

Nếp Hề Viễn vừa mới phục hồi lại tinh thần, Đào Tử An đã chuẩn bị rời đi

Trời tháng sáu, thời tiết thay đổi vô cùng thất thường

Đào Tử An đến phòng tài vụ nhận tiền lương, thay trang phục của chính mình, đi ra cửa khách sạn, cô mới phát hiện không biết từ khi nào mây đen đã ùn ùn kéo đến, xem ra rất nhanh sẽ đổ mưa lớn.

Nhân viên khách sạn chức vụ từ thấp cho tới cao đều không được phép đi bằng cửa chính,Đào Tử Hạ ra phía cửa sau đợi không đến một lúc, một chiếc xe máy màu đen từ xa phóng tới, nam nhân trên xe của một vòng đẹp mắt, dừng lại ngay trước mặt cô.

Đào Tử An tâm tình lạnh nhạt, cô khoanh tay tựa vào cây cột lớn trước cửa, im lặng nhìn nam nhân trên xe tháo mũ bảo hộ xuống, lộ ra vàng trán rộng màu vàng kim, chiếc mũi cao, khuôn mặt anh nhìn từ phía bên phải lộ ra lưu quang sáng lạn; anh hơi quay đầu, dường như hướng phía Đào Tử An làm nũng: “Tử An, cô chẳng phải là chưa đến giờ tan tầm sao? Như thế nào sớm như vậy đã kêu tôi tới đón?”.

Đàm Song Niên nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, lại nhìn thấy chiếc hộp lớn dưới chân Đào Tử An, anh lập tức hiểu được, “Như thế nào? Cô bị lão bản đuổi việc sao? Hay là rốt cục cũng quyết định để cho tôi nuôi cô?”

Đào Tử An đem chiếc hộp vứt tùy tiện vào thùng rác ven đường, mấy thứ này đối với cô bây giờ cũng vô dụng, có một số việc đã là quá khứ thì không cần phải nhớ lại.

Đàm Song Niên im lặng nhìn Đào Tử An, lúc này tựa như chỉ còn lại thân xác, linh hồn đã bay mất, cả người chết lặng yếu ớt tưởng rằng không thể chịu nổi một cú đánh nhẹ

Đàm Song Niên thấy Đào Tử An này giờ vẫn trầm mặc không nói, vì thế thu hồi sắc mặt vui đùa, yên lặng đội nón bảo hộ cho cô, chậm rãi rời khỏi khách sạn.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy Đào Tử An lẩm bẩm một câu từ phía sau.

”Đàm Song Niên.”

”Hả?”

”Tôi đã gặp anh ta”

”. Ai?”

”Chồng trước của tôi.”

Đàm Song Niên thở dài, ”Nga” một tiếng, không hỏi một câu liền quay lại, đưa xe máy theo một đường trở về hướng khách sạn Kim Lợi, từ từ đến gần, toàn nhà rộng lớn sơn màu xanh vàng rực rỡ dần hiện ra trước mắt họ.

Đỗ lại trước đoạn đường lớn, Đàm Song Niên đưa lưng về phía Đào Tử An lớn tiếng nói: “Tử An, lại ‘cúi chào’ quá khư đi!”

Đào Tử An tháo nón bảo hộ xuống, ánh mắt xuyên qua đám người, dừng lại ở một điểm, Nếp Hề Viễn đang đứng đó, hai ánh mắt cùng lúc giao nhau giữa không trung.

Tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái cũng đủ làm nội tâm Đào Tử An giống như bị dao cắt, cô quá yêu hấn, vậy mà thứ Nếp Hề Viễn cho cô lại là bao nhiêu thương tổn.

Yêu càng sâu, tổn thương càng nhiều; kết thúc một đoạn hôn nhân, điều duy nhất còn lại cũng chỉ là một câu hỏi xa lạ: “Cô là ai?”.

Ha hả.....Đào Tử An bỗng nhiên muốn cười, bởi vì chính cô cũng không biết câu hỏi này nên trả lời như thế nào, vậy. . . .Cô là ai?

Là mối tình đầu của Nếp Hề Viễn? Là người con dâu đã bị Nếp gia đuổi ra khỏi nhà? Hay vẫn là nên giới thiệu mình chỉ là một nhân viên nhỏ nhỏ của khách sạn Kim Lợi.

Không phải, cái gì cũng không phải! Nhưng mà cô là người Nếp Hề Viễn đã lựa chọn quên đi, vô luận việc anh ta quên đi là thật hay giả vờ, cô bây giờ đã muốn coi anh ta như người xa lạ.

Lúc trước họ hứa hẹn cùng nhau cao chạy xa bay, vậy mà ba năm trước đây rốt cục anh ta vẫn lựa chọn phụ thân của mình, lựa chọn kế thừa tập đoàn.

Còn cô thì có gì? Có chăng chỉ là khuôn mặt tròn tròn, cái đầu trống trơn, vừa không xinh đẹp lại chẳng đáng yêu, giống như cô bé lọ lem nghèo túng, thiếu thốn.

Đào Tử An không chút lưu luyến hướng ánh mắt đến nơi khác, đầu đội lên nón bảo hộ, che đi giọt nước mắt chỉ trực trào ra trên khuôn mặt quật cường, cô chỉ về phía trước, miệng phát ra thanh âm rầu rĩ, “Đàm Nhị Niên, còn ở đó thất thần làm gì? Chúng ta về nhà đi! Hãy để cho mọi việc xảy ra ngày hôm qua hết thảy đều như mây bay trời đi”.

Đào Tử An đi tới chiếc xe máy đang đỗ phía sau cửa chính khách sạn, đồng thời hướng Nếp Hề Viễn mà phát tay; ba năm trước cũng đã yêu đến điên cuồng, ba năm sau cũng đã đủ hận, hiện giờ gặp cũng đã gặp, quên cũng đã quên, một khi đã vậy, chỉ bằng cứ như thế đối diện đi!

Cô cần có cuộc sống mới!

Tại cửa chính khách sạn Kim Lợi, Nếp Hề Viễn đứng trong một góc khuất, anh trầm mặc khi thấy Đào Tử An tháo nón bảo hộ xuống liếc mình một cái, lại trầm mặc khi nhìn thấy cô hướng đến anh tiêu sái vung tay lên, ngồi lên chiếc xe máy của người khác mà đi, cặp mắt dường như không hề mang theo một tia lưu luyến; động tác phát tay của cô giống như muốn vĩnh biệt, làm cho tim của anh một lần nữa nhói đau.

Anh biết, lần này Đào Tử An rời đi, sợ là.....Không bao giờ trở lại.

Nếp Hề Viễn trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, lúc này trong lòng anh chỉ có một ý niệm, tuyệt đối không để Đào Tử An rời khỏi anh một lần nữa, vô luận phải dùng bất kỳ phương pháp nào, nhất định phải đem cô trở về.

Chính là.....Lý do gì khiến anh có ý nghĩ như vậy? Vì cái gì làm anh cảm thấy Đào Tử An đối với chính mình là một người phi thường quan trọng? Cô gái này thực sự là ai? Trước kia anh cùng Đào Tử An rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Vì cái gì khiến cô đối với anh lộ ra biểu tình căm thù đến tận xương tủy? Chết tiệt, thế nhưng anh lại không có một chút ấn tượng về cô.

Hết thấy, hết thấy, giống như một điều bí ẩn, Nếp Hề Viễn đối với đáp án về những thắc mắc của chính mình đều mờ mịt cùng bất lực, anh rất muốn biết tất cả sự thật.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Đào Tử An, trong lòng anh còn có một loại áp lực vô hình dẫn đến cảm giác tức giận, cảm giác này làm cho anh thấy đau đớn, giống như có thứ gì đó cực kì quan trọng cùng với bản thân càng lúc càng xa, mà anh lại chỉ có thể trở mặt đón nhận sự thật tàn khốc.

Không!

Nếp Hề Viễn đột nhiên xiết chặt nắm tay, trong lòng âm thầm quyết định, anh nhất định phải biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, anh phải tìm ra đáp án, nếu không anh sợ chính mình sẽ phải hối hận cả đời!

Đào Tử An không trực tiếp về nhà, cô mời Đàm Song Niên ăn cơm, lại đi dạo phố một chút, tựa hồ muốn đem tất cả khí lực tiêu hao hoàn toàn, như vậy cô mới không có tinh thần để suy nghĩ linh tinh.

Đàm Song Niên đưa Đào Tử An về nhà cũng là lúc chàng vạng tối, cô thấy Đào Tử An không nói tiếng nào nằm trên ghế sofa ngẩn người, đành tự mình xuống bếp rót một ly nước nóng, sau đó ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Đào Tử An, đưa cốc nước tới trước mặt cô.

Đàm Nhị Niên cũng không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi bên cạnh Đào Tử An, giống như thần hộ mệnh bảo hộ cho cô; Đào Tử An đã bắt đầu đưa suy nghĩ trở về hiện tại.

Ba năm trôi qua, vẫn như vừa mới gặp gỡ.

Đào Tử An im lặng thở dài, tuy rằng lần gặp lại này giống như một vở hài kịch, vẫn khiến cô không biết phải làm sao, có lẽ cô còn chưa kịp chuẩn bị tốt tâm lý, đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Nếp Hề Viễn vẫn là cực kì phần nộ, hận không thể như trước kia đem toàn bộ sinh khí khóc lóc ôm sòm hành hạ lỗ tai Nếp Hề Viễn

Chính là, tất cả đều không thể

Cô đã không còn là vợ của Nếp Hề Viễn, thân phận kia được giải phóng làm cho cô lấy lại được sự tự do cùng tôn nghiêm, nhưng cũng đồng thời làm cô mất đi người mình yêu nhất.

Ánh mắt Đào Tử An có chút mông lung, Đàm Nhị Niên biết cô đang thất thần, mỗi lần cô nghĩ về quá khứ, sẽ lộ ra biểu tình như hiện tại, bộ dạng cô đơn làm cho người khác cảm thấy thương tiếc.

4. Chương 4: Chương 2.2

Mỗi lần thấy vẻ mặt này của Đào Tử An, Đàm Song Niên đều có chung một ý nghĩ muốn đem cô ôm vào ngực, trấn an mọi xúc động của cô.

Đàm Song Niên vĩnh viễn không quên được hoàn cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Đào Tử An hai năm về trước, Đào Tử An một tay xách túi hành lý nặng nề, còn anh đang cầm tờ tuyên truyền quảng cáo ở dưới lầu; cô khi đó so với bây giờ gầy yếu hơn một chút, thoạt nhìn bộ dạng có chút mệt mỏi, cặp mắt to tròn lộ ra vẻ bị thương.

Vừa đến, Đào Tử An liền thuê một phòng ở tầng dưới nhà hẻm, tuy rằng quan hệ của bọn họ giống như huynh muội thân thiết, Đào Tử An vẫn chưa bao giờ đề cập tới quá khứ của chính mình.

Hôm nay là lần duy nhất cô tiết lộ một chút về quá khứ, dựa vào hiểu biết của Đàm Song Niên, giờ là lúc cô cần người an ủi nhất.

Đào Tử An vẫn nằm bất động trên ghế sofa, cả gian phòng tĩnh lặng dường như chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người; rốt cục, Đào Tử An phục hồi lại tinh thần, trong bóng đêm nhẹ nhàng vang lên một tiếng thở dài, tiếp theo là một thanh âm khàn khàn từ phía đối diện: “Tôi..... là một cô nhi”.

Đào Tử An thoáng chần chờ một chút, lại tiếp tục nói: “Lúc tôi còn rất nhỏ, cha mẹ gặp chuyện ngoài ý muốn mà qua đời; năm bốn tuổi, tôi được cha mẹ nuôi ở cô nhi viện nuôi dưỡng, mọi người đối với tôi rất tốt, cho tôi được học hành, cho tôi tình cảm ấm áp; năm tôi mười tám tuổi còn được đi du học tại Mỹ, tại đó.....tôi gặp anh ta..... Cũng chính là chồng trước của tôi, Nếp Hề Viễn”.

Vừa nhắc tới tên người nọ, thanh âm Đào Tử An nháy mắt liền run rẩy, trong lòng cô cũng theo đó run lên, từ trí nhớ chậm rãi trở lại quá khứ, trở lại lần đầu tiên nhìn thấy Nếp Hề Viễn.

Lúc đó cũng vào tháng sáu, tại trường đại học phía tây nước Mỹ, Đào Tử An vừa hoàn tất thủ tục nhập học liền bị lạc đường, cô cực kì ngốc nghếch trong việc nhớ đường, vòng vo ba lượt quanh vườn trường đại học cũng không tìm được lối về ký túc xá, hơn nữa cô nói tiếng Anh rất kém, lại nhút nhát, không biết nên hỏi bạn đồng học đường đi như thế nào.

Đang chưa biết xoay sở thế nào, Nếp Hề Viễn từ phía đối diện đi tới, anh đi cùng một đám bạn ngoại quốc giống như đang bàn luận việc gì, Đào Tử An trông thấy từ xa, thấy anh tóc đen da vàng, trong lòng cũng bớt đi một chút sợ hãi, chậm chạp mang vốn tiếng Anh sứt sẹo của mình đến hỏi: “Excuse me, where’s Anna fort dormitory?” (Xin lỗi cho hỏi, khu ký túc xá Annafort ở đâu?)

Nếp Hề Viễn còn chưa trả lời, bên cạnh bỗng “Vèo” một tiếng bật cười, miệng lầm nhảm trêu trọc, xem bộ dạng của họ giống như đang cười cô khẩu ngữ phát âm khó nghe; khuôn mặt Đào Tử An thoáng chốc nóng ran, vừa xấu hổ vừa giận dữ lập tức xoay đi, nhưng chưa đi được hai bước, từ phía sau truyền đến thanh âm: “Hắc, bạn cùng học, tôi biết đường đến ký túc xá Anna, để tôi dẫn cô đi!”

Nghe được giọng nói từ đối phương truyền tới, Đào Tử An mừng rỡ như điên vội quay đầu, chỉ thấy phía đối diện là đúng là người con trai da vàng lúc nãy, anh nhướn khuôn mặt tuấn lãng hướng cô mỉm cười, trong chốc lát, Đào Tử An cảm thấy hoa cỏ tháng sáu ở mọi nơi nháy mắt đều mất đi vẻ đẹp, vạn vật thế gian cũng không sánh được với khuôn mặt trong sáng như ngọc, khiến kẻ khác tim đập thình thịch kia.

“Từ ngày đầu tiên tại vườn trường đại học kia, tôi cứ như vậy biết đến Nếp Hề Viễn, sau này tôi mới hiểu được, Nếp Hề Viễn đã sớm phát hiện việc tôi lạc đường, anh ta thấy tôi lượn qua lượn lại trước mặt mình mấy lượt, cho nên có ý tới trước mặt tôi chỉ đường; có lẽ cái này người ta gọi là duyên phận? Hoặc cũng có thể coi nó là nghiệt duyên đi! Không bao lâu, anh ta hướng tôi đưa ra đề nghị kết giao, chúng tôi cứ như vậy trở thành một đôi”. Nói tới đây, trên mặt Đào Tử An chợt lộ ra vẻ hoảng hốt tươi cười, nhưng trong nụ cười xinh đẹp ấy lại ẩn chứa đầy ưu thương.

“Khi đó tôi đã nghĩ mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, chính là hạnh phúc ấy lại không cách nào kéo dài; sau khi tốt nghiệp đại học, Nếp Hề Viễn cùng tôi giấu giếm cha mẹ, chạy đến phòng tư pháp tự đăng kí kết hôn, sau này, tại thời điểm Nếp Hề Viễn mang theo tôi đến gặp cha anh ta, tôi đã biết, những tháng ngày hạnh phúc đã hết”.

Nói tới đây, khuôn mặt Đào Tử An bỗng trở nên cô đơn, ngữ khí bình thản làm cho Đàm Song Niên không hiểu hết được những đau khổ mà cô phải trải qua, nhưng là cô lại đem hết bi thương giấu thật sâu trong lòng, một chút cũng không muốn tiết lộ, “Từ lúc gặp cha Nếp Hề Viễn tôi mới biết được, thì ra Nếp gia rất giàu có, nhà ở giống như một toà thành, tiền nhiều tới mức có thể dùng để lau giày.

Đào Tử An im lặng cúi đầu cầm lấy cốc nước trên bàn, nhấp một ngụm rồi tiếp tục nói: “Những gia đình phú hào thường có quan niệm môn đăng hộ đối rất sâu sắc, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, tôi liền thấy được ánh mắt của cha Nếp Hề Viễn đối với tôi chỉ có chán ghét; vì Nếp Hề Viễn, tôi vẫn cố gắng ẩn nhẫn, cũng chịu đựng mỗi khi không có Nếp Hề Viễn ở đó, cha của anh đều nói năng lạnh nhạt; cho đến một ngày, cha Nếp Hề Viễn rốt cục cũng tìm tôi ngã bài”.

Đàm Song Niên đau lòng muốn ngăn lại dòng hồi tưởng của Đào Tử An, chuyện này giống như đang vạch trần vết sẹo của cô, tuy rằng đã liền lại từ lâu, nhưng hiện giờ lộ ra, vẫn như cũ rờn rờn máu chảy, chỉ nhìn cũng đủ làm người ta thấy xót xa.

Đào Tử An chỉ mỉm cười lắc đầu, tiếp tục nói, có lẽ khi kể toàn bộ câu chuyện, cô mới cảm thấy gánh nặng trong lòng được giải thoát, “Cha Nếp Hề Viễn trực tiếp nói, ông ta đã tìm được người con dâu thích hợp cho Nếp gia, muốn tôi ký vào tờ giấy ly hôn, lập tức rời khỏi Nếp Hề Viễn, cũng đưa ra điều kiện, chỉ cần tôi rời khỏi nước Mỹ, ông sẽ cho tôi một số tiền lớn, vừa nghe xong tôi liền khóc lóc cầu khẩn ông ta; bây giờ ngẫm lại, tôi thấy thực sự hối hận, lúc ấy vì lý do gì lại cự tuyệt một món tiền lớn như vậy? Bằng không tôi hiện tại cũng có thể coi là một đại phú bà, muốn bao nhiêu ngư lang liền có bấy nhiêu.....” (ngư lang: trai bao.)

“Phốc!” Đàm Song Niên bị những lời nói trào phúng của Đào Tử An dọa cho giật mình, nhưng anh như thế nào lại không biết được, cô đang mang nỗi khổ của chính mình ra để mua vui.

“Lúc ấy tôi đã khóc tới đứt từng khúc ruột vẫn không thể lay chuyển được cha Nếp Hề Viễn, không những

thế ông ta còn uy hiếp tôi, nếu tôi không ly hôn với Nếp Hề Viễn, ông ta sẽ làm tôi vĩnh viễn không gặp được con trai ông ta; vì thế tôi thoả hiệp, cũng đồng thời ký vào giấy ly hôn, lừa ông ta cho tôi một ngày để chia tay Nếp Hề Viễn, mà thật ra lão gia tử kia cũng không hề lo lắng tôi sẽ đem chuyện này nói cho Nếp Hề Viễn, bởi ông ta rất hiểu con trai mình, Nếp Hề Viễn cuối cùng vẫn không lựa chọn cùng tôi cao chạy xa bay, cuối cùng vẫn là tôi thua”.

Đào Tử An lại trầm mặc nhớ về quá khứ, nhớ về cái ngày Nếp Hề Viễn trở về nhà vào buổi chiều muộn, cô đã khóc nhiều tới nỗi đôi mắt sưng lên như hai hạt đào, trong con người đã vương vãi tơ máu, Nếp Hề Viễn mang theo hơi rượu ôm cô vào lòng trấn an, “Tử An, sao em lại khóc?”

“Nếp Hề Viễn.....” Hít sâu một hơi, Đào Tử An lấy lại tinh thần mà nói: “Cùng em rời khỏi nước Mĩ, quay về Đài Loan đi! Chúng ta có thể dựa vào sức lực của chính mình cùng nhau cố gắng gây dựng cuộc sống; không cần tài sản của cha anh, chúng ta cũng có thể sống hạnh phúc”.

Nếp Hề Viễn ánh mắt ôn nhu dừng lại trên khuôn mặt Đào Tử An, tự hỏi chính mình, bỗng nhiên giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, liền dùng sức gạt đầu, “Tử An, anh đồng ý với em, cùng em quay về Đài Loan”.

Đàm Song Niên nhin không được cắt ngang dòng hồi tưởng của Đào Tử An, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó?” Đào Tử An ổn định lại tinh thần, lẩm bẩm: “Tôi cùng Nếp Hề Viễn ước định chiều ngày hôm sau ra sân bay, cùng nhau trở về Đài Loan, nhưng anh ta đã không đến, tôi đã một mình bay về Đài Loan trước; chính là lúc ấy tôi vẫn không tin rằng Nếp Hề Viễn sẽ phản bội lại ước định, tôi nhiều lần tự đưa ra lý do, có lẽ anh bị tắc xe trên đường, có thể gặp chuyện đột xuất phải trì hoãn, hoặc là quên mất thời gian..... Tóm lại, vừa trở về Đài Loan, mấy tháng đầu chỉ cần có thời gian, tôi lại ra sân bay chờ Nếp Hề Viễn, có lẽ qua khoảng hai tháng, thẳng đến một lần phát sinh sự cố ngoài ý muốn, tôi mới dừng hành vi điên cuồng của mình lại; khi đó nhà hàng xóm kế bên nhà của cha mẹ nuôi tôi đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, toàn bộ khu chung cư bị thiêu rụi, mà cha mẹ nuôi của tôi đã chết cháy trong trận hỏa hoạn đó...”

.....”

Đàm Song Niên nhìn không ra biểu tình trên mặt Đào Tử An, thanh âm của cô giống như mang đầy nỗi thống khổ, anh vẫn nhớ rõ vụ hỏa hoạn hai năm trước, ước chừng có tới mười chín người thiệt mạng, đài truyền thông đưa tin ba ngày liên tiếp, không nghĩ tới trong đó có cha mẹ nuôi của Đào Tử An”.

Đàm Song Niên cũng nhớ được, sau ngày hỏa hoạn, Đào Tử An mang theo một số hành lý đến nhà anh thuê phòng, sau này, vì trang trải cuộc sống mà phải xin việc tại khách sạn Kim Lợi cách đó không xa đang cần tuyển nhân viên, Đào Tử An vẫn luôn vững vàng vượt qua mọi khó khăn nay bỗng nhiên chỉ vì một chuyện phát sinh mà phá vỡ sự trầm tĩnh vốn có.

Đàm Nhị Niên há miệng thở dốc, anh muốn hỏi Đào Tử An cảm thấy thế nào khi nhìn thấy Nếp Hề Viễn, chính là trong lòng giấu lại, tên hôn nhân kia cũng chỉ còn là chuyện của quá khứ, còn nhắc đến anh ta làm gì?

“Tử An, cô hôm nay cũng mệt rồi, vẫn nên nghỉ ngơi trước đi! Công việc không còn, sau này tìm sẽ có; Lão công không còn, vẫn còn có tôi đây!” Đàm Song Niên đứng dậy, tới phòng ngủ lấy hai chiếc chăn lông đi ra, lấy một chiếc đắp lên người Đào Tử An, một chiếc đắp lên người mình; anh cũng không rời đi, chỉ im lặng nằm trên ghế sofa đối diện Đào Tử An.

Đàm Song Niên biết, ban đêm tĩnh lặng nhưng vô cùng lạnh lùng, Đào Tử An sẽ cảm thấy cô độc, việc anh có thể làm được lúc này chỉ là im lặng ở bên cạnh, lấy chút sức lực của mình chia sẻ nỗi đau cùng cô; dùng sự săn sóc của bản thân, chiếu sáng bóng ma trong lòng cô, có lẽ như vậy, cô mới không còn sợ hãi.

”Ngủ ngon, Tử An.”

Đào Tử An nhắm mắt lại, than nhẹ, ”Ngủ ngon, Đàm Song Niên.”

Đào Tử An có một thói quen không tốt, càng là người thân thiết, cô càng thích kêu cả họ tên, trước kia cũng thường xuyên dùng cả họ tên ”Nếp Hề Viễn, Nếp Hề Viễn” để gọi chồng trước.

Nếp Hề Viễn, nếu biết trước gặp anh sẽ như thế này, tôi tuyệt đối sẽ không yêu anh!

Đây cũng là tiếng lòng của Đào Tử An trước khi tiến vào mộng đẹp, tiếc rằng nguyện vọng ấy rất khó thực hiện.

Liên tục trong nửa tháng, Nếp Hề Viễn ngập trong công việc.

Từ sau khi tiếp quản khách sạn Kim Lợi, Nếp Hề Viễn mới phát hiện phụ trách công việc trong ngành sản xuất cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, hết thấy đều phải lấy tiêu chuẩn khách hàng như thượng đế, không những thế phải tiến hành thể chế hoá cải cách, việc đó so với chuyên ngành trước kia của anh lại hoàn toàn bất đồng.

Trên thực tế, Nếp Hề Viễn không muốn mượn tay người khác trong công việc, bởi vậy Lí Kỳ thân là trợ lý, tổng giám đốc bận bịu, anh cũng không thể thanh nhàn mà chạy đi đâu.

Hôm nay, Lí Kỳ theo bí thư nơi đó nhận bản số liệu của ngành, trong đó có một túi văn kiện khiến anh chú ý, anh liền hỏi bí thư: “Đây là cái gì?”

Bí thư trả lời: “Là văn kiện tối mật được chuyển phát nhanh, nói là thỉnh giám đốc tự mình sách duyệt”.

“Được, tôi đã biết”.

Lí Kỳ thu hồi lòng hiếu kỳ, đẩy cửa bước vào văn phòng, Nếp Hề Viễn vẫn đang ngập trong một đồng lớn văn kiện, anh đem toàn bộ tài liệu đặt lên bàn, chờ một lúc mới mở miệng: “Tổng giám đốc, đây là văn kiện từ các ngành đưa tới”.

“Ừ, đặt ở bên kia, trong ngày hôm nay tôi sẽ xem”. Nếp Hề Viễn trả lời nhưng vẫn không hề ngắt đầu lên.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy bên đối diện trả lời, Nếp Hề Viễn mới ngắt đầu lên, nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Lí Kỳ, anh mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Này.....” Lí Kỳ cầm lên một túi văn kiện đưa cho Nếp Hề Viễn, “Đây là chuyển phát nhanh vừa đưa tới, nói thỉnh ngài tự sách duyệt”.

Nếp Hề Viễn đỡ lấy túi văn kiện, mặt trên đều là tiếng Anh, chỉ nhìn qua cũng biết là từ Mỹ gửi tới qua đường chuyển phát nhanh”.

”Tôi đã biết, anh ra ngoài trước đi!”

Lí Kỳ cũng không nói thêm cái gì, xoay người rời đi.

Nếp Hề Viễn nhìn theo hướng Lí Kỳ ra ngoài, sau đó mới chậm rãi mở túi văn kiện, giấy tờ bên trong đều do Nếp Hề Viễn bỏ tiền thuê thám tử điều tra tư liệu về anh và Đào Tử An.

Trong túi có tổng cộng hai phần văn kiện, một phần điều tra thân thế Đào Tử An, từ việc cô vừa sinh ra không lâu cha mẹ liền qua đời, cho đến nơi ở hiện tại, tất cả đều điều tra rất rõ ràng.

Nhưng có một chi tiết khiến Nếp Hề Viễn chú ý, Đào Tử An bảy năm trước cũng từng học tại trường đại học ở phía Tây, chính là trong quá trình điều tra, khoảng thời gian đó anh cũng đang theo học tại trường, nhưng lại không có một chút kí ức về thời điểm cô nhập học.

Hơn nữa theo số liệu điều tra ở cả hai phần, anh cùng Đào Tử Hạ mỗi người một cuộc sống riêng, không hề có liên hệ, đủ chứng minh tư liệu này cũng không đầy đủ.

Nếp Hề Viễn có thể khẳng định, Đào Tử An biết rõ về anh, nhưng trên tư liệu lại không điều tra được, như vậy chỉ có một khả năng, có người nhúng tay vào số tư liệu này, hoặc có người muốn che giấu toàn bộ sự tình, xoá hết chứng cứ về mối quan hệ của bọn họ.

Người có bản lĩnh làm việc này thực sự không nhiều lắm, một trong số đó chính là cha của anh- Nếp Tánh Hoa.

Nếu do cha anh làm, hiển nhiên không muốn cho anh biết trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, chính là.....

Nếp Hề Viễn bỗng nhiên cười lạnh đứng lên, vô luận cha anh làm chuyện này vì nguyên nhân gì, anh nhất định phải tìm ra đáp án, nếu cha anh đã xoá hết số liệu, như vậy anh chỉ có một con đường là tìm Đào Tử An tự mình đối chất.

Đào Tử An. Nếp Hề Viễn nhớ lại cặp mắt trong veo như nước, đôi con ngươi đen láy của cô, thân thể đang một mỗi nháy mắt cảm thấy an bình, giống như có một sức mạnh vô hình rót vào thân thể anh, làm cho anh lập tức không còn một chút ý chí chiến đấu.

Bọn họ rốt cuộc trước kia phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ anh đã làm ra chuyện có lỗi với Đào Tử An? Bằng không cô vì cái gì lộ ra biểu tình thống hận đến như vậy?

Chính là Nếp Hề Viễn tựa đầu vào ghế nhắm mắt lại, chỉ cần nghĩ tới Đào Tử An, trong lòng anh lại nổi lên một loại cảm giác hưng phấn khó hiểu cùng rung động, nhìn thấy cô biểu lộ thái độ chán ghét đối với anh, nội tâm anh lại một lần kích động.

Nữ nhân này đến tột cùng là có ma lực gì? Làm cho anh lâm vào trạng thái điên cuồng không thể kiểm soát được.

Không thể cứ như vậy theo đuổi một sự việc mà chính mình cũng không hiểu từ đâu đến, Nếp Hề Viễn đối với chuyện này cảm thấy vô lực, anh hơi nhíu mày, mở mắt ra, cầm lấy sổ liệu về Đào Tử An, mặt trên có địa chỉ nơi ở hiện tại của cô, xem ra chỉ có thể tìm đường sự, từ từ điều tra.

Đào Tử An, xem cô lần này muốn trốn chỗ nào!

Nếp Hề Viễn không thích lãng phí thời gian, nếu quyết định phải làm, liền lập tức hành động, sau khi phân phó công việc cho Lí Kỳ, anh liền lái xe rời đi.

Lí Kỳ nhìn bộ dạng khẩn trương, trong lòng nóng như lửa đốt của tổng giám đốc thì không tránh khỏi cảm thấy kì lạ, người vừa rời khỏi đi công tác là thật hay giả? Lí Kỳ đột nhiên tò mò đứng lên, đến tột cùng là ai, chuyện gì, có thể làm cho Nếp Hề Viễn quên nguyên tắc của chính mình từ trước đến nay?

5. Chương 5: Chương 3.1

Tuy rằng đến Đài Bắc cũng đã gần một tháng, nhưng bình thường Nếp Hề Viễn vẫn luôn ở khách sạn làm việc, bởi vậy đối với đường sá Đài Bắc có chút không quen thuộc, sau khi hỏi nhiều người qua đường mới tìm được nơi ở của Đào Tử An.

Nếp Hề Viễn dừng xe dưới nhà trọ của Đào Tử An, đây là một toà nhà tư nhân khoảng bốn tầng lầu, mỗi tầng riêng rẽ đều được mang ra quảng cáo cho thuê.

Trên tư liệu cho thấy, Đào Tử An trọ ở lầu ba, Nếp Hề Viễn ngồi trong xe, nhìn lên kính chiếu hậu luyện tập trước khi gặp mặt phải nói những gì.

Nếp Hề Viễn xuất ra đòn sát thủ, chính là nụ cười mê người lại ấm áp tựa như ánh mặt trời, anh nhìn vào kính chiếu hậu mỉm cười, mở miệng nói: “Đào tiểu thư, xin chào, chúng ta lại gặp mặt, có thể mời tôi vào nhà chơi một chút hay không?”

“Ách.” Nếp Hề Viễn đối với lời nói cung kính của mình mà ngẩn người, lại tự làm bầm đứng lên: “Như vậy chẳng phải rất giả tạo sao? Không được, không được, nhất định phải tỏ ra thật tự nhiên! Phải nói. Đào tiểu thư, tôi lần này đến là muốn giải thích về chuyện lần trước, kỳ thật.”

Nếp Hề Viễn lại một lần nữa đối với lời nói cung kính vừa rồi mà mắt muốn trợn trắng, làm ơn đi, lần trước rõ ràng là Đào Tử An nhìn lên anh tắm rửa, anh làm chi cần hướng cô giải thích? Anh không khỏi cảm thấy bộ dạng lúc này của mình thực ngu ngốc; Nếp Hề Viễn không nói lời nào chống một tay vào cửa kính xe, tay phải chống lên mặt, trong lòng âm thầm thở dài, chỉ là đến gặp Đào Tử An, tại sao lại khiến anh khẩn trương đến vậy?

“Tiên sinh. Tiên sinh! Anh có cần giúp gì không?”

Nếp Hề Viễn sửng sốt, đẩy cửa xe bước ra, đón lấy ánh mắt tò mò nghiên cứu từ phía đối diện kia, nam nhân trước mắt có khuôn mặt đường hoàng lại mang chút mỉa mai, mái tóc màu vàng kim giống như những tơ vàng toát ra dưới ánh mặt trời.

Đàm Song Niên cảm thấy rất kỳ quái, căn nhà của anh tuy được mang ra cho thuê, nhưng là ở nơi khá xa xôi hẻo lánh, nên trừ bỏ hàng xóm láng giềng, rất ít khi thấy người ngoài xuất hiện, huống chi người này lại đi một chiếc xe thể thao đắt tiền, trang phục trên người tất cả đều là hàng hiệu.

Trước đó, Đàm Song Niên đã đứng từ xa quan sát, người này chỉ ngồi một mình trong xe, nhưng lại nhìn lên kính chiếu hậu không biết tự mình lầm bầm nói thầm cái gì, nhìn bộ dạng sáng sủa, khuôn mặt tuấn tú của anh ta, nếu không phải là có vấn đề về thần kinh, như vậy vấn đề ở đâu?

Đàm Song Niên sinh sống ở đây cũng đã hai mươi mấy năm, cũng coi như là ma ở đây, có người gặp phải phiền toái, anh cảm thấy hằn chính mình cũng nên có nghĩa vụ trợ giúp người khác.

“Tiên sinh, anh cần tôi giúp gì không?” Đàm Song Niên hỏi lại lần nữa, “Những địa danh ở đây đều tôi rất quen thuộc, nếu anh muốn tìm người hay bị lạc đường, tôi đều có thể giúp đỡ; anh xem, đây chính là nhà tôi”.

Đàm Song Niên tay trái vẫn xách túi rau củ vừa mua ở siêu thị về, tay phải chỉ về phía nhà trọ.

Nếp Hề Viễn nhìn theo tay Đàm Song Niên vừa chỉ, rốt cục cũng mở miệng nói: “Đây là nhà anh?”

Đàm Song Niên gật đầu, “Đúng vậy, đây là nhà của tôi được mang ra cho thuê, tôi ở trên tầng bốn, anh là đến tìm người sao?”

Túi rau củ trong tay Đàm Song Niên là mua cho Đào Tử An, cô tự nhốt mình trong phòng đã vài ngày, tủ lạnh cũng sớm trống rỗng, ngay cả bình thủy tìm khắp nơi cũng không được; Đàm Song Niên vừa nói vừa chuẩn bị rút điện thoại di động ra, mua nhiều thứ như vậy một mình anh hẳn là không thể mang lên cùng lúc được, anh nên chuẩn bị điện thoại kêu Đào Tử An xuống giúp một tay.

Đàm Song Niên thấy Nếp Hề Viễn gật đầu, lập tức thân thiện hỏi: “Anh có bạn đang ở đây sao? Tên người đó là gì? Tôi nhất định giúp anh tìm được”.

”Tôi đến tìm Đào Tử An, Tôi tên là Nếp Hề Viễn, là tổng giám đốc công ty cô ấy làm việc.”

Nếp Hề Viễn vừa trả lời làm cho đại não Đàm Song Niên có trong nháy mắt đột nhiên trống rỗng, ngón tay đang bấm di động trở nên cứng ngắc, tay trái buông lỏng, túi rau củ đều rơi xuống mặt đất, “Ba” một tiếng.

“Anh làm sao vậy?” Nếp Hề Viễn cảm thấy kỳ quái, trong đầu suy nghĩ một chút về cái tên mình vừa nhắc đến, liền lập tức hiểu được: “Anh quen biết Đào Tử An?”

Nếp Hề Viễn đột nhiên thấy hoa mắt, chính là bị người đang đứng đối diện một quyền đánh ngay vào mặt.

“Ngô!” Nếp Hề Viễn bị đánh lùi lại vài bước, tay ôm lấy mặt. ánh mắt khó hiểu nhìn về phía nam nhân đối diện, mới vừa rồi vẫn là một người hảo tâm muốn giúp đỡ anh, trong nháy mắt liền trở thành bộ dạng hung thần ác sát, giống như chính mình thiếu nợ anh ta rất nhiều tiền, “Chết tiệt, anh uống lộn thuốc sao?”

Cho dù tính tình như vậy, cũng không thể chịu được vô duyên vô cớ bị một người không quen biết đánh, từ khoé miệng truyền tới cảm giác đau đớn, Nếp Hề Viễn cắn răng cùng Đàm Song Niên giống như hai mãnh hổ đối diện nhau, mỗi bên đều trong tư thế sẵn sàng, hận không thể lao tới xé xác đối phương.

Đàm Song Niên hừ lạnh một tiếng: “Nếp Hề Viễn, anh đến đây làm gì?”

“Anh biết tên tôi?” Nếp Hề Viễn vừa nghe xong liền kinh ngạc.

“Hừ, loại nam nhân lương tâm đã sớm bị chó tha đi như anh tôi lại cần phải biết đến hay sao? (T.T) Đàm Song Niên giật giật cổ tay, tức giận muốn một quyền đánh thẳng vào người đang đứng đối diện kia.

Nếp Hề Viễn thu hồi nụ cười ôn hoà, cặp mắt trở nên sắc lạnh, “Nếu không biết tôi, vì sao ra tay đánh người? ”

“Bốn thiếu gia hôm nay cảm thấy khó chịu, tôi chính là khó chịu khi thấy người nào có tên ‘Nếp Hề Viễn’! Hiện tại anh có hai con đường để lựa chọn, thứ nhất, lập tức biến ngay khỏi tầm mắt của tôi; thứ hai, để tôi đánh một trận rồi đá anh đi cho khuất mắt”.

Mùi thuốc súng ngày càng đậm, Nếp Hề Viễn cũng bị kẻ đối diện này chọc giận, chính là anh vẫn luôn là người bình tĩnh, tự nhiên hiểu được nam nhân ở trước mắt này, ngay sau khi nghe đến tên ‘Đào Tử An’, thái độ bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, khẳng định anh ta cùng Đào Tử An kia có mối quan hệ nào đó; hiện tại trong lòng anh không chỉ lửa giận ngất trời, càng không hiểu vì sao chính mình rất muốn biết rốt cuộc nam nhân này cùng Đào Tử An có quan hệ như thế nào?

“Anh cùng Đào Tử An có quan hệ gì?” Vừa hỏi xong, anh lại giật nảy mình, vì lý do gì anh phải quan tâm đến vấn đề này?

Đàm Song Niên nhíu chặt hàng lông mày, trong lòng cân nhắc một chút về câu hỏi vừa rồi, sau đó liền nở nụ cười lưu manh, “Tử An là người phụ nữ của tôi, cho nên tôi không muốn nam nhân xa lạ tìm đến cô ấy, tôi khuyên anh nên sớm buông tha cho Đào Tử An, không nên có ý tưởng với cô ấy!”

Cùng là nam nhân, Đàm Song Niên đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Nếp Hề Viễn, mặc kệ là biểu hiện để ý hay ghen tuông, anh cũng sẽ không để nam nhân đã từng vứt bỏ Đào Tử An này được dễ chịu!

Quả nhiên, Nếp Hề Viễn vừa nghe Đàm Song Niên trả lời, nội tâm lập tức chấn động, từ đáy lòng bỗng dâng lên cảm giác chua xót, trong nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, thậm chí cơn tức giận vừa mới bình ổn liền nổi lên, mãnh liệt hơn lúc trước nhanh chóng tra tấn anh.

Giống như nếu anh không lao đến đâm vài quyền vào nam nhân này, thì lửa giận trong lòng không cách nào dập tắt được; Nếp Hề Viễn luôn tao nhã, lịch sự hiện tại lại giống một con sư tử bị đánh thức, vận sức chuẩn bị tấn công, bàn tay đã sớm nắm chặt thành quyền, anh phải phát tiết, phải bóp chết kẻ tự xưng là nam nhân của Đào Tử An này

“Tử An, Tử An” có thể kêu tên thân mật như thế, phong độ lịch sự là cái gì, tất cả ném đi gặp quỷ đi!

Nếp Hề Viễn lúc này giống như cây cung vừa được bắn ra, nhanh chóng bước lại gần Đàm Song Niên, bỗng nhiên đứng sững lại khi nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp phía dưới cầu thang.

Ngay sau đó là một thanh âm thanh thúy cuồng dã rít gào: “Đàm Song Niên! Anh đi mua rau củ nhưng lại đứng dưới lầu làm gì vậy? Em đã sắp chết đói, mà đồ ăn vẫn chưa thấy đâu là sao?”

Người xuất hiện ở cầu thang chính là Đào Tử An, cô ngủ trưa vừa mới tỉnh dậy, nhìn thấy tờ giấy Đàm Song Niên để lại nói đi mua đồ ăn, vậy mà chờ thật lâu vẫn không thấy anh trở lại, liền tự mình xuống lầu đi tìm, kết quả nhìn thấy Đàm Song Niên đã mua đồ ăn về nhưng vẫn đứng dưới chân cầu thang

Đào Tử An một thân áo ngủ màu hồng nhạt, mái tóc hơi rối, cô vừa nói dứt lời liền xoay người bước đi, ai ngờ mới đi không đến hai bước, đột nhiên dừng lại

Cô. Vừa mới thấy được ai? Người kia. Là Nếp Hề Viễn?

Trước kia, Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn mỗi khi bị lạc nhau trong đám đông, cô luôn luôn có thể lập tức từ trong đám người mờ mịt mà tìm được Nếp Hề Viễn, giống như dù hai người đang ở cách nhau rất xa, Nếp Hề Viễn đang ở gần chính mình như vậy, anh luôn tươi cười ôn nhu với cô, khiến cô có cảm giác nụ cười ấy không giống với bất kỳ người nào khác, nụ cười ấy giống như mang lại cho cô cả thế giới.

Đào Tử An dừng chân, thân hình cứng ngắc đứng dưới cầu thang, cô có thể cảm nhận được hai cặp mắt đang cùng hướng về phía mình, từ trên nhìn xuống, rồi lại từ dưới nhìn lên, đem mọi hành động của cô tất cả đều không bỏ sót một chi tiết

Trong lòng cô dần trở nên khẩn trương, chiếc áo ngủ này là do Nếp Hề Viễn tặng cô nhân ngày hai người kết hôn; sau khi trở về Đài Bắc cô vẫn ở lại nhà bạn bè, cho nên tránh được trận hỏa hoạn đó, chiếc áo này cũng nằm trong số hành lý ít ỏi còn lại.

Cô còn nhớ rõ khi đó vẫn luôn mặc chiếc áo ngủ này chờ Nếp Hề Viễn về nhà, anh vẫn luôn làm bộ trách cứ cô ăn mặc quá đơn bạc.

Bọn họ khi ở cùng nhau, không biết ai đẩy lên ngọn lửa trước, nhưng những cảm giác ấm áp kia, khắc thật sâu trong trí nhớ của nàng. Đào Tử An nghĩ muốn quên đi nhưng bất lực, tình yêu say đắm kia đã xâm

nhập thật sâu vào tận xương tủy của nàng, làm cho nàng cả đời trầm mê, động lực để nàng sống sót , cũng gần là dựa vào chút kí ức còn sót lại đó

Không biết đã bao nhiêu ngày đêm, dù là trong mộng, thân ảnh Nếp Hề Viễn dường như vẫn luôn hiện ra rõ ràng trước mắt Đào Tử An, nửa đêm bừng tỉnh, phát hiện chỉ còn chính mình đang đắm nước mắt.

Đào Tử An liền cứ đứng sững tại chỗ thật lâu như thế , nam nhân phía sau nhìn thấy cô cũng trầm mặc đứng lên, ngay một khắc kia, dường như cả thời gian đều bị ngưng kết.

Đàm Song Niên bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Đào Tử An, xem Nếp Hề Viễn không hề tồn tại, tiến lại gần cởi áo khoác của chính mình khoác lên vai Đào Tử An, lại làm như vô cùng thân thiết nhéo nhéo mũi cô, giả bộ oán trách nói: “Sao lại chạy xuống lầu? Anh đã nói sẽ lập tức quay lại, em có phải đã đổi bụng hay không ? Còn mặc ít áo như vậy, nếu như bị cảm thì làm sao bây giờ?”

6. Chương 6: Chương 3.2

Đào Tử An nháy mắt hơi chấn động, quả nhiên là cảnh còn người mất a! Hiện giờ nam nhân ở trước mắt cô nói những lời này cứ nhiên đã thay đổi, Đào Tử An khẽ cup mi mắt, làm cho người khác không nhìn ra được đau thương của cô lúc này.

“Đàm Song Niên, anh lên lầu trước đi! Em thấy. . . . Nếp tổng giám đốc đến đây, có lẽ là tới tìm em, em nghĩ Nếp tổng hẳn là có chuyện muốn nói”.

“Nếp tổng giám đốc?” Đàm Song Niên quay đầu nhìn thoáng qua Nếp Hề Viễn, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tỏ ý khinh miệt, lập tức quay người vỗ vỗ vào đầu Đào Tử An, “Được, cô bé của anh nói gì anh cũng nghe; nhưng mà, sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn, anh cho hai người tối đa là năm phút để nói chuyện”. Đàm Song Niên cố ý cất cao giọng khiến Nếp Hề Viễn cũng có thể nghe thấy, Đàm Song Niên hướng đến Đào Tử An xấu xa nhếch nhếch khoé miệng, ý muốn cô cùng phối hợp với anh.

Đào Tử An bất đắc dĩ gạt đầu, “Được, đúng năm phút sau em lập tức lên lầu, anh lên trước giúp em chuẩn bị đồ ăn đi! Em sắp đói chết rồi”.

“Tuân mệnh, chủ nhân!”. Đàm Song Niên cũng không tiếp tục ở lại dây dưa, anh nhắc túi rau củ hướng phía cầu thang đi lên.

Kỳ thật Đàm Song Niên có thể nói chính là một nam nhân thập toàn thập mỹ, không chỉ có dung mạo khí suất hơn người, hơn nữa lại một thân văn chương tài giỏi (?), tùy tiện buông mị nhãn cũng có thể khiến bất kì nữ nhân nào rơi vào tay giặc; tuy rằng thoát nhìn bộ dạng có chút không đứng đắn, nhưng đối với bằng hữu lại hết mình giúp đỡ.

Thế nhưng Đào Tử An đối với mị lực của Đàm Song Niên lại miễn dịch, đừng nói có chút rung động, cô hoàn toàn coi anh như anh chị em trong gia đình, không những thế còn tỏ ra mình giống như tỷ tỷ!

Nhắc tới điểm ấy, Đàm Song Niên cảm thấy thật thất bại, anh không chỉ một hai lần cố ý lấy lòng Đào Tử An, ai ngờ cô không những hoàn toàn không tiếp nhận, còn thẳng thắn cự tuyệt anh không chút lưu luyến.

Đàm Song Niên cũng là người hào hoa, cũng đã tung hoành tình trường bấy lâu, hiện giờ thật vất vả mới ra quyết tâm ở vạn bụi hoa chung thủy một đoá, nhưng là đoá hoa đại nhỏ này lại cố tình đối với anh không chút để tâm.

Đào Tử An đã từng nói với Đàm Song Niên: “ Chúng ta làm bằng hữu, tỷ muội, bạn thân, chỉ trừ làm tình nhân, như vậy em đã thấy thực hạnh phúc”.

Có thể khiến người mình yêu nói ra từ “Hạnh phúc”, đối với Đàm Song Niên mà nói, còn có cái gì quan trọng hơn? Bởi vậy, anh đành mang tình yêu của chính mình chôn sâu xuống đáy lòng, nguyện ở bên cạnh bảo hộ cho Đào Tử An, anh nghĩ chỉ cần có tâm, sớm muộn gì cũng khiến Đào Tử An cảm động, nhưng cho đến hôm nay xem ra anh đã sai lầm rồi.

Nếp Hề Viễn chính là một kinh địch mà anh tuyệt đối không thể xem thường.

Đàm Song Niên trong lòng cảm thấy bất an, Đào Tử An và Nếp Hề Viễn lúc này đang ở hai phía đối diện, hai người chỉ cách nhau vài bước khoảng cách.

Thời gian cứ từng chút từng chút trôi qua, hai người vẫn không ai nói lời nào, cuối cùng vẫn là Đào Tử An thay đổi tư thế, dựa người vào chân cầu thang, lên tiếng trước, “Nếp tổng giám đốc, tôi. . . . Bạn trai tôi chỉ cho tôi thời gian năm phút, hiện tại đã hết hai phần ba thời gian, cho nên hiện tại anh chỉ còn lại hai phút để nói chuyện, nếu anh muốn ở đây cùng tôi đến phút cuối, tôi cũng vui lòng cùng anh tiêu hao hai phút còn lại”.

Đào Tử An vừa dứt lời, Nếp Hề Viễn bỗng thấy đầu óc nóng dần lên, lập tức thốt ra: “Trở lại bên cạnh tôi”.

Đào Tử An nháy mắt run lên, nghe được trong lời nói của Nếp Hề Viễn cảm thấy vừa sợ vừa giận.

Trước tiên, cô thấy kinh ngạc khi nghe khẩu khí mang theo bá đạo từ Nếp Hề Viễn; anh ta hiện giờ lấy tư cách gì lại đến yêu cầu cô trở lại bên cạnh anh?

Đào Tử An khoé miệng bật ra một tiếng cười lạnh, cả người tức giận đến phát run, “Nếp tổng giám đốc, tôi và anh đã không còn quan hệ, vẫn là anh nên lập tức rời khỏi đây đi”.

Cô vừa xoay người muốn đi, Nếp Hề Viễn vội vàng bước vượt lên phía trước, giữ chặt cánh tay Đào Tử An, ngữ khí dịu đi rất nhiều: “Thực xin lỗi, tha thứ cho tôi vì đã thất lễ! Đào tiểu thư, kỳ thật ý của tôi là. . . . thỉnh cô trở lại làm việc tại khách sạn Kim Lợi”.

Đào Tử An đưa mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay mình, rồi ngược lên nhìn khuôn mặt Nếp Hề Viễn, cảm giác được sức nóng từ bàn tay kia đang nhẹ nhàng đụng chạm khiến toàn thân Đào Tử Hạ nháy mắt giống như sắp bốc hỏa, chính là ngữ khí của cô vẫn lạnh băng như cũ: “Khách sạn Kim Lợi thiếu tôi cũng không phá sản được, nếu như vậy tôi nghĩ tôi không có lý do gì để trở về”.

“Cô có! Theo tôi điều tra, Đào tiểu thư đã từng tốt nghiệp đại học phía Tây nước Mỹ về chuyên ngành quản lý khách sạn, mà khách sạn của chúng tôi có thể phát triển mạnh được chính là cần những nhân tài như cô”.

Trái một câu “Đào tiểu thư”, phải một câu “Đào tiểu thư” khiến Đào Tử An cảm thấy thực khó chịu, cô bèn gạt tay Nếp Hề Viễn ra, “Nếp Hề Viễn, anh việc gì phải giả vờ sa mưa* (giả vờ không hiểu??) nói điều tra tôi, tôi đã tốt nghiệp như thế nào anh còn cần phải điều tra sao? Hay anh cũng đã điều tra tôi về ba năm nay rồi đúng không? Nhìn thấy tôi phải sống khó khăn như vậy khiến anh thực hài lòng? Ba năm nay tôi chạy tới chạy lui rốt cuộc vẫn cùng Nếp gia thoát không khỏi quan hệ, cuối cùng lại đi làm nhân viên có chức vụ thấp hèn nhất ở khách sạn của Nếp gia các người, có phải đã làm anh thấy vui vẻ hay không? Hiện tại anh đã thành công khi đến nhục mạ tôi, giờ có phải là lúc anh nên rời đi? Còn nữa, thỉnh thu hồi thái độ làm như không biết chuyện gì của anh đi, tôi vừa nghe đã thấy muốn nôn!”.

Đào Tử An mang tất cả uỷ khuất trong lòng từ xưa đến nay hết thảy đều nói ra, bỗng nhiên cảm thấy thực thoải mái, quả nhiên, mắng chửi người cũng là một phương pháp giải tỏa hiệu quả!

Nếp Hề Viễn nhướn mày, tuy rằng anh đã sớm đoán được bọn họ không chỉ đơn giản là có quen biết, hơn nữa còn từng phát sinh sự tình, hiện tại xem ra, sự tình này vượt xa những gì anh tưởng tượng, Nếp Hề Viễn thở dài rồi nói: “Đào tiểu thư. . . . tôi thực sự là không nhớ rõ cô, tôi vì cảm thấy nghi hoặc, khoảng thời gian trước, trong điều tra về chúng ta, trừ bỏ bảy năm cùng theo học tại Đại học phía Tây, tôi cũng không hề phát hiện chúng ta có hay không từng gặp mặt; tôi không biết thực ra trí nhớ của tôi đã mất đi những chuyện gì đã từng xảy ra, tôi điều tra được sau khi Đào tiểu thư tốt nghiệp, có ở lại Mỹ một thời gian mới rời đi; nói đến cũng thật khéo, thời điểm cô rời đi, lại đúng lúc tôi xảy ra tai nạn xe cộ. . .”

“Tai nạn xe cộ?” Mới nghe đến đó, Đào Tử An gần như đã muốn hét lên.

“Đúng, nhưng là tai nạn xe cộ cũng không nghiêm trọng lắm, tôi chỉ bị hôn mê ba ngày, trên người cũng không bị gãy xương”. Nếp Hề Viễn cẩn thận nhìn biểu tình trên mặt Đào Tử An, “Tôi cũng hoài nghi sau lần tai nạn đó, trí nhớ của tôi có bị ảnh hưởng hay không. Nhưng là khi tôi gọi điện thoại cho bác sĩ chữa trị, ông ta khẳng định cơ thể tôi hoàn toàn bình thường; tôi cũng cảm thấy chuyện đó là ngoài ý muốn, dù sao trừ bỏ kí ức về Đào tiểu thư, toàn bộ trí nhớ của tôi vẫn tồn tại, tôi thậm chí còn có thể hồi tưởng về chuyện tình cảm trước đây, cho nên, Đào tiểu thư, cho dù cô đối với tôi có bao nhiêu hiểu lầm, tôi đều

không thể giải thích, nhưng bù lại, nếu không ngại cô có thể nói cho tôi biết, chúng ta trước kia đã phát sinh ra hiểu lầm như thế nào?”.

“Không có hiểu lầm!”. Đào Tử An thét chói tai; cô rất nhanh phủ định lại lời nói của Nếp Hề Viễn, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

“Chúng ta trong lúc đó không có hiểu lầm. . . .” Thì ra là do Nếp Hề Viễn ngày đó đã xảy ra tai nạn xe cộ! Đó chẳng phải chính là lời giải thích, Nếp Hề Viễn ngày đó đã tới sân bay, kết quả lại xảy ra tai nạn? Nếu sự việc là như vậy, ba năm nay mọi oán hận cùng bao rối rắm trong lòng cô tất cả là vì cái gì? Nghĩ tới cũng thực buồn cười, cô vẫn tự đưa ra mọi lý do cho anh, thế nhưng tuyệt không nghĩ đến anh cứ nhiên gặp tai nạn đổ máu.

Nếp Hề Viễn mất đi trí nhớ. Nhưng chính là, vì lý do gì Nếp Hề Viễn chuyện gì cũng nhớ rõ, nhưng lại không hề nhớ đến sự tồn tại của cô? Phải chăng cô đối với anh hoàn toàn không quan trọng, có thể cứ thế mà bỏ đi?

Nhìn biểu tình trên mặt Đào Tử An phức tạp, Nếp Hề Viễn trong lòng bất an, anh không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì, hay cô không hề tin tưởng lời nói của anh? Nhưng là, dưới đáy lòng có một thanh âm đang điên cuồng gào thét với chính mình, cho dù dùng phương pháp nào, phải mang bằng được Đào Tử An trở lại bên người.

Vì thế, anh tiếp tục nói: “Đào tiểu thư, nếu cô đã nói lúc trước chúng ta không có hiểu lầm, tôi muốn thay mặt Ngụy quản lý nói một tiếng xin lỗi vì đã hiểu lầm cô, tôi rất hy vọng cô quay lại khách sạn Kim Lợi làm việc, chúng tôi rất cần nhân tài như cô”.

“Tôi nghĩ.tôi cũng không thích hợp làm việc nấu nướng phục vụ”. Đào Tử An vẫn như cũ bất vi sở động, “Năm phút cũng đã trôi qua rồi, Nếp tổng giám đốc, tôi nghĩ đã đến lúc tôi cần phải trở về!”.

Nói xong, cô xoay người, phía sau lại tiếp tục truyền đến thanh âm giữ lại, “Đào tiểu thư, nếu lúc đó chúng ta không có hiểu lầm, công việc mới ở khách sạn của cô sẽ là phụ trách phát triển khách sạn, nếu chúng ta lúc đó có hiểu lầm, cô cũng có thể nhân cơ hội này nhắc lại những ký ức trước đây, đem chuyện quá khứ đã làm cô thiệt thòi tất cả đòi lại đi, tôi nhất định không một lời oán hận, chỉ hy vọng cô có thể cho tôi thêm một cơ hội.”

7. Chương 7: Chương 3.3

Bước chân của Đào Tử An càng lúc càng nhanh, thẳng cho đến lối rẽ trên cầu thang, thanh âm phía sau đã dần dứt hẳn, cô liền ôm lấy ngực, dựa vào vách tường, tâm tình thật lâu vẫn không thể hồi phục”.

Cô thật sự cảm thấy khẩn trương cùng khiếp sợ, thì ra sự ly biệt trước đây tất cả đều là hiểu lầm, là do Nếp Hề Viễn gặp tai nạn xe cộ mất đi trí nhớ; Đào Tử An cho tới bây giờ đều cảm thấy cuộc sống của mình giống như một vở kịch, lên bốn tuổi cha mẹ qua đời, đến lúc gặp được Bạch mã hoàng tử là Nếp Hề Viễn, cuối cùng sau này gặp lại, mọi hiểu lầm trước kia cứ nhiên lại do mất trí nhớ.

Rốt cuộc ông trời còn muốn trêu cợt cô đến bao giờ nữa đây? Có ai đến nói cho cô, bảo cô rốt cuộc nên làm như thế nào? Cứ như vậy tin vào lời nói của Nếp Hề Viễn mà tha thứ cho anh ta? Hay là nếu hai người đã ly hôn, lại mất đi trí nhớ về cô, bọn họ nên đường ai nấy đi, từ nay về sau không còn liên quan?

Không khó lựa chọn trong tình huống hiện tại (?), ngay cả lúc trước lựa chọn có hay không đáp ứng yêu cầu của cha Nếp Hề Viễn, Đào Tử An liền vẫn nghĩ sẽ cùng Nếp Hề Viễn cao chạy xa bay; sự lựa chọn vẫn thường chỉ trong nháy mắt.

Cô không thể phủ nhận chính mình vẫn còn rất yêu Nếp Hề Viễn, vừa mới nghe anh xảy ra tai nạn giao thông, ngay lập tức giật mình cùng đau lòng. . . . Hai cảm giác song song khiến cô cảm thấy mọi ký ức trước kia giống như mới vừa xảy ra, e rằng chỉ cần Nếp Hề Viễn dang tay, cô sẽ lập tức sẽ mềm lòng.

Đào Tử An một mực cố gắng trấn định, cô tự nói với chính mình phải thật kiên cường, không thể lộ ra trước mặt Nếp Hề Viễn dù chỉ là một tia tình cảm say đắm, bằng không cô chính là khinh thường chính

mình; nghĩ, nghĩ, cô ủ rũ hướng về phía lầu ba, còn chưa gõ cửa,Đàm Song Niên đã mở cửa. Đào Tử An sững sốt, bàn tay vẫn còn đang đặt trên chuông cửa.

“Uy?” Đào Tử An ngạc nhiên nhấc máy, trên màn hình là một dãy số xa lạ, “Xin chào, tôi là Đào Tử An, xin hỏi ai vậy?”.

“Xin chào, Đào tiểu thư” Bên kia đầu dây vang lên một thanh âm xa lạ, khô khan, phẳng phất giọng nói không có chút sinh khí: “Tôi là trợ lý tổng giám đốc khách sạn Kim Lợi, Lí Kỳ”.

“Vâng. . . .” Trong lúc nhất thời Đào Tử An không kịp phản ứng: “Xin hỏi anh gọi là có việc gì?”

Nàng nghĩ nghĩ, khách sạn lớn Kim Lợi khi nào thì có thêm chức vị ”trợ lý Tổng giám đốc ” này ?

“Tôi đại diện cho công ty gọi điện thoại thông báo cho cô, cô còn chưa xin phép cấp trên đã tự ý nghỉ qua mười lăm ngày không đi làm, cũng không đệ đơn xin từ chức, căn cứ vào hợp đồng cô đã ký với khách sạn chúng tôi, cô cần đến gặp quản lý khách sạn giải thích toàn bộ, cũng bổ sung lượng công việc trong khi nghỉ; nếu không đúng hạn trở lại làm việc, chúng tôi đành phải căn cứ quy định của pháp luật, tiến hành khởi tố cô, bởi vì trong bản hợp đồng mà cô đã kí kết với chúng tôi là năm năm.”

Đào Tử An đầu “ong” lên một chút liên tưởng ngộ, hơn nữa cũng hiểu được người vừa gọi điện thoại chính là do ai ra lệnh.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng, Nếp Hề Viễn, con hồ ly giả hoạt! Vì muốn làm cho tôi trở lại bên cạnh anh, cứ nhiên lại sử dụng chiêu này! Thế nhưng còn dám ở trước mặt cô nói mình mất trí nhớ! Hết thấy đều là gạt người! Chết tiệt, vậy mà cô còn tin lời nói dối của con hồ ly tên Nếp Hề Viễn này! (Ồi, hồ ly *chết cười*) Hay cho anh, Nếp Hề Viễn, không phải anh đã mất trí nhớ hay sao? Nếu đã như vậy, cô cũng nên tương kế tựu kế, trở lại bên cạnh Nếp Hề Viễn như anh ta mong muốn, đem mọi uỷ khuất trong quá khứ hết thấy đều đòi lại! Hừ!

Đào Tử An thở phì phì, nắm thật chặt di động trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi rốt cục phun ra vài câu: “Tôi, sáng ngày mai, liền, quay về, khách sạn, giải thích”.

Tiếp sau đó “Ba” một tiếng ngắt máy di động, Lí Kỳ đang cầm điện thoại sững sốt một lát, anh có chút đỏ khốc đỏ cười.

Mới vừa rồi, Lí Kỳ nhận được điện thoại của Nếp Hề Viễn, chỉ thị cho anh gọi cho nữ nhân viên đã nhìn lên Nếp Hề Viễn tám rửa hôm đó, tìm cách khiến cho cô quay lại làm việc.

Như vậy, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cho dù Lí Kỳ cũng không phải một người có lòng hiếu kỳ, tò mò, nhưng hiện tại vẫn nhận ra trong chuyện này có một tia bất thường.

Lí Kỳ thở dài, hy vọng là anh đã đa tâm, Nếp Hề Viễn hẳn không phải một người đứng núi này trông núi nọ đi? Bằng không anh như thế nào lại làm việc cùng người đó?

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa hừng đông, Đào Tử An đã rời giường rửa mặt, đem toàn bộ quần áo trong tủ mang ra mặc thử, nhưng chính là có thử đi thử lại, cũng chỉ có mấy bộ kia, căn bản hoàn toàn không có cơ hội đặc tuyển.

Cuối cùng, cô bất đắc dĩ lựa chọn bộ trang phục màu trắng khá bảo thủ, trang điểm nhẹ nhàng, vừa lòng nhìn vào gương, tự cổ vũ cho chính mình.

Cổ lên nào, Đào Tử An! Trải qua cả đêm lo lắng, ngày hôm nay tâm tình của cô thật tốt, cô trước kia nghĩ sẽ không nhìn lại Nếp Hề Viễn bởi cô hận hấn ta đã ruồng bỏ cô! Rốt cuộc, hận vẫn cứ hận, nhưng chỉ mình cô biết, mình vẫn còn rất yêu Nếp Hề Viễn, điểm này cô không phủ nhận, cũng không cách nào thay đổi.

Nếu hiện tại Nếp Hề Viễn xuất hiện trước mắt cô, còn tỏ ý muốn cô trở lại bên cạnh hắn, vậy lý do gì cô phải từ chối? Dù sao cha Nếp Hề Viễn cũng không ở Đài Bắc, như vậy cũng không thể ngăn cô đối với Nếp Hề Viễn. . . . hắc hắc, hạ độc thủ.

Đào Tử An tự nhận chính mình chẳng phải người có tấm lòng thiện lương, có cừu oán tất sẽ báo, không thể làm một nữ nhân yếu đuối, hậu thuẫn lớn nhất của cô chính là lòng kiên cường.

Cô suy nghĩ cả đêm nên dùng cách gì đối phó Nếp Hề Viễn, kết luận chính là, cô phải ăn miếng trả miếng! Quá khư, Nếp Hề Viễn đã vô tình mà ruồng bỏ cô, như vậy hiện tại cô muốn nghĩ biện pháp khiến Nếp Hề Viễn yêu thương cô, dù dẫu anh ta lên giường, sau đó lại hung hăng vứt bỏ anh ta giống như năm đó!

Đào Tử An bất giác thở dài, kỳ thật chính cô cũng phải thừa nhận dùng phương pháp này quá ngây thơ, chính là cái đầu của cô vốn đã không linh hoạt, sáng suốt, một khi gặp tên Nếp Hề Viễn hỗn đản kia lại càng thêm mơ hồ; đây chính là biện pháp duy nhất mà cô suy nghĩ cả đêm để có thể trở lại bên cạnh anh ta, hung hăng giáo huấn anh ta một trận, quả thật trừ bỏ kế này, cô thật sự không nghĩ ra thủ đoạn nào khác để trả thù”

Dù sao, tâm ý Đào Tử An đã quyết, cho dù Nếp Hề Viễn mất trí nhớ là thật hay giả vờ, cô cũng không tin, một nam nhân đối với việc cô tự nguyện ngã vào lòng mình mà vẫn không loạn, trừ phi là Liễu Hạ Huệ. . .

Trong lúc bị người ta so sánh với “Liễu Hạ Huệ”, Nếp Hề Viễn ngồi trong văn phòng đột nhiên hắt xì một cái, Nếp Hề Viễn ngẩng đầu hướng Lí Kỳ, ý bảo anh ta tiếp tục công tác báo cáo .

“Kết quả báo cáo quý này từ phòng tài vụ tôi đã xem xong, số lượng khách coi như ổn định, nhưng là chúng ta vẫn cần thu hút nhiều khách hàng mới, doanh thu quý này so với năm trước có tăng lên, nhưng là vẫn không đáng kể. . . .”

“Từ từ” Nếp Hề Viễn cắt ngang lời nói của Lí Kỳ, như là nghĩ đến vấn đề gì đó, anh quay đầu suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Ngày hôm qua phân phó anh gọi điện thoại cho Đào tiểu thư, anh đã gọi?”

Không nghĩ tới Nếp Hề Viễn đột nhiên hỏi đến vấn đề này, Lí Kỳ ngẩn người rồi lập tức gật đầu, “Tổng giám đốc, ngày hôm qua anh cũng đã hỏi tôi để xác nhận, hiện tại tôi có thể khẳng định lại một lần nữa, tôi đã gọi điện, hơn nữa. . . .”

Lí Kỳ nhìn đến bộ dạng há hốc mồm của Nếp Hề Viễn, chỉ biết người đối diện xem ra đã nghe thấy, vì thế tiếp tục nói: “Hơn nữa, Đào Tử An tiểu thư đã trả lời tôi ngày hôm sau sẽ đi làm”.

Nếp Hề Viễn có chút lo lắng “Nhưng mà hiện tại tại sao vẫn không thấy Đào tiểu thư thông báo đã đến?”.

Lí Kỳ thiếu chút liền ngửa mặt kêu trời, anh thật không thể tin đây là tổng giám đốc đang ở trước mắt mình, người vẫn luôn làm việc hết sức nghiêm túc, “Tổng giám đốc, Đào tiểu thư hôm nay đi làm trước hết phải hướng quản lý giải thích lý do nghỉ mà không xin phép, sau đó cũng sẽ đến nơi cô ấy làm việc, đến chỗ báo danh, cũng không cần đến văn phòng tổng giám đốc”.

Lí Kỳ kiên nhẫn giải thích nghi vấn của Nếp Hề Viễn, tuy rằng anh chưa từng yêu qua, nhưng ít nhất cũng từng nghe nói một loại bệnh trạng, mà lúc này bệnh trạng đó đang được biểu hiện trên người Nếp Hề Viễn.

Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết, những người đang mắc bệnh tương tự chỉ số thông minh đều là số âm sao?

“Cô ấy chẳng phải do Ngụy Di Nhiên phân phó làm quản gia cho tôi hay sao? Chẳng lẽ hiện tại không cần đến văn phòng tôi giải thích? Anh bây giờ đi đến bộ phận quản lý tìm hiểu xem sao lại thế này! Trong vòng mười phút, nếu tôi không thấy Đào tiểu thư đến, tôi nghĩ cũng không muốn thấy anh nữa”. Bàn tay to vừa vung lên, Lí Kỳ bất đắc dĩ xoay người nhanh chóng đến bộ phận quản lý.

Lúc Lí Kỳ tìm thấy Đào Tử An, cô đang từ bộ phận quản lý đi ra, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, tìm cô giống như tìm được báu vật, không đợi Đào Tử An mở miệng, anh vội nắm lấy tay cô chạy vội đến thang máy giành cho tổng giám đốc.

“Uy, anh. . . .A! Anh là trợ lý gì đó phải không?” Đào Tử An bị Lí Kỳ một đường lôi kéo đến thang máy, nhìn anh ta thấy vài phần quen mắt, liền nhớ tới anh chính là nam nhân ngày đó đứng trong phòng Nếp Hề Viễn, nếu cô đoán không sai, đây chính là người hôm qua gọi điện cho cô”.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Đào Tử An cầm lấy tay chính mình.

Lí Kỳ lúc này mới phát hiện là mình đã thất lễ, trên mặt bỗng chốc nóng ran, anh cho tới bây giờ chưa từng quá thân cận với nữ nhân nào, cho dù nữ nhân hiện tại không phải là gì của Nếp Hề Viễn, nhưng là có thể

thấy được cô đối với Nếp Hề Viễn có vị trí rất quan trọng, Lí Kì đỏ mặt giải thích: “Đối,. . . . thực xin lỗi, Đào tiểu thư, tôi nhất thời tình thế cấp bách, quên mất rằng nam nữ thụ thụ bất thân”.

“Phốc!” Vừa nghe Lí Kì giải thích, Đào Tử An lập tức nở nụ cười, nam nhân kia là người cổ đại hay sao? Bây giờ là thời đại nào, vẫn còn nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ là nắm một tay mà thôi, mặt cũng không cần đỏ như vậy chứ?

Xem anh ta ngây thơ thanh minh, Đào cảm thấy có chút thiện cảm, “Lí Kì, Lí trợ lý sao? Yên tâm, chỉ là nắm tay của tôi, cũng không cần phụ trách; hơn nữa, tôi là người đã từng ly hôn, không cần câu nệ tiểu tiết, anh không cần quá để ý”.

“Cô. . . .” Lí Kì kinh ngạc trừng lớn mắt; Đào Tử An cư nhiên đã ly hôn! Chuyện này, tổng giám đốc có biết hay không?”

Lúc này, Lí Kì lại đem Đào Tử An cẩn thận đánh giá một phen, tuy rằng nghe như vậy giống như một nữ nhân không lễ phép, nhưng là trong lòng lại không khỏi có chút thổn thức, lấy ánh mắt của một nam nhân nhận xét, anh thật sự không thể nghĩ Đào Tử An là một mỹ nhân.

Cô diện mạo bình thường, tóc cột cẩn thận, mặt tròn tròn, xem ra chỉ khi cười có chút đáng yêu, có lẽ do khuôn mặt của cô khá đầy đặn; cái duy nhất đáng giá thường thức chính là cặp mắt to tròn lúng liếng kia, làm cho người khác nhìn không được trong lòng có ý nghĩ muốn thân cận.

Chỉ thấy Đào Tử An nhìn anh cười, nụ cười ầm ập

Nhìn đến đây, Lí Kì cũng có thể hiểu được một chút, vì lý do gì Nếp Hề Viễn đối với Đào Tử An có vài phần kính trọng, trên người của nữ nhân này biểu lộ hai chữ “Chân thành”, không giống với nữ nhân khác kiêu căng giả dối, kiêu ngạo, cô chính là tự nhiên như vậy, làm người ta rất muốn gần gũi.

Nam nhân vẫn thường muốn chọn những nữ nhân như vậy để kết hôn, nhưng mà vì cái gì chồng trước của Đào Tử An lại vứt bỏ cô?

Lí Kì muốn mở miệng hỏi, cũng vừa lúc thang máy đến nơi; mà anh vẫn không hề biết, tất cả động tác cùng biểu tình của anh trong thang máy đều rơi vào đôi mắt của người nào đó, anh cũng không biết, chờ đợi anh phía trước chính là một cơn cuồng phong giận dữ.

8. Chương 8: Chương 4.1

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài văn phòng, từ bên trong truyền đến thanh âm lạnh như băng của Nếp Hề Viễn, Lí Kì trong lòng có chút cảnh giác, nghe giọng nói này, xem ra tâm tình không tốt.

Lí Kì nói Đào Tử An tạm thời chờ ở bên ngoài một lát, một mình vào văn phòng, đầu tiên mắt liền nhìn vào Nếp Hề Viễn bộ dạng lạnh lùng, đáy mắt mang theo ý tứ trào phúng, anh có chút buồn bực đón lấy ánh mắt kia, nói: “Tổng giám đốc, Đào tiểu thư đã tới”.

“Ừm” Nếp Hề Viễn thản nhiên đáp, “Lí trợ lý”.

Trong tâm của Lí Kì gào thét, Nếp Hề Viễn mỗi lần xưng hô như vậy với anh đều cho thấy anh sắp phải gánh chịu lấy cực khổ.

“Anh vừa rời ở thang máy đã nói gì với Đào tiểu thư?” Nếp Hề Viễn hảo tâm nhắc nhở hắn.

Lí Kì vẻ mặt mờ mịt, anh nghĩ, chính mình còn không có làm cái gì nha? Chính là chỉ cùng Đào tiểu thư nói chuyện vài câu mà thôi.

Anh lặng lẽ dò xét biểu tình trên mặt Nếp Hề Viễn, lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết, đáy lòng hò hét, thỉnh tổng giám đốc đại nhân minh xét.

Nếp Hề Viễn biểu tình càng thêm lãnh khốc đứng lên, anh cau mày, gấp lại văn kiện trên tay, nhấn mạnh thanh âm: “ Tôi vừa đi thị sát đã thấy, rõ ràng rành mạch anh vì chuyện gì lôi kéo cánh tay Đào Tử An?”

Làm ơn đi! Lí Kì âm thầm kêu gào, chẳng phải lão bản đại nhân vội vã muốn gặp Đào Tử An sao? Anh vì tình thế cấp bách mới kéo tay Đào Tử An.

Người này sẽ không vì việc này mà ghen tị đi? Nam nhân khi rơi vào tình yêu quả nhiên không thể nói lý!

Lí Kỳ mặc dù cảm thấy thực ỷ khuất nhưng cũng không dám nói thẳng, chỉ có thể cố gắng giải thích: “Tôi nhất thời tình thế cấp bách mới không chú ý, nhưng là đã tạ tội cùng Đào tiểu thư, cô ấy nói. . . .”

“Cô ấy nói cái gì?” Nếp Hề Viễn nhướng mi tỏ vẻ rất hứng thú.

Lí Kỳ ngậm lại miệng, trong lòng bồn chồn, không biết nên hay không nên đem chuyện Đào Tử An đã từng ly hôn nói cho Nếp Hề Viễn, nếu Nếp Hề Viễn sớm biết rằng Đào Tử An đã ly hôn, hiện tại nói sẽ không có việc gì, nhưng nếu anh ta không biết, nói ra có thể khiến Nếp Hề Viễn thấy xấu hổ; chính là nếu như không biết, mà hiện tại anh không nói, tương lai lại bị trách cứ anh biết chuyện mà không báo!

Nói cũng không được, không nói cũng không được, Lí Kỳ có chút tiến thoái lưỡng nan, thực sự là rất khó khăn.

Nếp Hề Viễn chờ đến mất kiên nhẫn, “Như thế nào? Hai người vừa nói chuyện gì? Trái tim của Lí Kỳ đảo lộn, thật sự không biết nên làm thế nào cho đúng, thế nhưng quyết định mang chuyện Đào Tử An đã ly hôn giấu đi, anh đáp: “Đào tiểu thư nói cô ấy cũng không để bụng cử chỉ vô tình của tôi, cũng khuyên tôi không cần quá để ý chuyện vừa rồi”.

“Nếu thực sự là như vậy, đương nhiên là không thể tốt hơn”. Nếp Hề Viễn bán tín bán nghi quét mắt qua người Lí Kỳ, cũng không nhìn ra anh đang nói dối, cũng phân phó Lí Kỳ đi kêu Đào Tử An vào.

Lí Kỳ nhẹ nhàng thở ra, trở ra ngoài cửa gọi Đào Tử An đi vào.

Đào Tử An sau khi vào văn phòng, Lí Kỳ trầm tư đứng lên, xem ra Nếp Hề Viễn thực sự để ý cô gái này, có lẽ hiện tại lâm vào tình cảm cũng không quá sâu, nhưng nếu Đào Tử An về sau ở bên cạnh Nếp Hề Viễn, có thể có rất nhiều sự việc không thể nói trước xảy ra.

Lí Kỳ lo sợ bất an đứng lên, thứ nhất anh không thể lơ đãng nhìn Nếp Hề Viễn lún sâu xuống đoạn tình cảm này, Đào Tử An không có tư cách làm con dâu Nếp gia; Thứ hai, có người tuyệt đối sẽ không cho phép Nếp Hề Viễn làm chuyện xằng bậy.

Xem ra, anh có lẽ cần thông báo với người nào đó về tình huống ở đây.

Đào Tử An đi vào văn phòng Nếp Hề Viễn, đứng ở cửa do dự một hồi, cô nhìn Nếp Hề Viễn ngồi trên bàn làm việc, còn nhìn thấy chồng văn kiện trên bàn, hoảng hốt giống như thời gian trước kia khi bọn họ vẫn ở cùng một chỗ.

Cô vẫn luôn tràn ngập ái mộ mỗi khi nhìn thấy Nếp Hề Viễn ngồi trong thư phòng làm việc, cô cũng giống như bây giờ, im lặng đứng một góc, không một tiếng động đứng nhìn anh.

Giống như là nhìn anh không đủ, giống như chỉ một cái liếc mắt cả người liền tràn ngập yêu lực, tình yêu tưởng như vô tận kia tầng tầng lớp lớp quanh quẩn chung quanh bọn họ, làm cho mỗi người bọn họ đều rơi vào trong tay đối phương, hai thân thể chung thủy giao hoà cùng một chỗ.

Đào Tử An luôn nghĩ tình yêu của bọn họ là vĩnh hằng, vĩnh viễn không bao giờ tách ra, chính là Hiện tại xem ra, mỗi người bọn họ đều không thể trở lại quá khứ; thậm chí hiện giờ người chồng trước đây không còn nhớ rõ vợ cũ của anh ta.

Đào Tử An giờ khắc này trong lòng có chút không yên, Nếp Hề Viễn ở đối diện lại càng rối rắm, kỳ thật khi Đào Tử An đi vào văn phòng, anh giả vờ như đang xem tư liệu văn kiện, nhưng rốt cuộc bên trong có viết cái gì, anh một chữ cũng không để vào đầu, anh chỉ có thể cảm nhận được ánh mắt Đào Tử An cũng đang rơi trên người chính mình.

Anh cũng không vì lý do như vậy mà tức giận mà ngược lại, anh lại cảm thấy thực an tâm, giống như ở trước kia bọn họ trong lúc đó cũng ở vào cảnh tượng như vậy.

Nếp Hề Viễn biết, bọn họ nhất định từng có quan hệ với nhau trong quá khứ; nhưng anh không dám động trước, anh sợ chỉ một cái nhú mảy, lại đánh vỡ sự yên lặng đang diễn ra.

Loại cảm giác này thật tốt! Cũng đã lâu!

Có lẽ Đào Tử An cảm thấy có chút mệt, cô không lên tiếng đi đến một bên ghế sofa ngồi xuống, cô không muốn quấy rầy Nếp Hề Viễn làm việc, đây là xuất phát từ thói quen trong quá khứ và cũng là công việc phải làm hiện tại.

Trước khi đến, quản lý bộ phận nhân sự đã phân phó công việc mới cho cô, cô hiện tại là nhân viên phục vụ mới của khách sạn, công việc chủ yếu chính là phụ trách chăm lo sinh hoạt hàng ngày của Nếp Hề Viễn, đồng thời phối hợp với công việc của anh.

Nói cách khác, cô là một quản gia hai mươi tư giờ phải ở cạnh Nếp Hề Viễn, công việc cụ thể chính là do Nếp Hề Viễn chỉ thị.

Nhưng như vậy cũng tốt, Đào Tử An nhếch môi đắc ý nở nụ cười, cô không tin cứ như vậy hai mươi tư giờ đều ở bên cạnh, Nếp Hề Viễn mất trí nhớ kia còn không yêu thương cô?

Nghe nói theo khoa học nghiên cứu, một người yêu thương một người là bởi vì lúc đó cả hai người đều sinh ra sóng điện từ tần suất giống nhau hấp dẫn đối phương; Đào Tử An không tin, một người mất trí nhớ, tần suất sóng điện từ trong cơ thể cũng rối loạn? Nếu trước kia yêu nhau như vậy, cô nắm chắc Nếp Hề Viễn có thể yêu thương cô!

Càng nghĩ, Đào Tử An càng đắc ý. dần ngủ thiếp đi!

9. Chương 9: Chương 4.2

Bởi đêm qua Đào Tử An vì nghĩ cách trả thù Nếp Hề Viễn, cơ hồ một đêm không chợp mắt, ngày hôm sau trời còn chưa hừng đông, liền rời khỏi giường; Cô ngồi dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, cảm giác thực thoải mái khiến mí mắt ngày càng nặng trĩu, Đào Tử An ở ngay trước mặt lão bản ngủ một giấc.

Nếp Hề Viễn từ đầu đến cuối đều cúi đầu, thẳng tới khi từ ghế sofa truyền tới tiếng ngáy của Đào Tử An, anh buồn cười đi tới, nhìn Đào Tử An đang ôm gối ngủ trên ghế sofa, vẻ mặt mang hương vị ngọt ngào, ngay cả nước miếng cũng rất nhanh chảy ra.

Nếp Hề Viễn không khỏi mỉm cười, cởi áo Comple khoác lên người cô, nhìn thấy Đào Tử An đang ngon giấc, anh cũng không tự chủ cảm thấy một loại cảm giác gọi là “Thoả mãn”, chính là đang tràn đầy nội tâm của anh.

Không biết nhìn qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Nếp Hề Viễn lấy lại tinh thần, đi ra mở cửa, Lí Kỳ lập tức giật mình khi thấy anh.

“Tổng giám đốc.”

“Suyt!” Nếp Hề Viễn đưa ngón trỏ lên miệng, ý bảo Lí Kỳ nhỏ giọng lại, Lí Kỳ nhìn ra phía sau, bỗng chốc giật mình!

Đào Tử An kia tại sao lại ở trong văn phòng tổng giám đốc mà ngủ tới chảy nước miếng!

“Có việc gì sao?”

“Ách. Cái kia.” Lí Kỳ thấy Nếp Hề Viễn liền hạ giọng, “Tổng giám đốc, người phụ trách tập đoàn Dương Quang đã đến đàm phán hợp tác song phương, nhưng đang đợi anh định đoạt”.

“Được, tôi đã biết, mời bọn họ đến phòng họp, tôi lập tức qua đó, ngoài ra kêu bí thư. . . . Không, hay là anh đi, anh đem tất cả tư liệu tới phòng họp, văn phòng không có sự cho phép của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được phép vào”.

Lí Kỳ thở dài, “Được”.

Một ngày quả thật trôi qua rất nhanh, có người có thể kết thúc xong ba hội nghị, xem xong một tập văn kiện lớn trước khi trời tối; Có người ăn no lại ngủ sau một giấc tỉnh lại, cũng ngạc nhiên phát hiện bầu trời đã tối đen.

Hai người kia, chính là Nếp Hề Viễn và Đào Tử An.

Khi Đào Tử An tỉnh lại, Nếp Hề Viễn cũng không có phát hiện, cô chậm rãi ngồi dậy, có chút mờ mịt hết nhìn Đông lại nhìn Tây, nhất thời không nghĩ ra chính mình đang ở nơi nào, tới lúc nhìn đến Nếp Hề Viễn, lúc này mới nhớ, cô vẫn đang ở trong phòng tổng giám đốc.

Chính là, cô như thế nào lại ngủ? Hơn nữa Nếp Hề Viễn cũng không có đánh thức cô! Chẳng lẽ cứ như vậy, một mực tập trung xử lý công việc?

Đào Tử An nhìn quần áo trên người Nếp Hề Viễn, trong lòng ít nhiều băn khoăn, vì thế thật tự nhiên cầm áo khoác Nếp Hề Viễn vừa phủ lên người mình, ngửi khí dịu dàng động lòng người giống như khi bọn họ cùng ở một chỗ: “Nếp Hề Viễn, anh không cần làm việc đến quên ăn cơm chứ?”.

Nghe được những lời tưởng như xa lạ mà lại quen thuộc kia, Nếp Hề Viễn trong lòng nóng lên, nhưng lại nỉ non mềm mại gọi: “Tử An. . . .”

Đào Tử An đứng phía sau Nếp Hề Viễn, hai tay còn khoát lên trên bờ vai của anh, cô bỗng nhiên muốn ôm chàng lầy vai anh, vô luận khóc lóc kể lể những điều uỷ khuất, vẫn là chỉ lẳng lặng ôm anh cũng nhau ở một chỗ, cô thật sự hoài niệm quá khứ; nhưng mà, giờ khắc này, Đào Tử An đã thề phải câu dẫn Nếp Hề Viễn thế nhưng cô lại không có dũng khí, bụng cũng không biết xấu hổ réo lên tiếng “Ừng ục” như đang biểu tình.

Đào Tử An xấu hổ rút tay lại, giọng điệu thay đổi: “Thực xin lỗi, Nếp tổng giám đốc, tôi cứ nhiên không cẩn thận lại ngủ quên, anh có thể trừ lương của tôi, nhưng tôi cam đoan đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

“Tử An”, Nếp Hề Viễn thở dài, anh thật không có thói quen thấy Đào Tử An đột nhiên giữ khoảng cách, “Em ở trước mặt tôi không cần quá câu nệ, trước kia chúng ta ở chung như thế nào, hiện tại giữ nguyên như vậy đi; tôi cảm thấy em ở bên cạnh tôi khiến tôi thực an tâm”.

Trước kia bọn họ ở chung như thế nào? Khi cùng xem TV, cô kề cận sát bên anh, ngồi trên đùi anh ăn nhọ; Khi anh làm việc, cô im lặng ngồi bên cạnh, ngẩng đầu nhìn bộ dạng anh, lại cúi đầu ngây ngô cười.

Tình cảm hạnh phúc chính là để nói vợ chồng bọn họ lúc đó, chính là bây giờ bọn họ cái gì cũng không phải.

Đào Tử An không dám lộ ra một tia tình cảm say đắm, cúi đầu xuống nói: “Nếp tổng giám đốc, anh có muốn ăn cơm không? Tôi đi phân phó nhà bếp chuẩn bị bữa tối cho anh”.

“Tử An, em về sau là quản gia của tôi, cho nên em gọi tôi là Hề Viễn được rồi”.

“Tôi chưa bao giờ gọi tên anh như vậy”. Lời Đào Tử An nói chính là nói thật.

“Vậy sao?” Nếp Hề Viễn giảo hoạt cười, vậy trước kia em hay gọi tôi là gì?”

“Nếp Hề Viễn” Đào Tử An lớn tiếng trả lời, lúc này mới kinh ngạc phát hiện mình đã mắc mưu, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bộ dạng Nếp Hề Viễn với ánh mắt đắc ý.

“Tốt, vậy em từ nay về sau gọi tôi là Nếp Hề Viễn” Nếp Hề Viễn e sợ Đào Tử An đối ý, nghiêm mặt lại nói : “Đây là mệnh lệnh! Em đi xuống phân phó nhà bếp làm điểm tâm mang lại đây cho tôi”.

“. Được”.

Đào Tử An về mặt không tình nguyện rời đi, lưu lại Nếp Hề Viễn phía sau đang đắc ý cười to.

Nếp Hề Viễn thích ăn những gì? Đào Tử An tất nhiên rõ ràng! Yêu nhau bốn năm, vợ chồng nửa năm, cô thường làm cho anh món cá nheo hấp cùng bài cốt đường hầm chua.

Những đồ ăn này là Nếp Hề Viễn thích nhất, vì thế Đào Tử An luyện tập rất nhiều lần, mỗi lần Nếp Hề Viễn ăn lại một lần tán dương tài nghệ của cô.

Đồ ăn Đào Tử An phân phó nhà bếp làm chính là hai món ăn đó, mặt khác còn thêm ít rau xanh Nếp Hề Viễn bình thường vẫn thích ăn.

Nếp Hề Viễn mang vẻ mặt không tin nổi khi nhìn thấy bàn thức ăn, trong lòng kỳ quái, “Tử An, em sao biết tôi thích ăn những món này?”.

Đào Tử An bình tĩnh trả lời: “Đoán”.

“Vậy à? Em thật lợi hại nha, xem ra quả thật rất thích hợp làm quản gia cho tôi”.

Nếp Hề Viễn cầm đĩa gấp một miếng thịt bò, đưa lên miệng ăn, mới nhai hai miếng liền nhú mầy, lại gấp một khối bài cốt đường ẩm chua, không được hai miếng liền buông đĩa.

“Tại sao không ăn?” Đào Tử An cảm thấy kỳ quái, đây chẳng phải món Nếp Hề Viễn thích ăn nhất sao?

“Hương vị không đúng” Nếp Hề Viễn nét mặt tỏ vẻ buồn khổ nói:

“Không đúng chỗ nào?” Đào Tử An không tin.

“Không tin em lại đây ném thử”.

Nếp Hề Viễn đưa đĩa của mình cho Đào Tử An, Đào Tử An không nghĩ nhiều liền tiếp nhận; gấp một khối thịt bò đưa lên miệng.

“Rất ngon nha! Không đúng chỗ nào?”

Nếp Hề Viễn nhin cười, ý đồ của anh chính là muốn cho Đào Tử An cùng anh ăn cơm; “Tôi cuối cùng cảm thấy cảm giác khi ăn trước kia cùng bây giờ không giống nhau, giống như thiếu đi một vị gì đó”.

Đào Tử An bĩu môi, “Vị gì đó? Chẳng qua là người bất đồng mà thôi”

“Đúng, đúng! Chính là cùng người bất đồng, mới cảm giác hương vị bất đồng”

Nếp Hề Viễn có chút đồng ý nói: “Điều em nói, quả thật cũng kỳ quái, tôi cứ nhiên lại quên trước kia từng ném qua bài cốt đường ẩm chua ngon nhất do ai đó làm, nhưng là tôi vẫn còn nhớ hương vị, ngọt mà không thấy béo ngậy, hương vị ngọt ngào ngon miệng, lại có cảm giác thực hạnh phúc”.

Đào Tử An không có trả lời. cô cầm lấy đôi đĩa của Nếp Hề Viễn thấy có gì đó không ổn vì thế liền trả lại: “Cái kia. Đôi đĩa này tôi đã dùng qua, không bằng tôi đổi cho anh một đôi đĩa mới”.

“Không sao đâu, tôi không ngại” Nếp Hề Viễn trong lòng vui mừng rạo rực tiếp nhận đôi đĩa, không nhìn bộ dạng khiếp sợ của Đào Tử An nhìn lên bàn ăn, “Tử An, em cũng đi lấy một bộ bát đĩa cùng tôi ăn đi!”

“Không cần, tôi chờ tan tầm rồi về nhà ăn sau” Đào Tử An cự tuyệt.

“Về nhà?” Nếp Hề Viễn nghe thấy hai chữ đó mất hứng thú đứng lên, “Quản gia của khách sạn cao cấp không phải hai mươi bốn giờ phục vụ sao?”

10. Chương 10: Chương 5.1

Trong không khí độ ẩm đột nhiên tăng cao, Đào Tử An cảm nhận được hô hấp của chính mình hỗn loạn vội đứng lên, tay cô cũng hoàn toàn không còn nghe cái đầu chỉ huy, thế nhưng không biết khăn tắm từ lúc nào vứt bỏ, Đào Tử An lấy tay một tắc lại một tắc vuốt ve da thịt Nếp Hề Viễn.

Da bàn tay mảnh khảnh, cổ tay trắng muốt trong chốc lát lướt qua khuôn ngực kiên cố của Nếp Hề Viễn, một hồi quần quanh cổ anh, khoe miệng lộ ra nét tươi cười xinh đẹp, vẻ mặt tựa như bức tranh.

Nếp Hề Viễn nhìn Đào Tử An mỉm cười mỉa mai, nhưng lại cũng nhất thời quên mất bản thân đang ở chỗ nào, người con gái trước mắt vì sao như vậy, trong lòng tim đập thành thịch, theo trước hai cánh tay mềm mại nhu nhược dường như không có xương kia, ý loạn tình mê đứng lên.

”Nếp Hề Viễn, anh thực sự đã quên tôi sao?”

Đào Tử An động tình trong lúc đó, giống như đang hỏi, lại giống như trách cứ ghé vào lỗ tai anh nỉ non , Nếp Hề Viễn đương nhiên nghe được rõ ràng, trong lòng nghi hoặc không khỏi làm anh phân vân sâu sắc, nghe cô oán trách như vậy, xem ra bọn họ trước kia quan hệ cũng không hề hột qua loa, có lẽ là.

Ý niệm trong đầu mới vừa động, Đào Tử An bỗng nhiên một ngụm cắn vào cổ anh, nói là cắn, nhưng lại giống như là hút.

Đường như quên hết tất cả, dọc theo một bên gáy của Nếp Hề Viễn, Đào Tử An cứ một tắc lại một tắc hút, như là dùng toàn lực, nhất định phải ở trên cổ anh tạo ra một dấu ấn thực đặc biệt gọi là "Ổ mai".

Nếp Hề Viễn dần thấy đau, hơi nhướn mày, hừ nhẹ một tiếng, "Ách. Tử An."

Nếp Hề Viễn không dám đẩy Đào Tử An ra, lúc này phần lớn những hạt nước từ trên người anh sau khi Đào Tử An cạo rửa cơ hồ lại rải đều trên người cô, Đào Tử An một thân áo trắng hơi trễ, lộ ra trước mắt một mảnh ướt át, khuôn ngực trắng mịn hơi lộ ra.

Đào Tử An đương nhiên là cố ý, cô chính là muốn câu dẫn Nếp Hề Viễn, làm cho anh vì tình dục mà để chính mình rơi vào tay giặc, nghĩ thế, cô lại càng phát ra mị lực kích thích thân thể anh.

Đào Tử An vươn đôi tay, tay phải tiếp tục quấn quanh cổ Nếp Hề Viễn, tay trái dọc theo phía sau lưng, một đường xuống phía dưới vuốt ve, ngón tay giống như nhím ma lực, một tắc một tắc vuốt ve, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn ngực kiên cố, như dòng nước ôn nhu.

Tình dục vỡ đê cơ hồ chỉ cần một giây đồng hồ, có lẽ còn ngắn hơn nữa, chỉ trong nháy mắt, Nếp Hề Viễn ngay tại nơi bị Đào Tử An kích thích hô hấp trở nên dồn dập, trong lòng có ý muốn hòa theo động tác của cô, chính là cuối cùng một tia lý trí lại nhanh chóng nói cho anh rằng không thể.

Anh nghĩ rất muốn, muốn đem cô ôm vào trong ngực, đó là lực hấp dẫn trí mạng, giống như thân mình Đào Tử An liền thuộc một bộ phận trong thân thể chính mình đã tách ra, anh nghĩ muốn đem hợp lại trong thân thể một lần nữa, giống như cùng cô kết hợp cùng một chỗ mới có thể cảm cảm thấy hài lòng.

"Tử An." Nếp Hề Viễn gần như là cắn răng mới có thể gọi ra tên của cô, chính là vừa hé miệng, thanh âm khàn khàn do tình dục dày vò liền tiết lộ không bỏ sót, "Không, không cần."

Đào Tử An ngón tay từ vòng eo Nếp Hề Viễn hướng hai giữa hai chân sờ soạng, Nếp Hề Viễn hô hấp bị kiềm hãm, tại nơi hai tay đụng tới đã muốn đứng thẳng lên dâng trào, vội vàng mạnh mẽ đẩy Đào Tử An đang ở trong lòng.

"Tử An, không."

Đào Tử An đột nhiên bị đẩy ra, mất cân bằng lão đảo ngã xuống đất, những lọn tóc rơi loà xoà xuống đầu vai, dưới ngọn đèn mờ nhạt, những giọt nước li ti che đi biểu tình lúc này của cô, nhìn không ra Đào Tử An đang vui hay giận dữ.

Nếp Hề Viễn so với Đào Tử An lại càng chật vật, anh vội ôm một bên khăn tắm, vội vàng quấn quanh thân thể chính mình, nhảy ra khỏi bồn tắm, cúi người muốn đỡ Đào Tử An lúc này đang ngã ngồi dưới đất đứng dậy, anh hơi khom xuống thất lưng vươn tay nói: "Thực xin lỗi, Tử An, tôi không thể. Ít nhất hiện tại không thể."

Anh không thể trước khi chưa biết chân tướng rõ ràng, liền nhận khiêu khích từ Đào Tử An, tuy rằng thân thể anh so với nội tâm anh càng thành thực, hiện tại toàn thân đang nóng rực hướng anh réo gọi rầm rĩ, anh là rất muốn có cô!

Chính là, Nếp Hề Viễn dùng chút lý trí còn sót lại khống chế dục vọng đang nổi loạn của chính mình, hiện tại thật sự không thể; nếu đây là Đào Tử An vì quá khứ mà trả thù chính mình, anh hoàn toàn có thể nhận, chính là, anh sợ tình cảm của chính mình mà rơi vào tay giặc.

Đào Tử An thật sự là đang báo thù anh sao? Nguyên nhân trả thù rốt cuộc là vì cái gì?

Nếp Hề Viễn lý trí dần dần trở lại, anh vừa rồi tuyệt đối không có nghe sai lời nói của Đào Tử An, bọn họ trước kia nhất định là có quan hệ.

Bọn họ chính là tình nhân sao? Cho nên, thân thể anh hay thậm chí ngay cả nội tâm anh, mới có thể đều ở lần đầu tiên gặp mặt cũng đã giống như thiêu thân lao đầu vào lửa một mực hướng về phía cô.

Đào Tử An đột nhiên nhấc đầu thật mạnh, vung cánh tay lên, "Ba" một tiếng thanh thúy, vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt Nếp Hề Viễn, "Nếp Hề Viễn, đừng có giả mù sa mưa nữa! Tôi rất bội phục anh, không nghĩ tới anh thật đúng là một Liều Hạ Huệ!"

Nếp Hề Viễn nghe xong lời của cô cũng không hề sinh khí, ngồi xổm xuống bên cạnh, thật cẩn thận hỏi: "Tử An, em cũng không thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chúng ta trước kia đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Anh thật sự không nhớ rõ?" Đào Tử An ánh mắt sâu thẳm phóng tới Nếp Hề Viễn, dường như phải nhìn sâu vào bên trong mắt anh, phân rõ ra những lời vừa nói là thật hay giả.

Nếp Hề Viễn tuyệt đối thành thật trả lời: "Tôi là thật sự không nhớ rõ, cho nên hy vọng em nói cho tôi biết, được không?"

Đào Tử An vẫn không nhúc nhích theo dõi hai mắt Nếp Hề Viễn, không hề thấy anh giống như là đang giả bộ, hoặc có thể anh là cao thủ nói dối, có thể lời anh nói chính là nói thật; bỗng nhiên, Đào Tử An nở nụ cười, cười đến thực châm chọc, hay nói cách khác, Nếp Hề Viễn ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe cộ, nhớ rõ tất cả chuyện tình, duy chỉ quên người vợ trước tên Đào Tử An này.

Như vậy có phải hay không cũng chứng minh, cô quả thật là người có thể quên đi, chính là nhân vật không cần tồn tại trong trí nhớ?

Đào Tử An cười đến nheo mắt lại, quạt cường ngẩng đầu, từ dưới mặt đất đứng dậy, nhìn xuống Nếp Hề Viễn đang ngồi xổm trên mặt đất, dùng lời lẽ ác liệt nói: "Được, tôi đem hết thấy đều nói cho anh."

Phải kể lại chuyện trước kia, ở trên mặt đất trong phòng tắm đương nhiên không thích hợp; Đào Tử An xoay người hướng về phía phòng khách, Nếp Hề Viễn cũng đứng dậy đi theo phía sau, hai người một trước, một sau ngồi vào hai góc ghế sofa.

"Chuyện trước kia kỳ thật thực giống cầu huyết." Đào Tử An trong lòng tự hỏi một chút, ngữ khí bỗng nhiên trầm thấp đứng lên, không khí cũng mang theo nhiều áp lực, "Những lời tôi sắp nói, anh có thể lựa chọn không tin, nhưng là vô luận anh tin hay không tin, cũng không thể thay đổi nỗi hận của tôi đối với anh."

Nếp Hề Viễn đón lấy ánh mắt lạnh như băng của Đào Tử An, hơi rung mình, anh gật gật đầu, "Tôi tin tưởng em."

Đào Tử An trong lòng cười lạnh, mở miệng bắt đầu giảng đạo: "Bảy năm trước, cha mẹ nuôi của tôi cho tôi tới du học tại trường đại học phía Tây nước Mỹ, ở nơi đó, tôi gặp được nam nhân tôi yêu thương nhất trong cuộc đời."

Đào Tử An dừng một chút, ngẩng đầu, nhướn mi mắt lạnh lùng nhìn Nếp Hề Viễn, "Tôi và anh ấy rất yêu nhau, đó là một tình yêu khắc sâu vào xương tủy, làm cho tôi cả đời này khó mà quên được; chúng tôi ở dưới tàng cây trong vườn trường đại học, cùng nhau thề nguyện kiếp này không bao giờ thay đổi"

Tuy rằng Đào Tử An nói chuyện ngữ khí lạnh như băng đến cực điểm, khuôn mặt mang theo vẻ lạnh lùng, vừa thoáng qua một tia ôn nhu, nhưng chính tia ôn nhu này lại khiến Nếp Hề Viễn cảm thấy tan nát cõi lòng, chuyện tình yêu tốt đẹp trước kia làm anh thực muốn biết rõ ràng.

"Chính là, lời thề tốt đẹp cũng không thắng nổi ác ma hủy diệt."

Đào Tử An tiếp tục ngữ điệu lạnh như băng, phá vỡ hình ảnh ở trước mắt Nếp Hề Viễn, "Không bao lâu, anh đột nhiên xuất hiện trong thế giới của chúng tôi, có lẽ là ông trời muốn trêu người, thiên chi kiêu tử đại thiếu gia như anh lại coi trọng một người bình thường với khuôn mặt tròn như bánh bao này của tôi, từ ngày đầu tiên gặp mặt, anh đã bắt đầu điên cuồng mà theo đuổi tôi, dùng đủ các thủ đoạn uy hiếp tôi rời khỏi anh ấy."

Đào Tử An bĩu môi, tựa hồ như đang tự giễu, "Nếp Hề Viễn, anh lúc trước vì cái gì lại coi trọng tôi như vậy?"

"Tôi. Làm ra loại chuyện này?" Nếp Hề Viễn không thể tin được trừng lớn hai mắt, anh không tin chính mình lại làm ra loại chuyện như thế này.

"Hừ!" Đào Tử An cười lạnh, "Tôi biết anh không tin, tôi đã nói rồi, anh có thể lựa chọn không tin, nhưng trước hết hãy nghe tôi đem toàn bộ những chuyện trước kia nói cho xong rồi hãy nghi hoặc!"

"Sau đó, tôi rất cuộc không thể chịu đựng được việc anh liên tục theo đuổi, vì thế tôi đưa ra ý kiến với anh ấy về việc tôi phải về Đài Bắc, anh ấy đã vui vẻ đồng ý, chính là đến một ngày cuối cùng vẫn xảy ra chuyện; anh biết được chuyện chúng tôi muốn về Đài Bắc, trước tiên tìm đến anh ấy, ý đồ dùng phương thức này giữ chân tôi; ngày đó, tôi không đợi được anh ấy, vẫn là quyết định một mình quay về Đài Bắc, không nghĩ tới anh ấy rất cuộc cũng không hề trở về."

Đào Tử An tựa hồ cảm thấy mệt mỏi, của nàng vẻ mặt cô có chút đau thương khó nói, "Thẳng đến ngày hôm qua tôi gặp lại anh, tôi mới biết được, nguyên lai ngày đó các người đã xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên anh mất đi trí nhớ, không còn nhớ rõ chúng tôi trước kia tình cảm yêu hận đan xen, chính là dù vậy việc này cũng không thể khiến tôi tha thứ cho anh; nếu ngày ấy anh không xuất hiện, có lẽ chúng tôi cũng sẽ không thành ra như ngày hôm nay! Ít nhất. Tôi còn có dũng khí để yêu thương một người khác".

11. Chương 11: Chương 5

Nếp Hề Viễn như là bị người nào đó cầm roi da hung hăng đánh, mỗi một roi đều đánh thẳng vào trái tim của chính mình, lời nói của Đào Tử An, cộng thêm vẻ mặt của cô, đều vô tình mạnh mẽ tra tấn anh.

Lời Đào Tử An vừa nói chính là sự thực chẳng? Anh trước kia chẳng lẽ đã làm ra loại sự tình còn không bằng loài cầm thú sao?

"Cho nên." Nếp Hề Viễn thanh âm bắt đầu run rẩy, "Em hiện tại là muốn trả thù tôi sao? Là muốn làm cho tôi thân bại danh liệt? Vẫn là."

"Không!" Đào Tử An cắt ngang lời nói của Nếp Hề Viễn, "Tôi là muốn làm cho anh yêu thương tôi."

"Yêu thương em?" Nếp Hề Viễn kinh ngạc, "Vì cái gì nhất định phải làm cho tôi yêu thương em?"

Đào Tử An cũng không kiêng dè mà nói thẳng: "Tôi muốn làm cho anh yêu thương tôi, có được con người anh, lòng của anh, sau đó không chút lưu tình vứt bỏ anh."

Nhìn Nếp Hề Viễn mâu quang chợt lóe chút đau lòng, Đào Tử An rũ xuống hai mắt, làm bộ không phát hiện nói: "Tôi làm như vậy có phải hay không thực ngại thơ?"

"Là có một chút." Nếp Hề Viễn ngay cả hô hấp cơ hồ đều thấy đau .

"Chính là, ngày đó là anh thiếu nợ tôi." Đào Tử An đứng lên, nhìn xuống Nếp Hề Viễn, "Tôi đem tất cả mọi chuyện nói cho anh, là bởi vì để tôi cảm thấy được, nếu lựa chọn trả thù, cũng nên đối với anh công bằng một chút; anh có thể lựa chọn ngay lập tức sa thải tôi, như vậy kế hoạch trả thù của tôi cũng không thể tiến hành được, có lẽ anh đích thực là một Liễu Hạ Huệ, nếu không sao có thể giống như trước kia vô tình đem tôi đẩy ra, như vậy có lẽ tôi sẽ càng bội phục anh; ngược lại, nếu anh tiếp tục giữ tôi lại bên cạnh, sự tình giống như hôm nay có thể sẽ liên tục phát sinh, mãi cho đến khi tôi làm cho anh yêu tôi mới thôi! Nếp Hề Viễn, đối với anh, Tôi sẽ không thủ hạ lưu tình, bởi vì, Tôi. Hận anh" Cơ hồ phải cắn răng mới nói xong những lời cuối cùng , Đào Tử An xoay người đi ra phía ngoài.

Nếp Hề Viễn bỗng nhiên gọi từ phía sau, "Tử An."

Đào Tử An dừng cước bộ, nhưng không quay đầu lại.

"Nếu tôi trước kia thật sự làm ra chuyện gì thực có lỗi với em, tôi hiện tại trình trọng hướng em giải thích, hơn nữa tôi về sau muốn tận lực bù đắp lại cho em."

"Như thế nào bù đắp lại?" Đào Tử An hỏi lại.

"Tôi. Nhất thời cũng chưa nghĩ ra được."

"Không cần suy nghĩ." Đào Tử An liền phát tay, "Anh chỉ cần ngoan ngoãn nhận sự trả thù của tôi thì tốt rồi, trả thù anh, tôi cũng đã chờ từ lâu! Hay là, anh sợ hãi sẽ yêu thương tôi?" (LL" Hức....mùi chém)

Đào Tử An đưa lưng về phía anh cười khẽ, Nếp Hề Viễn nhún nhún vai, nói: "Tôi là sợ em yêu thương tôi."

"Sao!" Đào Tử An quay đầu, hướng Nếp Hề Viễn bĩu môi, đáy mắt mang ý khinh miệt xẹt qua mặt anh, "Được, tôi đây chờ xem! Ngủ ngon , Nếp Hề Viễn tổng giám đốc."

Đào Tử An sải bước đi ra phòng khách, "Phanh" một tiếng dùng sức đóng cửa lại.

Nếp Hề Viễn nhẹ thở dài, nữ nhân này thực mạnh mẽ lại thẳng thắn, nhưng thật ra anh có chút tin tưởng chính mình lúc trước rất yêu thương Đào Tử An, chính là anh vẫn là không thể tưởng tượng mình đối với cô lại làm ra những chuyện như vậy. thủ đoạn ác liệt.

Điên cuồng theo đuổi cô? Theo đuổi không được lại dùng thủ đoạn uy hiếp cô? Nếp Hề Viễn người thật sự là một ác nhân sao?

Chính là đoạn trí nhớ này chỉ giống như những mảnh nhỏ, như là đã bị người ta hủy diệt, toàn bộ không còn tồn tại , cho dù điều tra sự việc lúc trước cũng thực khó giải quyết.

Nhưng mà. Nếp Hề Viễn ngồi trên ghế sofa, vuốt cằm suy nghĩ sâu xa, hiện tại ngẫm lại lời nói vừa rồi của Đào Tử An, có vài chi tiết rất mâu thuẫn.

Thứ nhất, cô chưa nói bất kỳ điều gì về nam nhân mà cô yêu thương; thứ hai, ảnh chụp được lưu lại ở sân bay, nữ nhân cùng anh chụp ảnh chung, có thể hay không chính là Đào Tử An? Thứ ba, nếu lúc trước là anh điên cuồng theo đuổi Đào Tử An, như vậy là ai đem tư liệu của anh cùng Đào Tử An thay đổi? Xem ra lời nói của Đào Tử An cũng không thể tin tưởng toàn bộ, ít nhất không thể nghe theo lời của cô từ một phía.

Nghe Đào Tử An nói, bọn họ hẳn là có quen biết ở đại học, như vậy anh vẫn còn có một phương pháp để biết được đáp án, chính là đi tìm bạn đồng học đại học của anh!

Đào Tử An ơi Đào Tử An, anh chỉ là chỉ mất đi trí nhớ mà thôi, cũng không phải đầu óc cũng đều choáng váng đến mức mờ mịt!

Đào Tử An hoài sự một viên phù phù loạn khiêu tâm lưu tiền khách phòng, qua hồi lâu, kia khóa nhân nói dối nói mà không an phận tâm, vẫn là không có trầm tĩnh lại.

Đúng vậy, những lời cô vừa mới nói quả thật là lời nói dối.

Hay nói đùa! Đối với người như Nếp Hề Viễn, đương nhiên phải lấy một thân chi nói, còn trì một thân thân ! Chỉ cho phép Nếp Hề Viễn hấn nói dối, sẽ không cho phép một bình dân nhỏ bé như nàng cũng lừa hấn?

Về những lời nói dối này, Nếp Hề Viễn liệu có thể tin tưởng trong bao lâu? Đào Tử An kỳ thật cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao, cô cũng tựa hồ do ghét bỏ biểu tình trên mặt Nếp Hề Viễn; hiện tại nhớ tới bộ dạng giết mình của Nếp Hề Viễn khi nghe lời nói dối của cô vừa rồi, cô vì nhịn cười thiếu chút nữa muốn nghẹn đến nội mức nội thương!

Nếp Hề Viễn ơi Nếp Hề Viễn, anh cuối cùng cũng có ngày hôm nay! Đào Tử An cởi quần áo ướt sũng trên người, quăng thân mình nằm lên giường, vừa mới ổn định nhịp tim một chút, lại nhớ tới một màn trong phòng tắm lúc trước, vội luống cuống mà đứng lên.

Trời ạ, cô vừa rồi rốt cuộc làm cái gì? Một màn khiêu khích trong phòng tắm lại hiện lên trong đầu, Đào Tử An đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng, trên mặt giống như bốc hỏa tới nóng bỏng, nhắc chân trùn kín lên đầu, Đào Tử An trong lòng oán thâm, Nếp Hề Viễn đáng người vẫn là khiến kẻ khác "Dục huyết sôi trào" ! Rõ ràng là chính mình câu dẫn anh, chính là lại thiếu chút nữa hóa thành một ao xuân thủy.

Mất thấy rõ ràng đã sắp thành công , Nếp Hề Viễn lại đột nhiên đem nàng đẩy ra, chẳng lẽ mị lực của chính mình vẫn không đủ lớn như trước kia? Vẫn là nói. Một người sau khi mất trí nhớ, ngay cả khẩu vị về nữ nhân cũng đều thay đổi?

Nếu là như thế, sau này kế hoạch câu dẫn Nếp Hề Viễn chính là khó lại càng thêm khó khăn! Ít nhất, sau này phải tránh sự việc giống như hôm nay cô lớn mật câu dẫn Nếp Hề Viễn; cùng là nam nhân, đều khó chống cự lại cảm giác dục vọng, cô là muốn cho Nếp Hề Viễn ăn không được, cuối cùng nhịn không được chủ động đổ gục trước chính mình, đó mới là biện pháp tốt nhất!

Nếu quyết định như vậy, đương nhiên phải sớm hành động dựa theo kế hoạch vừa định!

Ngày hôm sau, Đào Tử An dậy thật sớm, đem mọi công tác chuyên nghiệp được rèn luyện hàng ngày biểu hiện tất cả ra ngoài!

Đào Tử An từ trước khi Nếp Hề Viễn rời giường, đã đem báo chí cùng bữa sáng đặt ở trước bàn, ngay cả lịch làm việc trong một ngày Nếp Hề Viễn, cũng đều nhớ kĩ trong đầu.

Nếp Hề Viễn vừa ra khỏi phòng ngủ, vừa lúc nhìn thấy Đào Tử An đang bận rộn từ phòng bếp đi tới, cô hướng anh nhiệt tình tiếp đón: "Buổi sáng tốt lành, tổng giám đốc, bữa sáng cùng báo chí của anh tôi đã chuẩn bị tốt, mười giờ sáng nay anh phải tham gia một thương vụ hội nghị, tôi đã hỏi bí thư của anh để xác nhận quá, hội nghị cử hành ở phòng họp khách sạn."

Đào Tử An tinh thần sáng khoái cùng tươi cười sáng lạn, dường như chuyện phát sinh đêm qua hết thảy chỉ như là một giấc mộng, Nếp Hề Viễn nhất thời không thích ứng, sững sốt hai, ba giây.

"Tổng giám đốc, sau hội nghị, anh cần tham dự buổi hội đàm trong bữa cơm trưa cùng tập đoàn Đại Trung, cùng bọn họ bàn luận chuyện hợp tác song phương; Hai giờ chiều, khách sạn sẽ có một"

"Tử An." Nếp Hề Viễn lấy lại tinh thần cắt ngang bản báo cáo của cô, "Kỳ thật, em cũng không cần phụ trách lịch công tác của tôi, chỉ cần để ý tốt cuộc sống hàng ngày của tôi là được rồi." Kỳ thật, anh vốn đang muốn nói, không muốn khiến Đào Tử An quá mệt mỏi trong lời nói, chỉ là nghĩ nghĩ trong lòng, anh hiện tại tựa hồ còn chưa có quyền hạn nói những lời này.

Đào Tử An cũng không để ý việc Nếp Hề Viễn an bài công tác, cô chỉ là thuận theo lịch công tác hiện tại nhớ lại trong đầu, chính là công việc bình thường của một quản gia, nên nói cái gì, nên làm cái gì, cô nắm giữ rất khá, "Như vậy, tổng giám đốc, anh trước dùng cơm, còn cần cái gì hãy phân phó tôi."

12. Chương 12: Chương 5.2

"Tử An." Nếp Hề Viễn gọi cô lại, "Cùng tôi ngồi xuống dùng bữa đi."

Đào Tử An hướng anh lộ ra vẻ tươi cười trong sáng như ngọc, hàm răng trắng noãn hé mở, "Không được, thân là quản gia chuyên nghiệp bên cạnh tổng giám đốc, tôi phải làm tốt công tác được giao phó; Trong khoảng thời gian anh làm việc hôm nay, tôi muốn quay về nhà trọ tôi đang thuê một chuyến, đem đồ dùng cần thiết lại đây; chỉ cần một ngày vẫn làm quản gia bên cạnh anh, tôi sẽ ở tại căn phòng này."

"Tôi sẽ phân phó Lí Kỳ đi giúp em lấy đồ."

"Lí trợ lý công việc đã thực vất vả, buổi sáng tôi đã gọi điện thoại thông báo cho anh ấy, tôi sẽ tự mình làm, hơn nữa nhà ở của một nữ nhân, có chút đồ vật này nọ để Lí trợ lý thu thập thực không tiện."

Đào Tử An tiến thoái đều đối đáp trôi chảy.

Nếp Hề Viễn nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy cũng có lý, không tiếp tục truy vấn Đào Tử An; anh vốn lại muốn phân phó cô cùng chính mình ngồi xuống cùng ăn cơm, ai ngờ vừa ngẩng đầu, Đào Tử An đã ra khỏi cửa.

Anh cảm giác Đào Tử An hôm nay có vẻ là lạ, thái độ đối với anh nếu đem so sánh với ngày hôm qua, quả thực là hoàn toàn chuyển biến tới một trăm tám mươi độ! Xa cách mà cẩn thận, nhưng lại có vài phần tác phong chuyên nghiệp của một quản gia.

Không biết sau một đêm, trong cái đầu nhỏ nhắn kia của Đào Tử An kia lại suy nghĩ những gì, lại muốn làm ra chiêu gì cổ quái muốn câu dẫn anh!

Nhưng mà. Thật ra anh có vài phần chờ mong đây!

Nếp Hề Viễn cắn một miếng thức ăn do chính tay Đào Tử An chuẩn bị, một hương vị quen thuộc như đã từng gần bó lan tràn đến, nhưng là vì cái gì anh lại cảm thấy quen thuộc như vậy? Chẳng lẽ trước kia anh đã từng nếm qua đồ ăn Đào Tử An làm? Nếp Hề Viễn nghĩ nghĩ, lại tiếp tục cắn một miếng, cái loại cảm giác thân thiết quen thuộc này thực khiến cho chính mình muốn khóc.

Nếu anh nhớ không lầm, anh đã từng xem qua một quyển tạp chí, mặt trên phân tích các trường hợp xảy ra ở một người bị mất đi trí nhớ, trong đó có một trường hợp gọi là "Lựa chọn mất trí nhớ", người bệnh ở trong tình huống này, có khi còn có thể đối với sự việc đã mất đi trong quá khứ, bảo trì độ miễn cảm nhất định.

Nếp Hề Viễn bình tĩnh phân tích , anh đối với Đào Tử An thực sự có một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt, loại cảm giác này có lẽ giống như một bộ phận nào đó bị thiếu đi, nhưng nó từng chân thật tồn tại , cho nên anh mới có thể cảm thấy quen thuộc như vậy.

Một đoạn trí nhớ bị mất đi này, trải qua đêm qua cùng Đào Tử An ở một chỗ, hiện tại trở nên càng phức tạp , Nếp Hề Viễn nghĩ phải nhanh chóng tìm rõ chân tướng sự tình từ đầu đến cuối.

Đào Tử An sau khi rời khỏi phòng Nếp Hề Viễn, đến phòng quản lý xin phép, thang máy vừa dừng lại ở phòng quản lý tầng mười ba, cửa vừa mở ra, cô liền thấy Ngụy Di Nhiên sắc mặt tối tăm đứng ở cửa thang máy; vừa thấy biểu tình của Ngụy Di Nhiên, Đào Tử An trong lòng tự than, nghĩ chính mình chẳng phải thật đen đủi đi! Ngụy nữ vương sáng sớm tâm tình không tốt, khẳng định sẽ lấy cô làm nơi trút giận. . . .

Mới vừa tưởng tượng, Ngụy Di Nhiên liền ngẩng đầu, thấy Đào Tử An sắc mặt không chừng đứng ở thang máy, hai người bốn mắt giao nhau, giữa không trung giống như bộc phát ra hai ngọn lửa vô hình; Từ ngày đó Đào Tử An từ trong phòng tắm Nếp Hề Viễn chạy ra, sau khi Ngụy Di Nhiên nói phải cho Đào Tử An nghỉ việc, cô không hiểu vì nguyên nhân gì cũng bị cho nghỉ phép dài hạn, thẳng đến hôm nay, cô mới được thông báo đến khách sạn làm việc.

Sau khi được công ty thông báo trở lại làm việc, Ngụy Di Nhiên sáng sớm sẽ đến công ty, việc đầu tiên chính là muốn lên phòng tổng giám đốc tìm Nếp Hề Viễn giải thích chuyện ngày hôm đó, ai ngờ vừa mới từ phòng quản lý đi ra, ngay tại cửa thang máy đụng ngay sao chổi Đào Tử An!

Lúc này, Ngụy Di Nhiên còn chưa biết, Đào Tử An đã trở lại làm việc tại khách sạn , tâm trí nhất thời bị lửa giận đốt cháy, cũng còn tâm trạng suy nghĩ, vì sao Đào Tử An lại từ thang máy chuyên dụng của tầng cao nhất bước ra.

Ngụy Di Nhiên lắc mông tiến tới thang máy, lấy tốc độ cực nhanh đóng cửa thang máy lại, lớn giọng , dùng ngón tay làm thành dấu hoa lan (QH: Giống thực nữ thời xưa quở), chỉ vào mũi Đào Tử An, bắt đầu chửi ầm lên : "Cô đúng là sao chổi! Cô tại sao lại xuất hiện ở đây? Có phải trở lại cầu khẩn giám đốc hay không? Tôi khuyên cô đừng ở đó nằm mộng , tổng giám đốc chắc chắn sẽ không phê chuẩn cho cô trở về đâu"

Đào Tử An nghe muốn điếc lỗ tai, cô nghĩ muốn mở miệng vì chính mình giải thích hai câu, chính là thật sự không thể chen vào giữa lời nói của Ngụy Di Nhiên, chỉ có thể đứng trong thang máy, nghe nữ nhân trước mặt phát biểu, hứng chịu toàn bộ nước miếng của cô phun đến.

Cô nghĩ, thời gian kéo dài cũng không làm gián đoạn việc mắng mỏ một người, đó cũng là một loại tình thông mà cô cần học tập, có lẽ trong tương lai có thể vận dụng để mắng Nếp Hề Viễn quyết đoán một chút!

Nghĩ như vậy , Đào Tử An liền lộ ra biểu tình tiêu tụy, khiêm tốn lắng nghe.

"Cô, cô. Biểu tình này của cô là sao a?" Ngụy Di Nhiên vừa thấy biểu tình này của Đào Tử An, ngược lại lại càng thêm phát hỏa, lời nói ra càng thêm khó nghe hơn, "Cô... người đàn bà không biết xấu hổ này, cũng không nhìn lại xem bộ dáng của mình là cái gì, tôi khuyên cô nên về nhà lấy gương soi xem, tốt nhất nên xem thử bộ dáng của chính mình thế nào! Còn muốn câu dẫn nam nhân? Chỉ là nếu nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, cũng sẽ không có nam nhân nào yêu thương cô! Cũng không hiểu nam nhân của cô trước kia coi trọng ở cô điểm gì." (LL:ta tức...ta điên...ta đập phá...>"<

Ngụy Di Nhiên càng mắng càng thấy đắc ý, hoàn toàn không có chú ý tới, cửa thang máy ở phía sau đang mở ra, ngón tay của cô chỉ thẳng vào Đào Tử An, lúc đang muốn đổi tay, lại phát hiện biểu tình của Đào Tử An có chút thay đổi, có chút rối rắm, bộ dáng hình như là muốn cười nhưng lại cũng không dám cười.

Ngụy Di Nhiên khó hiểu lướt theo tầm mắt của Đào Tử An nhìn lướt qua, bất chợt.... Nhìn thoáng qua, liếc mắt một cái này cô ta cảm thấy giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh (sét đánh) , toàn thân cứng ngắc, mồm mép vừa rồi mắng chửi người khác thật lưu loát, lúc này lại run run, lắp bắp nói: "Tổng. Tổng giám đốc."

Ngụy Di Nhiên không nghe thấy Nếp Hề Viễn đáp lại lời chào của cô, trong lòng cô bỗng nhiên gào thét một tiếng, cảm thán không thôi, Đào Tử An này đúng là sao chổi, quả nhiên mang xui xẻo đến chính mình!

Tuy rằng Nếp Hề Viễn có một loại ý nghĩ xúc động muốn đem Ngụy Di Nhiên ném từ tầng thứ ba mươi xuống, nhưng anh biết loại cảm giác không thoải mái này trong lòng, cũng không phải bởi vì Ngụy Di Nhiên làm tổn hại đến hình tượng khách sạn, khi anh nhìn thấy Ngụy Di Nhiên mắng Đào Tử An, nói nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, cũng sẽ không có nam nhân nào yêu thương cô, tâm anh không hiểu sao lại nhói đau .

Đào Tử An từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc, bị Ngụy Di Nhiên chỉ thẳng vào mũi mà mắng, ngay cả một câu phản bác cũng không nói, cô như vậy đứng bất lực ở một bên, lại rất kiên cường, làm cho anh nảy sinh cảm giác yêu thương, nỗi đau của cô, cũng đồng thời khiến anh thấy đau.

Nếp Hề Viễn hít sâu một hơi, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh hướng Ngụy Di Nhiên nói: "Cô đến bộ phận tài vụ lĩnh tiền lương nửa năm, coi như khách sạn bồi thường cho cô về việc vi phạm hợp đồng."

"Cái, cái gì?" Ngụy Di Nhiên không thể tin được lời nói của Nếp Hề Viễn , trong lòng thật không phục nói: "Anh cư nhiên vì người phụ nữ này mà sa thải tôi?"

"Ngụy Di Nhiên!" Nếp Hề Viễn rốt cục không nhịn được nữa tức giận nói: "Cô quá khú tác oai tác quái, tôi cũng không phải không có thấy, Tôi thả cô chính là cho cô cơ hội sửa đổi , không nghĩ tới cô không chỉ có không tỉnh lại mà sửa đổi, hơn nữa bây giờ còn làm trầm trọng thêm! Cô nhìn lại bộ dáng hiện tại của cô xem, có còn có điểm nào là hình tượng của một trợ lý? Cô cũng là nữ nhân, vì cái gì có quyền chửi mắng người khác, không tự nhìn lại bản thân mình như thế nào? Lời cô mới nói vừa rồi, tôi chính là muốn nói cho cô nghe , nếu khắp thiên hạ nữ nhân đều chết sạch, chỉ còn lại có cô cùng Đào Tử An, tôi sẽ không chút do dự lựa chọn cô ấy, mà không phải một nữ nhân lẩm cẩm điều như cô!"

Ngụy Di Nhiên cả kinh á khẩu không trả lời được, nhìn Nếp Hề Viễn từ trước đến nay vẫn ôn nhu ấm áp, lại quay đầu nhìn nhìn Đào Tử An vô tội không nói lời nào, trong lòng còn thật sự nghĩ nghĩ đến ý kiến của Nếp Hề Viễn vừa rồi , không khỏi cảm thấy được có vài phần đạo lý, thoáng chốc cảm thấy thật sự mất hết thể diện.

Cô yên lặng gục đầu xuống, đi ra thang máy, một đường yên lặng rời đi.

Khi thang máy đóng lại chỉ còn lại hai người Nếp Hề Viễn cùng Đào Tử An, không khí ngược lại so với vừa rồi càng thêm xấu hổ.

Nếp Hề Viễn không rõ, anh vừa rồi rõ ràng vì Đào Tử An răn dạy Ngụy Di Nhiên, vì cái gì sắc mặt của cô lúc này còn khó coi hơn trước; giống như. Giống như đang ẩn chứa tức giận cực kỳ, núi lửa tùy thời điểm có thể phun trào.

"Tử An, cô. Có khỏe không? Cô không cần để ý đến lời nói của Ngụy Di Nhiên , tin tưởng tôi, nếu giữa cô ta và cô , Tôi khẳng định lựa chọn là cô, cô so với cô ta thuần phác, thẳng thắn."

Nếp Hề Viễn đem tất cả những từ ngữ thật tốt có thể nghĩ ra, toàn bộ nịnh nọt khoa trương bên cạnh Đào Tử An , chính là anh thúc ngựa lại vỗ vào trên mông ngựa.

Đào Tử An cố gắng nhịn lại, nhanh chóng nhấn nút ngăn thang máy xuống lầu, khi cửa thang máy mở ra, mới lạnh lẽo hướng về Nếp Hề Viễn liếc một cái.

Nếp Hề Viễn nhất thời cảm thấy mờ mịt , nhìn cửa thang máy đã đóng chặt lăm lăm bấm lầu bầu: "Sao lại thế này a?"

Nếp Hề Viễn đương nhiên không rõ tâm tư của Đào Tử An , chính là lời nói của rồi của anh đã phạm vào tội kị!

Nếp Hề Viễn vừa rồi đã nói cái gì? Chết tiệt ! Đào Tử An ôm hai tay ở trong thang máy đi tới đi lui, lại còn nói toàn bộ nữ nhân trên thế giới đều đã chết, lại còn là tình huống chỉ còn Ngụy Di Nhiên cùng nàng, mới có thể lựa chọn nàng?

Nga, làm ơn đi! Nếu toàn bộ thế giới chỉ còn lại có cô cùng Ngụy Di Nhiên, cô mới không lựa chọn Nếp Hề Viễn hửn! Có rất nhiều, rất nhiều nam nhân đến theo đuổi cô, lại cần Nếp Hề Viễn ở xa tới xum xoe sao? Hướng chi, anh ta lựa chọn cô, cô liền nhất định phải vui vẻ đồng ý sao?

Hơn nữa, đáng giận nhất chính là, theo như ý tứ trong lời nói vừa rồi của Nếp Hề Viễn, chỉ khi nào xảy ra tình huống toàn bộ nữ nhân trên thế giới chết đi, anh mới có thể lựa chọn cô! Là đi? Là đi? Là ý tứ này đi?

Đào Tử An càng nghĩ càng sinh khí, hận không thể ở thang máy giương nanh múa vuốt.

Chờ xem, Nếp Hề Viễn, Tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu! Đào Tử An lầm bầm. Trò hay còn đợi phía sau! (LL:Cầu nguyện cho Viễn ca....Amen...)

13. Chương 13: Chương 6.1

Phụ nữ trên phương diện tình cảm hoàn toàn khác biệt so với nam nhân, từ trước đến nay đều là ý nghĩ đơn giản, tư tưởng thường phức tạp không lý trí, loại này đặc biệt ở trên người Ngụy Di Nhiên cùng Đào Tử An, được biểu hiện thập phần sâu sắc.

Cho nên mới nói, tâm tư của phụ nữ, nam nhân đừng hòng đoán, dù có đoán tới đoán lui cũng không hiểu được; Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người phụ nữ đều như vậy, ít nhất cũng tồn tại những người cá biệt ngoại lệ, chẳng hạn như Ôn Tuệ Liên.

Kỳ thật Lí Kỳ cũng không nghĩ muốn ngay lúc này gọi điện thoại cho Ôn Tuệ Liên, nhưng xem tình hình hiện tại, thật sự nếu không thông báo cho cô về tình huống hiện tại của Nếp Hề Viễn, chỉ sợ Nếp Hề Viễn sẽ càng lún càng sâu.

Liên ví dụ như, cả ngày hôm nay Nếp Hề Viễn đều vô tình, dường như đang có tâm sự gì đó; Lấy kinh nghiệm Lí Kỳ đi theo Nếp Hề Viễn nhiều năm như vậy, anh đoán, nguyên nhân trong đó nhất định cùng Đào Tử An có quan hệ.

Nếp Hề Viễn cũng không phải người đem chuyện riêng tư ảnh hưởng tới công việc, chính là anh hôm nay phản ứng thật sự quá bất thường! Không chỉ có trên mặt nhìn không tới chiều bài tươi cười ấm áp, khi họp còn thường ngắt người, thất thần, liền ngay cả tập văn kiện vẫn luôn tự thân giải quyết nay cũng ném cho anh, sau đó ngồi ở bàn công tác tiếp tục nổi lòng tâm sự.

Lí Kỳ chưa từng yêu đương qua, tự nhiên cũng không hiểu, nam nữ trong lúc đó cảm tình rối rắm phức tạp ra sao; anh nghĩ điều không rõ chính là, Đào Tử An rốt cuộc có bao nhiêu ma lực, có thể làm cho Nếp Hề Viễn như thể nóng ruột nóng gan? Ít nhất từ anh thấy, xem ra, Đào Tử An còn hơn Ôn Tuệ Liên, quả thực kém cách xa vạn dặm!

Nói đến Ôn Tuệ Liên, Lí Kỳ tự nhiên sinh ra một loại tình cảm kính nể; Cô là cháu gái chủ tịch tập đoàn Ôn thị, tuy rằng thân là nữ nhi, nhưng từ nhỏ đã thông minh tài trí hơn người, sau khi tốt nghiệp đại học Yale, theo nhà mình khởi đầu sự nghiệp từ vị trí thấp nhất trong chi nhánh công ty của tập đoàn, dựa vào chính thực lực bản thân làm đến chức tổng tài tập đoàn tại Mỹ.

Về điểm này, Ôn Tuệ Liên cùng Nếp Hề Viễn đều cùng đạt được thành tích kinh người giống nhau, cũng bằng vào điểm ấy, cả hai nhà công việc buôn bán tới lui qua lại, hai người từ từ kết bạn cũng yêu mến nhau dần tới đỉnh hôn.

Đào Tử An cùng Ôn Tuệ Liên không cần tới lui so sánh điều gì, chỉ về địa vị trong xã hội, Đào Tử An cũng đã bại dưới Ôn Tuệ Liên, huống chi Ôn Tuệ Liên khéo léo hào phóng, làm việc có chừng mực, hoàn toàn không có chút tính cách vênh váo kiêu ngạo do vốn được nuông chiều của thiên kim tiểu thư một đại gia tộc.

Nếp Hề Viễn trước khi đến Đài Loan, Ôn Tuệ Liên từng lên đi tìm Lí Kỳ, thực chân thành nhờ anh, ở Đài Bắc hảo hảo chiều cổ Nếp Hề Viễn; cũng thập phần uyển chuyển thỉnh cầu anh đem mọi cử chỉ khác thường của Nếp Hề Viễn, cũng thông báo cho cô.

Mặc kệ nói như thế nào, Ôn Tuệ Liên đều thực thông minh, ít nhất, cô ở trước mặt Nếp Hề Viễn cũng không bộc lộ tài năng, cũng không có dùng tiền tài mua chuộc Lí Kỳ, chính là lấy hình thức cùng quan hệ cá nhân thỉnh cầu anh.

Lí Kỳ lúc ấy nhận định, Ôn Tuệ Liên sẽ trở thành lão bà của Nếp Hề Viễn trong tương lai, anh trợ giúp Ôn Tuệ Liên, đối với chính mình trong tương lai cũng sẽ chỉ có lợi! Chính là không dự đoán trước được, Nếp Hề

Viễn từ xa tới đến Đài Bắc lại hội ngộ Đào Tử An, hơn nữa sự tình lại phát triển tới mức không thể đoán trước được.

Thừa dịp Nếp Hề Viễn đang vắng người, Lí Kỳ trộm trở lại văn phòng của mình, lấy di động, không chút do dự gọi điện thoại cho Ôn Tuệ Liên.

Di động đầu bên kia vang lên thật lâu mới được tiếp máy, thanh âm tao nhã từ đầu dây bên kia truyền đến: "Lí trợ lý, muộn như vậy gọi điện thoại đến, nhất định đã xảy ra chuyện gì không tốt đi?"

Lí Kỳ trong lòng tán thưởng, Ôn Tuệ Liên quả nhiên không thể khinh thường! Cho dù biết sự tình không hề tốt, thái độ qua điện thoại vẫn là khéo léo vạn phần. Anh có chút ngượng ngùng trả lời: "Thực có lỗi vì đã khuya như vậy còn quấy rầy cô nghỉ ngơi."

"Lí trợ lý không cần khách khí, anh đêm khuya gọi điện thoại đến, nhất định là có sự việc quan trọng muốn nói cho tôi biết, tôi cảm tạ anh còn không kịp, tại sao lại muốn trách cứ anh? Chính là công ty gần đây vẫn bề bộn nhiều việc, cho nên cũng không chủ động liên lạc cho anh trước, nói thực có lỗi hẳn phải là tôi." Ôn Tuệ Liên thanh âm phi thường mềm nhẹ, như là xuân phong lý (ngọn gió xuân) phiêu đảng ngoài hiên, vừa mạnh mẽ lại vừa ôn nhu tiến thẳng vào trong tâm.

Lí Kỳ bình ổn tâm trạng, trình báo chi tiết: "Ôn tiểu thư quá khách khí, tôi thực không dám nhận; chuyện này tôi đã sớm nên hướng cô thông báo, chính là không nghĩ tới tổng giám đốc."

Nếp Hề Viễn vẫn coi Lí Kỳ là tâm phúc của mình, gần như tất cả sự việc trọng đại đều giao cho anh đi làm, cũng chưa từng hoài nghi lòng trung thành của anh. Cái gọi là "Dùng người thì không nghi ngờ người" chính là đạo lý này, chính là Nếp Hề Viễn không nghĩ tới, đúng là cái gọi là tâm phúc này, đang sắp hưởng vị hôn thê của anh báo cáo hết toàn bộ nhất cử nhất động.

Kỳ thật Lí Kỳ vẫn là trung thành, bởi vì chỉ khi đối với Nếp Hề Viễn một mực trung thành, anh mới có thể càng hy vọng Nếp Hề Viễn không vì sắc đẹp mà lạc lối, hướng chi, anh hiện tại biết là Đào Tử An không là sắc đẹp xa hoa, ít nhất một chút cũng hoàn toàn không thể so sánh với Ôn Tuệ Liên.

Lí Kỳ đối với Nếp Hề Viễn rốt cuộc có bao nhiêu trung thành, hoàn toàn có thể từ báo cáo của anh với Ôn Tuệ Liên mà nhìn ra được, anh một chữ không bỏ sót mà tự mình đem toàn bộ sự tình nói cho Ôn Tuệ Liên, thậm chí ngay cả chuyện Đào Tử An đã từng ly hôn.(LL: mún tặng anh nì quả bom ghê...>"<

Chuyện này, ngay cả Nếp Hề Viễn còn không biết.

Sau khi nghe Lí Kỳ báo cáo xong, bên kia điện thoại Ôn Tuệ Liên trầm mặc một hồi, Lí Kỳ cũng kiên nhẫn cầm di động, chờ đợi đối phương đáp lời; anh biết, nữ nhân một khi biết được nam nhân của chính mình ăn vụng (chep....tương đương bắt cá hay tay ^^), tâm tình bình thường sẽ chấn động rất lớn.

Ôn Tuệ Liên ở bên kia điện thoại vẫn im lặng, bỗng nhiên truyền đến một trận than nhẹ, Lí Kỳ ngừng thở chờ đợi cô phân phó.

"Lí trợ lý, gần đây thực làm phiền anh, lưu ý Hề Viễn nhiều hơn một chút." Ôn Tuệ Liên thanh âm gọn sóng không sợ hãi, vẫn là như vậy mềm nhẹ, như là vừa rồi điện thoại truyền đến tiếng than nhẹ chẳng qua chỉ là ảo giác, "Mới đây chúng tôi vừa cùng tập đoàn nhà Hề Viễn hợp tác, dự định thâm nhập Australia châu Úc, tiến hành sản xuất chế tạo thuyền bè, bởi vì này lần này vốn đầu tư cạnh tranh rất lớn, so sánh hơn thua, hiện tại đang đứng ở thời khắc mấu chốt, tôi không thể phân thân đi Đài Bắc, cho nên phải nhờ anh."

Ôn Tuệ Liên dừng một chút, Lí Kỳ nhanh chóng hiểu được ý tứ, lập tức tiếp nhận lời của cô: "Ôn tiểu thư yên tâm, tôi nhất định nghĩ ra tất cả biện pháp, làm cho tổng giám đốc lạc đường biết quay lại, cam đoan với cô sau này, Nếp Hề Viễn cả thể xác và tinh thần chỉ thuộc về một mình cô."

"Ha hã." Ôn Tuệ Liên cười khê, thanh âm thông qua sóng điện từ lan đến dây thần kinh trong người Lí Kỳ, lan tràn tới đỉnh đầu anh, xuống mũi chân, đó là loại cảm giác làm cho kẻ khác cảm thấy mê say." Lí trợ lý thực hay nói đùa, như vậy chuyện của Hề Viễn hết thảy nhờ anh; Tôi tin tưởng Hề Viễn chẳng qua nhất thời thấy cô đơn, chờ tôi giải quyết xong việc, hết thảy mọi chuyện đều sẽ chuyển biến tốt đẹp."

Thấy Ôn Tuệ Liên khẳng định, Lí Kỳ lảng lảng cảm điện thoại, nữ nhân đều nên giống như vậy thập toàn thập mỹ trí tuệ cùng ôn nhu, Ôn Tuệ Liên ở trong lòng Lí Kỳ tồn tại tựa như một nữ thần.

Chính là có một số việc, cũng không phải nói cam đoan là có thể cản trở, tình yêu cũng giống như súng bắn đạn vậy, lực tác dụng bên ngoài càng lớn, lực phản xung lại càng mạnh mẽ!

Lí Kỳ trở lại văn phòng tổng giám đốc, gặp Nếp Hề Viễn đang ngẩn người, anh quyết tâm phải thay đổi Nếp Hề Viễn, lại càng cố gắng chia rẽ, anh lặng im không lên tiếng tiến đến ngồi lên ghế sofa, tiếp tục xem văn kiện.

Bỗng nhiên, Nếp Hề Viễn thình lình nói một câu: "Lí Kỳ, anh nói một cô gái đối một người đàn ông lúc nóng lúc lạnh, là có ý tứ gì?"

Lí Kỳ hơn nửa ngày mới hiểu được, dụng ý này của Nếp Hề Viễn, không cần hỏi, Nếp Hề Viễn hôm nay khác thường như vậy, nhất định là Đào Tử An đối xử với anh lúc nóng lúc lạnh! Anh là tổng giám đốc a, quả thực là tự ngược chính mình, có vị hôn thê tốt như vậy cũng không nhớ mong, lại không ngừng suy nghĩ về nữ nhân khác!

Lí Kỳ không cần suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu trả lời: "Tôi chưa từng yêu đương qua, nên không cách nào có thể giúp đỡ anh" Nói xong, tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Nếp Hề Viễn không từ bỏ ý định ngồi vào bên cạnh Lí Kỳ, đem gương mặt hết sức nghiêm túc nói: "Tôi đã nghĩ qua một ngày, đầu đầu đã muốn nổ tung, rốt cuộc vẫn là không hiểu được; Anh nói, trong đầu phụ nữ từ sáng đến tối suy cho cùng nghĩ và muốn những gì? Đào Tử An buổi sáng còn đối với tôi khách khí cùng tức giận, một bên ra dáng một người quản gia thực tốt, tại sao khi tôi giúp cô ấy răn dạy Ngụy Di Nhiên, Đào Tử An ngược lại tỏ ra mất hứng? Thật là làm tôi thấy khó hiểu. Lòng của phụ nữ a, muốn biết thật sự là như mò kim đáy biển."

Lí Kỳ thấy Nếp Hề Viễn bộ dạng thật sự nghiêm túc, do dự hai, ba giây, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp hỏi: "Vậy anh là răn dạy Ngụy Di Nhiên như thế nào? Khẳng định là anh trong lời nói có gì đó không ổn, khiến Đào Tử An mất hứng."

"Không có khả năng đi? Tôi cũng chưa nói cái gì a!" Nếp Hề Viễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Tôi chỉ là làm cho Ngụy Di Nhiên lĩnh tiền chạy lấy người, sau đó nói cô ta quá ngang ngược, nếu toàn bộ nữ nhân trên thế giới đều chết hết, chỉ còn lại có cô ta cùng Đào Tử An, tôi nhất định không chút do dự lựa chọn Đào Tử An."

"Dừng!" Lí Kỳ bỗng nhiên hô: "Anh coi như lấy Đào Tử An ra, như vậy răn dạy Ngụy Di Nhiên?"

"Đúng vậy! Tôi là muốn giúp cô ấy hết giận, cô ấy còn."

Lí Kỳ không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, sau đó dùng loại ánh mắt 'Anh thật ngu ngốc' nhìn Nếp Hề Viễn, "Tổng giám đốc, tại sao anh không suy nghĩ kỹ một chút, vừa rồi nói trong lời nói có vấn đề ở chỗ nào, anh là nói, toàn bộ nữ nhân trên thế giới đều chết sạch, chỉ còn lại Ngụy Di Nhiên cùng Đào Tử An thì lúc đó anh sẽ lựa chọn Đào Tử An, hay nói cách khác, anh chỉ lựa chọn Đào Tử An với điều kiện trước tiên là 'Toàn bộ nữ nhân trên thế giới đều chết hết', như vậy ý của anh là muốn nói cho Đào Tử An, chỉ có dưới tình huống như vậy, anh mới có thể lựa chọn cô! Anh chính là có ý tứ này phải không?"

"Tôi đương nhiên không có ý tứ kia!" Nếp Hề Viễn vỗ vỗ đầu, tỏ vẻ đến tột cùng chính mình cũng không có nói gì, anh không phải ý tứ này a! Chính là hiện tại không phải lúc để hối hận, lời cũng đã nói ra, nước đã đổ khó hốt, sai lầm này phải lập tức bù lại!

Việc này không nên chậm trễ, anh hiện tại ngay lập tức phải đến chỗ Đào Tử An giải thích rõ ràng, anh thật sự không phải có ý tứ kia a!

14. Chương 14: Chương 6.2

Nếp Hề Viễn đứng dậy liền hướng bên ngoài chạy đi, mới vừa đi hai bước vội vàng quay đầu lại, hướng Lí Kỳ giơ lên khuôn mặt tươi cười đầu tiên của ngày hôm nay, "Lí Kỳ, anh thật sự là một trợ lý toàn năng,

ngay cả vấn đề khó khăn như vậy cũng có thể phân tích thông suốt, tương lai anh nhất định sẽ trở thành chuyên gia tình yêu! Cảm ơn."

Lí Kỳ vừa sưng sốt, Nếp Hề Viễn đã như một trận cuồng phong chạy đi, anh nhìn theo bóng dáng Nếp Hề Viễn dở khóc dở cười, không phải anh quá lợi hại, mà là Nếp Hề Viễn một khi lâm vào vòng xoáy tình yêu lốc thật sự quá ngu ngốc! Nhưng mà, vấn đề làm anh lo lắng cũng càng ngày càng nghiêm trọng!

Nếp Hề Viễn đã hai lần đi ô-tô đi vào dưới lầu nhà trọ Đào Tử An đang thuê, tâm tình so với lúc trước mỗi lần lại hoàn toàn khác.

Lần đầu tiên, anh là vì muốn biết toàn bộ sự tình thực rõ ràng, kết quả sự tình ngược lại càng ngày càng phức tạp; lúc này đây, anh càng không yên, trong lòng vô cùng rối rắm, không vì lý do gì khác, chính là nghĩ muốn giải thích rõ ràng với Đào Tử An về những lời vừa nói.

Đến nhà Đào Tử An hai lần, chỉ duy nhất giống nhau ở chỗ, Nếp Hề Viễn lại một lần nữa nhìn chính mình trong kính chiếu hậu, trước tiên chuẩn bị lời đạo đầu.

"Cái kia." Nếp Hề Viễn lộ ra vẻ tươi cười lấy lòng, nhìn đến kính chiếu hậu luyện tập: "Tử An, Tôi buổi sáng nói với Ngụy Di Nhiên, thực sự không phải như cô nghĩ, kỳ thật ý tứ của tôi là muốn nói. Tôi là nói."

Nếp Hề Viễn nhìn tới kính chiếu hậu, há to miệng nhưng không cách nào tiếp tục giải thích, anh thấy thân ảnh Đào Tử An xuất hiện trong gương, không chỉ có như thế, bên cạnh cô ở phía trước nhà còn có nam nhân kia!

Đúng rồi, nam nhân kia đã nói, anh ta chính là bạn trai Đào Tử An?

Nếp Hề Viễn vì bất ngờ xuất hiện ở trước mặt Đào Tử An, anh lần này cố ý đem xe đỗ ở ngõ nhỏ phía trước nhà trọ của cô, từ góc độ này vừa lúc có thể thấy, Đào Tử An cùng Đàm Song Niên dẫn theo một cái túi hành lý, đứng lại bên đường cái.

"Tử An, người đàn ông kia cho em đến ở tại khách sạn cùng anh ta, bằng kinh nghiệm của tôi trong hai mươi mấy năm qua, Tôi dám khẳng định, anh ta đối với em nhất định không có ý tốt!" Đàm Song Niên từ lúc Đào Tử An trở về liền tuyên bố, phải thu dọn đồ đạc đến khách sạn làm quản gia bên cạnh Nếp Hề Viễn, còn ở cùng gian phòng khách sạn, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt, tận tình khuyên bảo can ngăn.

"Tử An, em suy nghĩ đi, suy xét cho kỹ, cho dù em không dọn đi, cũng vẫn có thể làm tốt công việc quản gia bên cạnh hắn a, cùng lắm thì, anh về sau mỗi ngày đều đến hộ tống em đi làm!"

"Đàm Song Niên, anh cả ngày đưa đón em, anh lại đẹp trai hoàn mỹ như vậy phải làm sao bây giờ?" Đào Tử An đương nhiên biết Đàm Song Niên thật sự có ý tốt, chính là vẫn là nhịn không được khuyên anh, "Yên tâm, yên tâm. Nếp Hề Viễn sẽ không đối với em làm ra chuyện gì đâu"

Hiện tại người cần lo lắng không phải cô, hơn nữa Nếp Hề Viễn, cẩn thận lo lắng cô ngày nào đó bỗng nhiên có ý nghĩ muốn bỏ, trực tiếp dùng "Cường" đem Nếp Hề Viễn "Giải quyết"! Lúc này Đào Tử An ngược lại lo lắng chính là, Nếp Hề Viễn hoàn toàn sẽ không đối với cô làm "chuyện gì"! (LL: mui cũng lo, Viễn ca mờ thế lấy đâu ra cảnh....để mui xem...*cười gian xảo*...)

Trời mới biết, cô mới buổi sáng còn tức giận việc Nếp Hề Viễn nói với Ngụy Di Nhiên kia, tốt nhất cô nên nén giận trước, đừng làm cho cô đụng tới Nếp Hề Viễn, bằng không anh ta hẳn sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Mới vừa tưởng tượng như vậy, đúng lúc từ phía sau liền truyền đến thanh âm quen thuộc: "Tử An."
"Nếp Hề Viễn?"

Đào Tử An quay đầu lại, Đàm Song Niên khó chịu kêu lên: "Nếp Hề Viễn, anh tới nơi này làm cái gì?"

Nếp Hề Viễn quét qua ánh mắt ám chỉ "Ai cần người lo", khinh miệt đảo qua mặt Đàm Song Niên, hoàn toàn coi anh không hề tồn tại, một đường đi đến trước mặt Đào Tử An, tiếp nhận hành lý của cô, "Tử An, Tôi tới đón em."

Cảnh tượng hiện tại này, không phải giải thích cũng biết thời cơ thật tốt, Nếp Hề Viễn quyết định trước cùng Đào Tử An trở về, về sau sẽ chậm rãi giải thích.

Nhưng mà, vừa mới còn nguyên rửa, thề rằng nếu tái kiến Nếp Hề Viễn, nhất định không cho đẹp mắt Đào Tử An, rõ ràng vẫn còn ôm một bụng hỏa, đang lại nhìn đến khuôn mặt tuần tú đang nổi giận của Nếp Hề Viễn, ngữ khí nói chuyện cũng không khỏi mềm mại trở lại.

"Nếp Hề Viễn, sao anh lại tới đây? Tôi không phải nói chờ một chút sẽ trở về sao?" Đào Tử An nghe thanh âm chính mình có chút hờn dỗi, xấu hổ bĩu môi, trên mặt cũng không tiếp tục cho phép chính mình lộ ra vẻ mặt lưu luyến si mê, liền chuyển chủ đề, "Cái kia. Tôi không cần anh đón, cho dù trên đời nam nhân đều chết sạch, tôi cũng không cần anh tự mình tới đón tôi."

Đào Tử An chính là điển hình của việc chết vì miệng, vừa nghe trong lời nói của cô tràn ngập vị chua, Nếp Hề Viễn đều hiểu được tất cả, Lí Kỳ phân tích thực chính xác, Đào Tử An quả nhiên vì chuyện buổi sáng đối với Ngụy Di Nhiên kia không lòng dạ nào, trong lời nói đều sinh khí!

Cái gọi là "Người nói không lòng dạ nào, người nghe có ý", Nếp Hề Viễn bắt đầu dĩ than nhẹ, anh từ khi nào lại vì một nữ nhân hao tổn hết tâm tư, để ý mọi hỉ nộ ái ố của cô, cũng bởi vì thái độ lúc nóng lúc lạnh của cô mà rối rắm?

Nếp Hề Viễn mang theo tâm trạng rối rắm nói: "Tử An, lời nói sáng nay của tôi thực sự không có ẩn ý gì, em ngàn vạn lần không cần suy nghĩ nhiều, Tôi kỳ thật không phải ý kia."

"Vậy sao?" Đào Tử An cố ý đề cao thanh âm, cô như là hiểu hết ý tứ trong lời Nếp Hề Viễn, lời nói không mang theo nửa phần nhượng bộ, chất vấn nói: "Vậy Nếp tổng giám đốc là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là nói, buổi sáng anh nói với Ngụy Di Nhiên, không chỉ lừa cô ta mà còn lừa tôi, ý tứ là muốn nói, nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, chỉ còn tôi cùng Ngụy Di Nhiên, anh cũng sẽ không lựa chọn phải không? Vì làm cho Ngụy Di Nhiên lúng túng, anh mới nói dối, cố ý nói nói sẽ lựa chọn tôi? Cáp."

Đào Tử An không để cho Nếp Hề Viễn có cơ hội giải thích, tiếp tục phun lửa đạn hàng loạt mà nói: "Vậy thật sự là làm khó dễ anh, Nếp tổng giám đốc, anh không cần sợ làm tôi tổn thương, anh làm ra những chuyện tổn thương tôi vẫn còn thiếu hay sao? Thêm chuyện kia một chút cũng không kém, việc nhỏ như vậy, chẳng qua cũng chỉ là nói một câu không thực tình mà thôi, tôi còn nghe qua những câu càng khó nghe hơn vậy! Cảm ơn anh đã có hảo ý tới đón tôi, tôi có thể tự mình quay về khách sạn."

Nói xong, Đào Tử An đỏ mặt tía tai xoay người bước đi, Nếp Hề Viễn muốn gọi cô lại, bỗng nhiên bị người nào dùng lực đẩy, anh không kịp quay đầu lại, sau lưng liền xông lên một bóng đen, đè anh lại trên mặt đất, sự tình phát sinh quá nhanh, Nếp Hề Viễn nghĩ muốn phản kháng cũng không thể chuẩn bị.

Nếp Hề Viễn bị người phía sau gắt gao ấn thật mạnh, mặt kề sát trên mặt đất, hai tay bị người đó khóa chặt ở sau người, anh muốn dùng sức giật ra hai tay nhưng không có tác dụng, anh không khỏi giận dữ, "Uy! Chết tiệt, anh muốn thế nào?"

"Anh còn có mặt mũi hỏi tôi muốn thế nào?" Đàm Song Niên nhin không được từ khoảng không một tay đánh về phía sau lưng Nếp Hề Viễn, "Anh.... Tên gốc này, Tôi thật muốn hỏi một chút, anh rốt cuộc nghĩ muốn đối với Đào Tử An thế nào?"

"Anh là đang nói chuyện quỷ gì vậy? Tôi có thể đối với Đào Tử An thế nào?" Nếp Hề Viễn tức giận đến mặt mày đều muốn thay đổi, "Tôi chỉ là tới đón Tử An, như vậy có liên quan gì tới anh!"

"Anh còn muốn giả vờ? Gọi tên 'Tử An' thân thiết như vậy, cái tên 'Tử An' này có thể kêu dễ dàng thế nào? Tôi nói cho anh biết, Nếp Hề Viễn, tuy rằng Đào Tử An về sau là quản gia bên cạnh anh, nhưng là anh luôn phóng ánh mắt tới cô ấy, Tử An là người phụ nữ tôi yêu, anh nếu dám đối với cô ấy có nửa phần tà niệm, tôi sẽ không để cho anh được sống dễ chịu!"

"Buồn cười! Tử An là nữ nhân của anh? Cô ấy đã từng thừa nhận sao?" Nếp Hề Viễn vừa nghe trong lời nói Đàm Song Niên lại càng muốn phát hỏa, anh chính là khó chịu khi nghe Đàm Song Niên nói, Đào Tử An là người phụ nữ của hắn, lời này làm anh phi thường, phi thường khó chịu, "Hơn nữa, cho dù cô ấy có là nữ nhân của anh thì thế nào? Các người đã kết hôn sao? Theo tôi được biết, các người thậm chí còn không có ở chung đi? Tử An rốt cuộc có được tính là bạn gái của anh không, vẫn chỉ là một nghi vấn! Không cần ở trong này tự mình đa tình."

"Anh!" Đàm Song Niên tức giận đến cả người run rẩy, anh chưa từng gặp qua một nam nhân mở miệng như

thế (LL:Ồi Viễn ca của em, từ khi nào có họ hàng với Xê-ko thế nì? ^^), anh tức tối nhưng lại ngần không lên tiếng mà đem chuyện quá khứ của hắn cùng Đào Tử An nói ra: "Tôi nói cho anh, Nếp Hề Viễn, đừng tưởng rằng anh cùng Tử An từng ở cùng một chỗ, tôi sẽ buông tay! Anh. . . . Nam nhân căn bã này, làm ra những chuyện như vậy, thế nhưng còn có mặt mũi tìm đến Tử An, anh có biết anh mang đến Tử An nhiều chuyện phức tạp thế nào không?"

Đàm Song Niên tức giận, nắm lấy tóc Nếp Hề Viễn rối lớn : "Tôi lặp lại lần nữa, không cần trêu chọc Tử An, cho dù các người từng cùng một chỗ, tôi cũng không để ý, cái trên đời này chỉ có tôi là thật lòng yêu cô ấy, anh tự giác rút lui đi!"

15. Chương 15: Chương 6.3

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Không đợi Nếp Hề Viễn lấy lại tinh thần, Đàm Song Niên đứng dậy lại hướng tới trên cổ Nếp Hề Viễn hung hăng đập một cước, xoay người trở về nhà trọ, anh đi tới, đi tới, đối với lời nói sảng khoái vừa rồi của chính mình dần dần phục hồi tinh thần lại, không xong! Vừa rồi. . . . Anh giống như nói những lời không nên nói.

Nếu nhớ không lầm, Đào Tử An đã từng dặn dò qua, không được đối với Nếp Hề Viễn lộ ra một chút chuyện tình trước kia về cô cùng Nếp Hề Viễn, hiện tại anh nhất thời bùng bùng lửa giận đã đem toàn bộ nói hết. . . .

Chẳng lẽ đây là ý trời? Để cho Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn còn có cơ hội hòa hảo lại như lúc ban đầu?

Bên này Đàm Song Niên hối hận không thôi, bên kia Nếp Hề Viễn còn quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, anh không phải bị đánh tới choáng váng, mà là bị buổi nói chuyện với Đàm Song Niên vừa rồi làm chấn kinh.

Nếp Hề Viễn có thể khẳng định, anh tuyệt đối không có nghe sai, khi Đàm Song Niên vừa mới ở trên người anh, thực đã nói rõ ràng, anh cùng Đào Tử An từng ở cùng một chỗ.

Nói cách khác, Đào Tử An tối hôm qua đối với anh nói qua những lời này,đó,kia, đều không đúng ! Anh hoàn toàn không nghĩ đã làm ra chuyện xấu xa như vậy, chia rẽ một đôi tình nhân, càng không có thương tổn hại qua Đào Tử An; Như vậy, Đào Tử An vì cái gì phải nói dối?

Anh cùng Đào Tử An trước kia nếu thực sự là tình nhân, như vậy khẳng định là bởi vì nguyên nhân nào đó mà chia tay, cho nên hiện tại Đào Tử An bởi vì chuyện quá khứ mà hận anh, bởi vậy nói dối nhiều như vậy, tất cả đều là vì trả thù chuyện lúc trước hai người chia tay?

Không có khả năng a. Nếp Hề Viễn cảm thấy được, Đào Tử An nhìn thế nào đều như một nữ hài tử tiêu sái , đối với chuyện tình cảm không có khả năng giống như đã mất hết hy vọng như vậy , không phải chỉ là bởi vì chia tay mà hận anh , khẳng định còn có nguyên nhân gì khác, làm cho Đào Tử An trong lòng có nhiều oán hận, trong này ắt có nguyên do, đương nhiên cùng chính mình thoát không được quan hệ; xem ra, chuyện này so với bản thân anh tưởng tượng còn rất phức tạp.

Không biết nằm úp sấp trên mặt đất qua bao lâu, Nếp Hề Viễn rốt cục chống tay ngồi dậy, anh lấy máy di động trong túi tiền, ngay lập tức bấm điện thoại.

Rất nhanh, đối phương liền bắt máy, Nếp Hề Viễn đối với microphone cười khẽ, "Hey,Jack,I" d like to ask you some thing about." (Chào, Jack, tôi có vài chuyện muốn hỏi anh về...)

Màn đêm buông xuống, Đào Tử An ngồi trên ghế sofa trong phòng tổng thống của khách sạn Kim Lợi, trong phòng không có bật đèn, chỉ có ánh trăng mờ mờ lung lổ xuống; bốn phía im lặng như nước, chính là lòng của cô lúc này lại phi thường không bình tĩnh.

Kỳ thật, người chỉ cần tỉnh táo lại, một ít chuyện tình quá mức phức tạp, có thể làm sáng tỏ một cách đơn giản, trải qua một hồi ngồi yên lặng một mình, Đào Tử An rốt cục suy nghĩ cẩn thận, chính mình vì sao trong lúc rối rắm nói ra những lời vô tình như thế với Nếp Hề Viễn kia.

Bởi vì cô để ý, để ý Nếp Hề Viễn đối đãi với chính mình như thế nào, cho nên thái độ Nếp Hề Viễn mới khắt khe như vậy, mới có thể đem sự tình đơn giản nghĩ muốn phức tạp .

Đào Tử An có chút mất mát lấy hai tay che mặt, cô cảm giác nhìn không thấu chính mình, Đào Tử An tỉnh quá trước kia rốt cuộc đã đi đâu vậy? Vì sao vừa nhìn thấy Nếp Hề Viễn, cuộc sống của cô đều biến loạn , lòng của cô liền càng thêm rối rắm?

Vì Nếp Hề Viễn mà động, vì Nếp Hề Viễn mà run rẩy, vì Nếp Hề Viễn mà điên cuồng mà lưu luyến si mê.

Không thể tiếp tục như vậy được! Đào Tử An kiên quyết không để trong lòng dao động, ý đồ muốn trấn an chính mình hiện tại đang vì Nếp Hề Viễn mà nôn nóng.

Cô vẫn là nghĩ tới Nếp Hề Viễn bao nhiêu, mỗi một lần nhìn thấy anh, cô vẫn ảo tưởng nhưng khi bọn họ thâm tình ôm ấp, triền miên mãnh liệt trên giường; nếu có thể cùng Nếp Hề Viễn giống như trước kia, lại gần gũi ở cùng một chỗ, Đào Tử An nghĩ muốn, năng đời này cũng sẽ không lay động nữa đi!

"Lạc sát" một tiếng, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, hành lang phía sau bật sáng một hàng lớn ánh đèn.

Đào Tử An ngửi được một luồng hương rượu, cô khẳng định được là Nếp Hề Viễn đã trở lại, vẫn là nhìn không được quay đầu lại nhìn anh, cô quay đầu lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân mình Nếp Hề Viễn liêu xiêu dựa trước cửa phòng , đang ngoắc ngoắc , ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô.

"Tử An. Em lại đây." Nếp Hề Viễn quơ quơ thân mình, hướng cô ngoắc ngoắc tay.

Đào Tử An không nói gì, cũng không làm theo lời anh vừa phân phó , "Rõ ràng không thể uống rượu, tại sao còn uống?" Cô nói với thanh âm nhỏ nhất, giống một nàng dâu nhỏ đang oán giận, trong giọng nói nghe được ra cô là đang lo lắng.

Nếp Hề Viễn cúi đầu cười mà không nói, nụ cười mang theo một chút hoang mang cùng thê lương.

Đào Tử An đỡ thân mình Nếp Hề Viễn , cô hiện tại đang rất giận, đương nhiên không chú ý tới biểu tình Nếp Hề Viễn lúc này, hai người gian nan đi đến sofa, cô nghĩ muốn buông Nếp Hề Viễn, đột nhiên dưới chân lảo đảo, liền ngã xuống ghế sofa ở phía sau, không kịp thở nhẹ, Nếp Hề Viễn đã gần gũi đặt ở trên người cô.

"Đau." Đào Tử An vẫn là nhìn không được kinh hô, nhú mào, thân mình ngay giây tiếp theo đã bị Nếp Hề Viễn giam cầm vào trong ngực, muốn động cũng không thể động.

Cũng không biết là Nếp Hề Viễn đã không cẩn thận uống đến bao nhiêu, hay là cố ý uống, anh dường như là sợ cô trốn mất , không khỏi phân trần bắt lấy cánh tay Đào Tử An , một bàn tay thừa dịp ôm loạn thất lưng của cô, hô hấp nóng rực mang theo mùi rượu từ trước mặt thổi tới, lơ đãng phảng phất trên vành tai của cô, giống như muốn ám chỉ cái gì.

Bốn phía im lặng cực kỳ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người đang kề sát cùng một chỗ , dồn dập nhảy lên , ánh mắt Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn trong bóng đêm giao nhau cùng một chỗ, hai người cứ như vậy ở gần nhau, hô hấp đều quanh quẩn giao triền, hai người như là ngấm bó buộc lẫn nhau, cũng không phát ra một lời, ai cũng không đành lòng đánh vỡ không khí rất khó có được trong giờ phút này.

Ánh trăng như nước, yên tĩnh chảy vào gian phòng , mang tất cả ánh sáng màu bạc trong suốt rực rỡ đều bao phủ lên hai người kia, hình ảnh như nhau làm ấm lòng người , như là mỗi bên đều yêu đối phương , ngay cả ánh mắt cũng không có ý muốn dời đi.

Nếp Hề Viễn tuần lãng, giống như có ma lực làm siêu lòng người , Đào Tử An ở khoảng cách gần như vậy, hô hấp cũng dần dần rối loạn.

Có câu nói cho cùng, cái gọi là "Ngày tốt cảnh đẹp nhưng không biết làm sao" , không phải chính là tình cảnh lúc này?

Đào Tử An vòng vo đảo đảo mắt tròn trĩnh như hạt châu, đồng tử sâu thẳm lóe ra tia bất định, nàng cúi đầu gọi một tiếng: "Nếp Hề Viễn."

"Ừm?" Nếp Hề Viễn giọng khàn khàn, trong lời nói mang theo hơi men. (ta chém...=.

Đào Tử An trong lòng giống như có một cổ tình dục tăng vọt , hướng tới cô kêu gào , nửa đêm không người rình rập, mỹ nam uống rượu say ở bên, xuân sắc kiều diễm, đúng là thời cơ thật là tốt để làm chuyện xấu nha! (^____^)

Có muốn ăn Nếp Hề Viễn hay không, là một vấn đề không cần quá suy xét.

Đào Tử An quyết định ăn luôn Nếp Hề Viễn lúc này, cô cắn cắn môi, hít thật sâu hai lượt, thoáng trầm tư một chút, cảm thấy được vẫn là không thể lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn, hẳn là nên cùng đương sự lên tiếng kêu gọi mới phải, mặc kệ anh đồng ý hay không đồng ý, chung quy vẫn không có vẻ do cô ép buộc; vì thế Đào Tử An cúi đầu hỏi: "Xuân tiêu nhất khắc thiên kim (đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng), không bằng chúng ta cùng ngủ trên giường đi?" (Mụi ko thể diễn tả hay hơn a... >"<(QH: Tập cho quen đi mụi *cười nham nhở*)

Đôi mắt Nếp Hề Viễn mở lớn nhìn theo đôi mắt to của Đào Tử An, lần theo chiếc mũi xinh xắn di chuyển xuống phía dưới, anh yên lặng nhìn chằm chằm miệng Đào Tử An, nheo mắt lại, hô hấp dồn dập, gật gật đầu: "Được, cùng nhau đi ngủ!"

Đêm khuya tĩnh lặng, đẹp đẽ, tình quá nồng, ngay cả ánh trăng đều là đa tình .

Nếp Hề Viễn lời vừa nói ra, động tác thực nhanh giống như sét đánh xuống, anh mạnh mẽ cúi đầu, nhanh chóng bắt lấy đôi môi đỏ mọng của Đào Tử An, một khi đụng chạm, bốn phiến môi đỏ mọng liền gập gao dán chặt một chỗ, không có bất cứ kỹ xảo gì, chính là chỉ gặm, cắn, mút, bọn họ trong lúc đó động tác phù hợp hoàn mỹ, xứng đôi như thế, giống như theo đuổi quần quýt, hai bờ môi đỏ mọng trần trọc, gấn bó như môi với răng, cho dù là một giây cũng không muốn buông đối phương.

Nhưng mà Đào Tử An cũng không thỏa mãn, cô đã muốn dứt bỏ tất cả bản khoán, không nghĩ gặp ngày tốt cảnh đẹp như thế, thậm chí hoàn toàn vùi đầu thật sâu trong ngực Nếp Hề Viễn, cùng hoà tan vào với anh.

Có lẽ qua tối nay, Nếp Hề Viễn say rượu tỉnh lại, sẽ hối hận, cùng ảo não, cùng giận dữ, thậm chí có thể đuổi việc cô, làm cho cô rời khỏi anh, nhưng Đào Tử An đều không oán cũng không hối hận.

Cô là của anh , anh cũng là của cô, bọn họ căn bản là một khối , thời gian dài hia lìa, làm cho hai thân thể từng nóng rực, lại tiếp tục vì đối phương điên cuồng mà thiêu đốt.

Nếp Hề Viễn lại một lần nữa thật sâu tin tưởng, anh đã từng yêu Đào Tử An, vô luận cô là ai, vẫn là thân thể của anh, đều từng thuộc về chính mình , bằng không anh cũng sẽ không cảm thấy quen thuộc như vậy , quen thuộc đến mức anh nhắm mắt lại, cũng biết mọi điểm mẫn cảm của Đào Tử An. (LL:mụi ko hiểu lắm, có sai cũng đừng ném đá a ^^)

Tối nay, nhất định là không bình tĩnh , chân tướng có phần bị xé rách, có một người dường như đã quên mình yêu thương sâu sắc một người, lại vẫn như cũ nhớ rõ từng hương vị của đối phương.

Nếp Hề Viễn nhắm mắt lại, anh chậm rãi chuyển qua cổ Đào Tử An, ôm lấy vành tai của cô, không mất đi sự ôn nhu nhẹ nhàng cần.

Lúc này, Nếp Hề Viễn hoàn toàn là một con sư tử vừa tỉnh giấc, dục vọng nguyên thủy sớm đã đốt cháy anh , giống như hôm nay anh biết được đến tận cùng, làm cho anh không cách thoát khỏi trí nhớ bị giam cầm.

QH: E hèm, chấp sau có hot nha, pà kon chuẩn bị tiếp máu a.....

16. Chương 16: Chương 6.4

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Buổi chiều, Nếp Hề Viễn gọi điện thoại cho Jack- bạn cùng học đại học tại Mỹ, đó là bằng hữu tốt nhất của anh khi còn học đại học, là một người Đức điển hình, nhưng tính cách lại rất hài hước; sau khi tốt nghiệp, Jack trở lại Đức làm quản lý chuyên nghiệp, không bao lâu, Nếp Hề Viễn vì nguyên nhân sâu xa tiến vào công ty làm việc, bởi công tác quá bận rộn, bọn họ sau đó cơ hồ không có tiếp tục liên lạc.

Cho nên khi Nếp Hề Viễn đánh điện thoại cho Jack, hỏi anh có liên quan tới chuyện tình của Nếp Hề Viễn trong quá khứ, Jack đã vô cùng khiếp sợ.

Jack ở đầu bên kia điện thoại khoa trương hô to, không thể tin được mà nói: "Cái gì, anh cư nhiên mất trí nhớ? Hơn nữa là ngay cả nữ nhân chính mình yêu nhất đều đã quên?"

Nữ nhân yêu nhất Tâm Nếp Hề Viễn bỗng nhiên bị lời nói của Jack hung hăng đánh một cái, ngay cả hô hấp nhảy mất đều đình trệ.

Jack nói, nữ nhân anh yêu nhất, chính là Đào Tử An, hơn nữa anh cùng Đào Tử An đã kết hôn, về phần vì lý do gì ly hôn, Jack cũng không rõ ràng.

Tin tức này giống như là một trái bom lớn, tin tức chấn động thứ nhất còn chưa kịp tiêu hóa, liền lập tức tiếp tục oanh tạc, làm cho tâm Nếp Hề Viễn thật lâu cũng không thể bình tĩnh, khiến cho anh chạy đến quán bar uống rượu hết một buổi tối, ý đồ muốn nhớ lại chút gì, chỉ cần là chuyện trong quá khứ có quan hệ cùng Đào Tử An, dù cho chỉ có một chút chuyện tốt, đáng tiếc toàn bộ đều là phí công.

"Ách " Yết hầu Nếp Hề Viễn bỗng nhiên bị cản thực nhẹ nhàng, anh trong lòng còn chưa kịp chuẩn bị, mượn hơi rượu, miệng không cách nào khắc chế mà ngậm nga đi ra.

Suy nghĩ bị Đào Tử An cắt ngang, anh lập tức lấy lại tinh thần, chính mình không biết từ khi nào bị Đào Tử An đặt ở dưới thân, Nếp Hề Viễn dở khóc dở cười, nữ nhân này thế nhưng lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn!

Đào Tử An trên mặt không phải không có đắc ý, ánh trăng ở phía sau cô lan rộng khắp mặt đất, nút thắt trên quần áo không biết từ khi nào đã bị mở ra, nửa che nửa lộ da thịt trần trụi ra bên ngoài từ cổ xuống đến bờ vai trắng nõn, cảnh xuân mê người làm cho người ta muốn đui mù con người.

"Tử An " Nếp Hề Viễn khàn khàn kêu.

"Suýt " Đào Tử An nghịch ngợm lấy tay chặn trên đôi môi Nếp Hề Viễn, ra mệnh lệnh: "Gọi em là 'Đào Nhi' "

"Đào Nhi " Xưng hô này, sao lại, sao lại quen thuộc như vậy? Nếp Hề Viễn trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh, chỉ như một đoạn ngắn nhanh chóng lướt qua rồi biến mất, nhưng là anh biết, chính là đoạn quá khứ này nhất định cùng Đào Tử An có quan hệ, bằng không anh sẽ không cảm thấy cái tên này quen thuộc như vậy.

"Đào Nhi." Nếp Hề Viễn lại thì thào tự nói.

"Vâng?" Đào Tử An theo bản năng đáp lại, lúc này, cô giống như một con rắn nhỏ mềm mại, gắt gao leo lên người Nếp Hề Viễn, hai tay quấn quanh thắt lưng anh, miệng cô còn tại một bên cổ anh khê cắn, không nhẹ không nặng, ả cảm giác tê dại ở giữa điểm mẫn cảm của Nếp Hề Viễn, anh cảm giác cả thân mình đều nhuyễn, hận không thể muốn Đào Tử An được càng nhiều.

"Đào Nhi " Nếp Hề Viễn thét một tiếng kinh hãi (>"<, Đào Tử An đã nghịch ngợm một đường từ cổ anh theo vào xương quai xanh, chậm rãi leo lên, hai tay dọc theo đùi Nếp Hề Viễn ôn nhu mà vuốt ve, rồi lại cố ý quấy nhiễu khiến vật cứng của anh đã sớm dựng đứng dâng trào, cố ý khiêu khích một đường hướng về phía trước, cuối cùng đi tới đỉnh đầu nam tính màu hồng nhạt.

Đào Tử An hé ra hàm răng liền ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng chuyển động vòng quanh, ở trên đầu nam tính Nếp Hề Viễn tùy tiện khiêu khích.

Nếp Hề Viễn đã sớm bị mị lực của Đào Tử An câu hồn, hai tay của anh cũng cấp tốc theo vật áo của cô hướng vào trong dò xét.

Làn da Đào Tử An mịn màng trơn bóng, như là tơ lụa mềm mại, Nếp Hề Viễn lưu luyến ở bên hông Đào Tử An thăm dò qua lại, không đợi Nếp Hề Viễn lại tiếp tục hướng về phía trước, cả người phút chốc cứng đờ, Đào Tử An bỗng nhiên cắn nhẹ lên vật nam tính nóng ấm của anh, điên cuồng mà mút .

Nếp Hề Viễn xiết chặt lại thân thể đang làm loạn trên người mình, anh tuy rằng không phải cao thủ tình trường, nhưng là người từng có kinh nghiệm, nhưng mà đối với nữ nhân lớn mật Đào Tử An như thế , lại làm cho anh cảm thấy quen thuộc lại muốn cô càng nhiều.

"Ách Ừm " Tay Nếp Hề Viễn vịn ở trên lưng Đào Tử An đều đã run rẩy, anh cố gắng kiềm chế khàn giọng gầm lên: "Đào Nhi "

Đào Tử An mái tóc loà xoà, cô ngồi lên ngực Nếp Hề Viễn, đôi mắt mở to khiêu khích, tình dục tăng vọt làm cho Nếp Hề Viễn đỏ mặt, miệng cũng sưng lên, đầu nam tính căng cứng, đáng vóc Nếp Hề Viễn cân xứng mê người , khiến Đào Tử An nhìn mê mẩn.

Nếp Hề Viễn vẫn tao nhã giống như trước đây, dù ở trên giường vẫn thực lịch sự, từ trước đến nay đều là cô chủ động, mặc dù không biết đã xem qua thân thể này bao nhiêu lần, chính là mỗi một lần đều vẫn khiến tim Đào Tử An nhảy loạn .

Nếp Hề Viễn đôi mắt nhiễm đầy tình dục đã sớm mờ mịt, nằm dưới thân Đào Tử An, anh kinh ngạc nhìn vạt áo Đào Tử An mở lớn, nửa kín nửa hở, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra, cái bụng bằng phẳng, đùi đang khóa ngồi trên lưng anh, chiếc váy dần vén lên, mơ hồ có thể thấy được cô dưới thân mặc quần lót nhỏ màu đen.

Nếp Hề Viễn đột nhiên cảm thấy dưới thân căng thẳng, không biết khí lực từ đâu tới, anh bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, ôm thắt lưng Đào Tử An xoay người đè ép xuống, Đào Tử An còn chưa kịp kinh hô lời nói đã bị Nếp Hề Viễn nuốt vào trong miệng.

Tình dục chính là ma quỷ, mà Nếp Hề Viễn sớm đã bị tình dục bao phủ.

Mới chỉ qua hai, ba lượt, Nếp Hề Viễn liền đem quần áo trên người Đào Tử An hết thấy đều cởi xuống, anh không biết chính mình vì cái gì lại điên cuồng như vậy, chính là trong đầu chỉ có một ý niệm, nữ nhân này là của anh! Quá khứ đã từng thuộc về chính mình, tương lai càng phải là thuộc về chính mình !

Đào Tử An mở to hai mắt, chống lại hai tròng mắt Nếp Hề Viễn , miệng bọn họ vẫn quấn quanh cùng một chỗ, tay Nếp Hề Viễn không mất đi sự ôn nhu xoa nhẹ lên bầu ngực tròn trịa của cô, tay kia thì cũng đã trượt đến giữa hai chân của cô, ngón tay ở hai bên chân cô nhẹ nhàng vuốt xuống, bỗng nhiên nở nụ cười, "Ấm ướt như vậy."

"Tôi " Đào Tử An hốt hển, hô hấp dồn dập, hơi thở phập phồng, "Đây là phản ứng sinh lý!"

"Vậy sao?" Nếp Hề Viễn bỗng nhiên cúi đầu xuống, bắt lấy một bên ngực , há mồm dùng sức hút, Đào Tử An thét ra tiếng chói tai, Nếp Hề Viễn ngẩng đầu, mỉm cười: "Không phải bởi vì em yêu tôi?"

Đào Tử An nóng nảy, giả vờ tức giận, "Nếp Hề Viễn, anh không cần tự mình đa tình! Tất cả mọi người là nam nhân, tôi chỉ là không nghĩ lãng phí một đêm tốt như vậy, cho nên mới a Anh!"

Nếp Hề Viễn tỏ ra vô tội hướng Đào Tử An đang trừng mắt nhìn mình, "Tôi làm sao? Em cứ tiếp tục nói nha!" Tuy rằng nói như vậy, nhưng động tác trên tay Nếp Hề Viễn vốn không dừng lại, bàn tay xấu xa tiếp tục tham lam tiến vào giữa u huyệt ẩm ướt của Đào Tử An, ba cựa một sâu, đến khi mật dịch chậm rãi chảy xuôi.

Đào Tử An hô hấp càng thêm rối loạn, cô cắn chặt môi, tiếp tục khẩu thị tâm phi* (Chep...tức là nói một đằng làm một nẻo á ^^) nói: "Cho nên Tôi, tôi a! Anh mau "

Nếp Hề Viễn lại không nghe như bình thường, dừng lại động tác của chính mình, ngón tay mạnh mẽ đè ép lên mật huyệt, để sát vào bên miệng Đào Tử An , hỏi: "Đào Nhi, em vừa rồi nói cái gì? Tôi không có nghe rõ ràng."

"Anh. . . . anh bại hoại, vương bát đản!" Đào Tử An khó thở tức giận mắng.

"Ha ha" Nếp Hề Viễn trong lòng nổi lên ý muốn đùa bỡn, vô lại ghé vào trên người Đào Tử An , chịu đựng dục hỏa trong cơ thể, tỏ ra vô tội nói: "Vậy được rồi, tôi là bại hoại, hỗn đản, vương bát đản, cho nên mặc kệ tôi là cái gì đản, hiện tại bốn thiếu gia mệt mỏi, thực muốn ngủ ngay lập tức."

Đào Tử An vừa nghe lời này, thiếu chút nữa từ trên ghế xô pha nhảy dựng lên, bắt lấy tay Nếp Hề Viễn, để vào chỗ cũ vội vàng trách: "Nếp Hề Viễn, làm việc không thể bỏ dở nửa chừng, cho nên tỉnh anh tiếp tục."

"Không cần."

"Anh."

"Trừ phi em cầu xin tôi."

"Ngây thơ!"

"Tôi đây liền đi ngủ ."

". . . . Cầu anh."

"Thanh âm quá nhỏ, không có nghe thấy!"

"Van cầu anh!" Đào Tử An la lớn, trong lòng nổi giận, tên quỷ này giả vờ ngây thơ!

Nếp Hề Viễn tâm tình rất tốt, thu hồi ý đùa, hai ngón tay lại tiếp tục dò xét trong cơ thể Đào Tử An , mới vừa đi vào, Đào Tử An hiển nhiên không thể thích ứng, tuy rằng mật dịch đã tuôn ra rất nhiều, Nếp Hề Viễn vẫn là cảm giác được của cô.

"Đào Nhi, em thực chặt"

Lời này, Đào Tử An thực hưởng thụ, cô nghe xong xương cốt dường như đều mềm yếu , mật dịch không ngừng chảy ra, Nếp Hề Viễn lại nằm ở trên người cô, ôn nhu ,út lấy một bên ngực, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của cô.

Đào Tử An chỉ cảm thấy cả người vô lực, mềm nhũn , Nếp Hề Viễn động một chút, cô cảm giác liền bay lên tận trời; Dừng một chút, liền ngã vào vực sâu vạn trượng, cô đã lâu không có hưởng qua cảm giác mất hồn giống như vậy ; Theo bản năng, Đào Tử An nâng bàn tay hướng tới giữa hai chân Nếp Hề Viễn sờ soạng.

Bên dưới cái bụng bằng phẳng , vật cứng kia ngạo nghễ dựng đứng đã sớm nóng rực không thôi, khi Đào Tử An cầm tới nó , Nếp Hề Viễn thể nhưng lại khẩn trương găm lên: "Đào Nhi, đừng lộn xộn!"

17. Chương 17: Chương 6.5

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Aha! Đào Tử An trong lòng mừng rỡ, cuối cùng cũng tìm ra được nhược điểm của anh rồi a!

Đào Tử An làm sao chịu nghe yêu cầu của Nếp Hề Viễn? Cô biết Nếp Hề Viễn đã muốn nhấn cũng không được, trong lòng thầm vui mừng, hai tay nắm lấy vật đang dâng trào, theo một đường xuống phía dưới ,cuối cùng Nếp Hề Viễn ngẩng cổ thỏa mãn găm nhẹ một tiếng: "Ừm" Thế nhưng đều ngừng mọi động tác.

Đào Tử An như là chiếm được thể thượng phong, hai tay thay đổi không ngừng, vừa mạnh mẽ chà xát lại vừa ôn nhu, trong tay cảm giác ngày càng nóng bỏng, bên tai truyền đến tiếng găm nhẹ của Nếp Hề Viễn .

Dần dần , Đào Tử An bỗng nhiên cảm thấy được không thích hợp, người ở phía trên không biết từ khi nào không có phát ra thanh âm, cô giương mắt lên, vừa thấy Nếp Hề Viễn chính là đang nhìn chăm chăm vào chính mình, anh nâng cằm của cô, khẩu khí không tốt nói: "Tại sao lại không tiếp tục ? Tôi thực hưởng thụ đây!"

Đào Tử An cong môi lắc đầu, "Tôi Không phải!"

"Em cũng không nên hối hận." Nếp Hề Viễn lộ ra hàm răng trắng nõn, cười âm hiểm.

Đào Tử An nuốt nước miếng xuống, có chút kinh hoảng, "Anh. . . . anh muốn làm cái gì?"

"Tôi muốn làm cái gì, em còn không biết sao ?" Nếp Hề Viễn ám muội dán sát một bên Tai Đào Tử An , ngậm lấy vành tai của cô, cắn nhẹ một cái, "Tôi muốn cho em muốn ngừng mà không được!"

Đào Tử An còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, hai tay Nếp Hề Viễn đã mở rộng hai bên đùi cô, vật cứng dưới thân lập tức xuyên qua một tầng rừng rậm mềm mại, thẳng lưng một cái, mọi dâng trào liền thẳng tắp tiến vào bên trong mật huyết ẩm ướt.

Hư không nháy mắt bị lấp đầy, Nếp Hề Viễn giống như con ngựa hoang được phóng thích, ở trên người cô rong ruổi vùng lên.

"A!" Đào Tử An thét chói tai, thanh ngân ngân nga không dứt , "A! NếpHề Viễn"

Đào Tử An thanh âm vỡ thành từng mảnh nhỏ, bắt lực bắt lấy vai của Nếp Hề Viễn , Nếp Hề Viễn một tay nắm lấy một bên ngực, trong miệng khẽ ngậm lấy vành tai Đào Tử An, thở hổn hển.

Đào Tử An bởi vì Hề Viễn tấn công mạnh mẽ, thở hổn hển ngực hô hấp phập phồng, miệng khẽ nhếch, liền ngay cả nước miếng đều chảy ra.

Nếp Hề Viễn mỗi một lần va chạm đều hung hăng đâm sâu vào bên trong cơ thể cô thêm một chút, dục vọng đã sớm tùy ý lan tràn, động tác hoàn toàn khắc chế không được mà thẳng tiến, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, thân thể mạnh mẽ va chạm phát ra "Lạch cạch", Đào Tử An phát ra một tiếng "Ân a" ngân nga, dưới thân cảm thấy đau nhức đồng thời, một trận cảm giác tê dại khuây khoả từ trong cơ thể dâng lên, cả thân mình đều run rẩy.

Hoa huyết co rút lại kẹp chặt lấy vật cứng của Nếp Hề Viễn đang tham tiến trong cơ thể, mỗi một động tác cảm nhận được một trận Đào Tử An rụt rè, một cỗ nhiệt lưu từ trong cơ thể anh liền dâng trào.

Hai người ở đỉnh điểm cao trào gất gao ôm nhau, hai người đều vui thật sâu trong cơ thể của nhau, hai thân thể phù hợp không cần một chứng minh, bọn họ vốn chính là cùng một khối , chỉ vì đối phương mà run rẩy.

Qua hồi lâu, Nếp Hề Viễn thở hổn hển dần trở nên bình ổn, anh nâng cằm Đào Tử An , chỉ thấy từ khóe mắt Đào Tử An lướt qua một vệt nước mắt, nội tâm Nếp Hề Viễn lập tức vì thế nhói lên, bối rối mà nói: "Đào Nhi, em tại sao lại khóc? Tôi làm em đau phải không ? Thực xin lỗi!"

Nếp Hề Viễn không biết làm sao, luống cuống tay chân giúp Đào Tử An lau đi nước mắt; Đào Tử An nghẹn ngào hai tiếng nhưng không đáp lời, yên lặng xoay người nằm đưa lưng về phía Nếp Hề Viễn.

"Đào Nhi, sẽ không phải là do kỹ thuật của tôi quá kém đi? Cũng là em.. . . ." Nếp Hề Viễn tinh thần lại càng thêm luống cuống.

Chỉ nghe Đào Tử An thở dài, tiếp theo lắc đầu, "Không phải nguyên nhân ở anh, là tôi thấy mệt mỏi, anh trở về phòng ngủ đi!"

Nếp Hề Viễn sao có thể rời đi? Thấy Đào Tử An không muốn để ý tới mình, đành phải từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ giọng nói: "Đào Nhi, không cần suy nghĩ nhiều, ngủ một giấc, tất cả vẫn là giống như trước đây."

Kỳ thật Nếp Hề Viễn là muốn nói với Đào Tử An, anh vẫn giống như trước kia hảo hảo yêu thương cô, nhưng vừa nói ra đến miệng, ý tứ thế nhưng lại thay đổi ; Có lẽ, anh tối nay cũng đã mệt mỏi, có rất nhiều chuyện không thể vội vàng giải thích , nhưng là có một chút, Nếp Hề Viễn phi thường hiểu được rõ ràng .

Anh đối với Đào Tử An rồi rắm cũng tốt, tò mò cũng như vậy, chung quy trốn không khỏi một nguyên nhân Đây là yêu a!

Đào Tử An hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nghe xong lời nói của Nếp Hề Viễn, ngược lại khóc càng lớn, thì ra Nếp Hề Viễn chẳng qua chỉ đem sự tình cùng cô coi như một đêm tình mà thôi, chờ đến trời sáng, tất cả đều vẫn là giống như trước đây; Anh không nhớ rõ chính mình là ai, mà cô hiện tại cũng chỉ là quần gia bên cạnh Nếp Hề Viễn mà thôi. (LL: đây chính là...ông nói gà, bà nói vịt á =.

Cao trào mạnh mẽ vừa qua đi, lại chỉ mang đến cho Đào Tử An càng nhiều cảm giác trống rỗng hơn nữa, nữ nhân vốn là tham lam , đang lúc Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn đạt tới đỉnh điểm nước và lửa giao hòa ,

cô liền hối hận , cô phát hiện dự vọng của chính mình điên cuồng muốn Nếp Hề Viễn , vượt xa so với chính mình tưởng tượng.

Đào Tử An không muốn một tình yêu giống vụng trộm, cô và Nếp Hề Viễn cùng qua một đêm xuân, cô vẫn là rất yêu Nếp Hề Viễn , tiếp tục so với lúc trước lại càng thêm rõ ràng; Sau khi hiểu được rõ ràng tâm ý chính mình, càng gây cho Đào Tử An thêm mờ mịt về tương lai.

Cô nên làm cái gì bây giờ đây? Đào Tử An một đêm thức trắng.

Nếp Hề Viễn ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện chính mình còn ngủ ở trên ghế sofa , trên người còn đắp duy nhất cái chăn mỏng manh, chính là người bên cạnh cũng đã sớm không thấy bóng dáng; phản ứng người thứ nhất của anh chính là, Đào Tử An "Bỏ trốn" !

Khi Nếp Hề Viễn tìm kiếm khắp mọi góc ngách gian phòng , lại vẫn như cũ không nhìn thấy Đào Tử An, ngay cả hành lý của cô cũng không còn chỗ cũ, anh quơ quơ dưới chân, thiếu chút nữa lao đảo, té ngã trên mặt đất.

Đào Tử An đi rồi cô đã đi mà không một lời nhắn lại (bất cáo nhi biệt) !

Nếp Hề Viễn hối hận tới mức muốn đâm chân thật mạnh, anh tối hôm qua đã phát hiện Đào Tử An có điều gì kì lạ , chính là bởi vì thật sự quá mệt mỏi, lại cảm thấy được chuyện của hai người họ, có thể chờ về sau chậm rãi nói ra rõ ràng, dù sao anh cũng muốn xác định tâm ý chính mình, chỉ cần tiêu trừ hận ý của Đào Tử An đối với anh, lúc ấy sẽ đem câu nói kia nói ra là tốt rồi, nhưng là ai biết cô sẽ.

Đào Tử An! tiểu nữ nhân này, ăn no liền muốn bỏ chạy !

Nếp Hề Viễn tức giận cười châm biếm , anh thật muốn nhìn, Đào Tử An lần này có thể chạy đến đâu , cho dù có chạy đến chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm cho ra cô mang trở về!

"Leng keng!" Chuông cửa đột nhiên chột vang.

Khẳng định là Đào Tử An đã trở lại!

Nếp Hề Viễn vừa nghĩ đến Đào Tử An cư nhiên là "Lạc đường biết quay lại" , trong lòng hưng phấn sải ba bước cũng chỉ giống như hai bước đi tới cửa, anh để ý sửa sang lại quần áo, làm bộ nghiêm chỉnh chậm rãi mở cửa phòng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhếch lên khóe miệng, dùng thanh âm trêu chọc nói: " Em tại sao lại trở về "

Anh vừa ngẩng đầu, thế nhưng phía đối diện lại hé ra một khuôn mặt ôn nhu , đối phương mở đôi mắt phượng, mặt tươi cười như hoa.

Nếp Hề Viễn nụ cười cứng ngắc dừng lại trên mặt, khóe miệng giật giật, anh nhìn chằm chằm người trước mặt , lại cúi đầu nhìn nhìn túi hành lý dưới chân người nọ, tựa hồ hiểu được một chút điều gì , ngữ khí đã hoàn toàn không giống với lúc trước, "Sớm a, Tuệ Liên."

Ôn Tuệ Liên mắt phượng cong lên, như là chưa từng nghe thấy câu nói vừa rồi của Nếp Hề Viễn khi mở cửa, giang rộng hai tay, Ôn Tuệ Liên tặng cho anh một cái ôm nhiệt tình, đối môi đỏ mọng dán vào hai má Nếp Hề Viễn, phong tình vạn chủng mà nói: "Em không có làm phiền đến anh đang nghỉ ngơi chứ? Kỳ thật, em vốn là nghĩ muốn chờ anh tỉnh ngủ , mới đến đây tìm anh, chính là, em thật sự rất muốn ngay lập tức nhìn thấy anh, cho nên vừa xuống khỏi máy bay đã tới đây rồi."

"Không có, anh kỳ thật đã thức dậy." Nếp Hề Viễn quay lại tươi cười với cô, "Em mới vừa xuống máy bay nhất định là đã rất mệt mỏi, như vậy đi, anh phân phó Lí Kỳ giúp em thuê phòng, em trước tiên đi tắm rửa một chút, sau đó chúng ta cùng đi ăn bữa sáng."

Ôn Tuệ Liên nghiêng đầu, tựa hồ lo lắng , hỏi: "Như thế nào? Anh không muốn để em ở tại cửa phòng tổng thống này của anh sao ? Hay là nói" Đôi mắt phượng híp lại, "Anh ở trong phòng có che giấu nữ nhân khác hay sao, sợ em nhìn thấy?"

Cô cố ý cất cao thanh âm hướng vào trong phòng nhìn nhìn, Nếp Hề Viễn thấy Ôn Tuệ Liên nói như vậy, đành phải nghiêng mình sang một bên nhường đường cho cô, "Không cần nghĩ loạn, em đã không sợ anh đối với em làm chuyện gì quá đáng, xin mời vào đi!"

Ôn Tuệ Liên đắc ý ngẩng đầu, nhấc túi hành lý dưới chân hướng vào bên trong mà đi, Nếp Hề Viễn thấy cô vừa bước vào phòng, anh liền đứng ở ngoài cửa nhìn khắp chung quanh, trong lòng không khỏi lo lắng bất gặp Đào Tử An.

Cô gái này rốt cuộc là chạy đi đâu ? Nếu để cô nhìn thấy Ôn Tuệ Liên, anh chính là có mười cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được !

”Hề Viễn, anh đứng ở cửa làm cái gì? Tại sao còn không vào?” Ôn Tuệ Liên đi đến bên cạnh Nếp Hề Viễn, lôi kéo cánh tay anh trở vào, ”Mau vào, em đã mang theo quà cho anh đấy!”

Nếp Hề Viễn lại nhìn thoáng qua phía bên ngoài một lần nữa, cuối cùng vẫn không thấy được bóng dáng Đào Tử An , chỉ có thể bất đắc dĩ để cho Ôn Tuệ Liên ôm vào phòng đóng cửa.

Chính là Nếp Hề Viễn không nghĩ tới, Đào Tử An từ đầu đến cuối đều đứng ở chỗ rẽ thang máy, trông thấy thực rõ ràng một màn này từ đầu đến cuối; Lúc này Đào Tử An chỉ cảm thấy cả người lạnh thấu xương, cái loại cảm giác rét lạnh này, là từ đáy lòng lan tràn tới bốn phía, tất cả đều giống như xé ruột xé gan, khiến cô muốn khóc lại khóc không được.

18. Chương 18: Chương 6.6

Edit: Lạc Nhi

Beta: Quảng Hằng

Kỳ thật, Đào Tử An buổi sáng thừa dịp lúc Nếp Hề Viễn còn ngủ say , cô quả thật là đã thu dọn lại hành lý chuẩn bị chạy trốn, cô tối hôm qua đã suy nghĩ qua một đêm, nếu không phải của cô, thì cần gì phải miễn cưỡng chứ ? Vì thế, trời còn chưa sáng, Đào Tử An mang theo hành lý trở về nhà trọ.

Cô ngồi trên tắc xi, hồi tưởng lại hết thảy mọi chuyện cô cùng Nếp Hề Viễn đã trải qua , một màn kí ức lại hiện ra thực rõ ràng trước mắt.

Kỳ thật, Đào Tử An tâm lý đã sớm không còn oán hận Nếp Hề Viễn, nếu không phải vì cô, ba năm trước đây Nếp Hề Viễn cũng sẽ không đi đến sân bay mà xảy ra tai nạn xe cộ, khiến anh mất đi trí nhớ; chỉ cần từ từ nhắm hai mắt lại, cô có thể nhớ tới sự ôn nhu của Nếp Hề Viễn , nhớ tới anh luôn nhẹ nhàng săn sóc cô, ngay cả khi anh tức giận trừng cô , bộ dạng anh vẫn làm cô cảm thấy đáng yêu cực kỳ.

Đào Tử An biết chính mình không thể chịu đựng được thống khổ khi mất đi Nếp Hề Viễn , cô đã sớm không thể thực hiện lời hứa của chính mình lúc trước , càng không có năng lực sau khi có được đến Nếp Hề Viễn, một cước hung hăng đem anh đá văng đi.

Cô rõ ràng biết kế hoạch ”Trả thù” này chỉ giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, làm như vậy thương tổn không chỉ có mình Nếp Hề Viễn, còn có chính bản thân, cô chẳng qua là tìm cho chính mình một cái cớ, dùng ”Hận” để che dấu, tìm cho chính mình một lý do ở lại bên người Nếp Hề Viễn, rốt cuộc nguyên nhân chính là vì hận nhiều, cho nên yêu mới càng sâu a! Yêu đến ở chỗ sâu trong tim cũng không thể oán , đại khái chính là đạo lý này đi!

Mất thấy tắc xi đã chạy đến trước lầu nhà trọ, Đào Tử An lại phân phó lái xe quay trở về , cô suy nghĩ lại, rốt cục vẫn là cảm thấy không muốn, cho dù Nếp Hề Viễn thật sự không còn nhớ rõ cô , cô cũng vẫn có thể tiếp tục yêu Nếp Hề Viễn nha! Chẳng sợ anh không hề nhớ lại mọi chuyện trước kia , cô cũng có thể làm cho Nếp Hề Viễn hiện tại sẽ yêu thương chính mình; cũng chẳng sợ Nếp Hề Viễn thật sự sẽ không lại tiếp tục yêu thương cô, cô vẫn muốn bảo hộ ở bên người Nếp Hề Viễn!

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Nếp Hề Viễn, lặng lẽ yêu anh, điều này đối với cô mà nói như vậy cũng là đủ rồi, chuyện này đều là do cô trước kia không dám mơ ước xa vời, cho nên cô tốt nhất nên quý trọng thứ trước mắt.

Nhưng mà, mọi sự tình diễn ra cùng với mong muốn vẫn thường tương phản , khi Đào Tử An đến ngoài cửa phòng Nếp Hề Viễn , chuẩn bị cho Nếp Hề Viễn một bất ngờ , nhưng anh trước tiên lại cho cô sự kinh hách.

Đào Tử An vừa muốn gõ cửa, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng”Đinh” của thang máy, có lẽ là sợ bị người gửi thư tin cho rằng cô cùng Nếp Hề Viễn có ”Gian tình” , dưới tình thế cấp bách, Đào Tử An tránh ở một chỗ rẽ khác cạnh thang máy

Mọi chuyện kể tiếp đã xảy ra, Đào Tử An trốn ở một góc nhìn thấy toàn bộ, ngay cả đoạn đối thoại cũng nghe được rất rõ ràng.

Nữ nhân kia là ai? Đào Tử An dựa vào vách tường, chậm rãi ngồi xổm xuống mặt đất, môi trắng bệch, đôi mắt ngây dại.

Trực giác của nữ nhân nói cho Đào Tử An, nữ nhân kia cùng Nếp Hề Viễn quan hệ tuyệt đối không đơn giản! Là tình nhân? Nam nữ bằng hữu? Hay là nói Nếp Hề Viễn đã muốn tái hôn ?

Bất luận là khả năng gì, đối với Đào Tử An mà nói đều là một nhát trí mạng , cô không dám suy nghĩ tiếp , nhưng lại nhịn không được muốn đoán quan hệ của bọn họ , thậm chí sau khi cửa phòng đóng lại, Đào Tử An ngay lập tức ảo tưởng, Nếp Hề Viễn cùng mỹ nữ tóc quăn ở trong căn phòng đó sẽ làm cái gì.

Sẽ là làm tình sao ? Tình nhân tiểu biệt thắng tân hôn , ít nhất cũng là hôn môi đi?

Nếp Hề Viễn đêm qua còn cùng cô ôn tồn, vừa đảo mắt liền ôm ấp nữ nhân khác vào lòng, đây là xú nam nhân hạ lưu !

Nói thật, mỹ nữ tóc quăn kia bộ dạng cũng có vài phần tư sắc; bình tĩnh mà xem xét, Đào Tử An cho rằng cô cùng mỹ nữ tóc quăn , hoàn toàn bất đồng cấp bậc, người nọ không chỉ có so với chính mình cao hơn, đáng người so với chính mình đầy đặn hơn, liền ngay cả sóng mắt lưu chuyển , đều là phong tình vạn chủng nói không nên lời.

Nam nhân nào nhìn thấy báu vật như vậy , làm sao có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn chứ?

Đào Tử An nội tâm dần dần dao động, hai mắt đỏ bừng, sau một đêm không ngủ khiến lúc này có vẻ càng thêm tiêu tụy, cô nắm chặt hai đấm, các khớp ngón tay trắng bệch, tứ chi lạnh buốt; cô tự hỏi mình, lúc này hẳn là nên vọt vào trong phòng, cùng mỹ nữ tóc quăn kia nói chuyện rõ ràng đi ? Hay vẫn là đối với Nếp Hề Viễn mà phải nhỏ, sau đó tặng hẳn hai cái bạt tai , sau đó giận dữ rời đi?

Hiển nhiên, hai thủ đoạn vừa rồi đều không phải sở trường của Đào Tử An, Đào Tử An chính là một cô gái nhu nhược yếu đuối, một khi gặp phải vấn đề, việc đầu tiên nghĩ đến chính là làm một con rùa đen rút đầu, tránh cho lớp vỏ của chính mình không bị bên ngoài quấy nhiễu; thương tâm cũng tốt, khổ sở cũng vậy, đều chỉ biết yên lặng che giấu miệng vết thương của bản thân, lấy ra hết thảy mọi lý do , chính là vì không muốn cho chính mình một lần nữa bị thương tổn; chính là trên thực tế, là bởi vì cô không dám đối mặt với chân tướng.

Vì thế, Đào Tử An lại một lần nữa trốn chạy ; chính là, lúc này đây cô nên chạy trốn đến nơi nào, mới có thể sẽ không còn phải gặp lại Nếp Hề Viễn đây?

Nếp Hề Viễn ở trong phòng , hoàn toàn không biết anh lại cùng Đào Tử An vừa gặp thoáng qua, anh cùng Ôn Tuệ Liên không hề giống như Đào Tử An tưởng tượng , vừa không có hôn môi, cũng càng không có làm tình, anh chính là thay Ôn Tuệ Liên pha một ly cà phê, hai người cứ như vậy mặt đối mặt, ngồi ở trên ghế sofa ; Không lâu, Nếp Hề Viễn bắt đầu thất thần.

Anh suy nghĩ về Đào Tử An.

Ôn Tuệ Liên là có trí tuệ thế nào? Khoảnh khắc khi cô vừa từ trong thang máy đi ra, liền thoáng nhìn thấy Đào Tử An đang vội vàng trốn vào vào một góc phòng, cô không chỉ vẫn ung dung thản nhiên, ngược lại ra vẻ thân mật dựa ôm lấy Nếp Hề Viễn, cố ý mang bộ dạng đó cho Đào Tử An xem!

Đều cùng là nữ nhân, Ôn Tuệ Liên có thể suy đoán mà lợi dụng nhược điểm của nhiều nữ nhân, để có thể tấn công kế địch.

Nhìn thấy Đào Tử An mất hồn mất vía , trong lòng cô không khỏi buồn cười, Nếp Hề Viễn thế nhưng lại tìm tình địch không được sáng suốt như vậy, còn làm cho cô điều động binh lực từ bên nước Mĩ Quốc chạy tới, vốn muốn nhìn một chút bộ dạng Đào Tử An đến tận cùng có bao nhiêu xinh đẹp, ai biết tình địch của cô thế nhưng chưa chiến đã tự thất bại.

Xem ra, là cô đã rất coi trọng tình địch; Ôn Tuệ Liên mỉm cười, không chút để ý đưa lên miệng uống hết tách cà phê, dịu dàng nói: "Hề Viễn, anh nếu có việc xin mời cứ đi trước ! Em thật sự có chút mệt, trước muốn ngủ một giấc, buổi tối khoẻ hơn chúng ta lại ra ngoài ăn cơm được không?"

Nếp Hề Viễn trong lòng mừng rỡ, thập phần cảm khái nói: "Tuệ Liên, người thật là rất"

"Rất cái gì?" Ôn Tuệ Liên vuốt ve tách cà phê, tiếp theo anh liền nói: "Rất hiền lành, là một người thông minh lương thiện? Hay là anh rất thích em?"

Nếp Hề Viễn dừng lại, sắc mặt có chút xấu hổ, "Anh là muốn nói, em thật tốt quá, anh bây giờ thực sự còn có nhiều việc quan trọng cần lập tức đi làm ngay, muốn một chút sẽ trở lại tìm em; Nếu em đói bụng , liền gọi điện thoại đến quầy, phân phó bọn họ mang đồ ăn lên cho em ."

"Được" Ôn Tuệ Liên dịu dàng gật đầu, nhìn theo Nếp Hề Viễn sau khi rời đi, cô lấy ra di động, kết nối điện thoại, "Lí Kỳ, Tôi đã đến Đài Bắc ; Đào Tử An hẳn là vừa mới khách sạn rời khỏi, giúp tôi đi theo cô ấy, tôi sẽ lập tức đến."

Phân phó xong, Ôn Tuệ Liên tắt điện thoại, cô mơ hồ nhìn nhìn qua cả phòng, phát hiện trên ghế sofa có lưu lại mấy dấu vết khả nghi , nếu cô đoán không sai, tối hôm qua Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn hẳn là đã xảy ra quan hệ.

Hết thấy đều ở trong lòng bàn tay Ôn Tuệ Liên , kế tiếp, cô nên đích thân giải quyết tình địch .

Nếu Đào Tử An đủ thông minh, cô ta sẽ hẳn là biết khó mà lui, nếu cô còn muốn làm mọi việc trở nên không rõ ràng , ai mới chính thức là bạn gái Nếp Hề Viễn , như vậy

Ôn Tuệ Liên cười lạnh, cô là một người vốn không bao giờ thích nhận thua, nếu không chiếm được, thì phải đi hủy diệt, nhưng là cô không giống những nữ nhân khác ngu xuẩn như vậy, vừa khóc, thứ hai là nháo, thứ ba lại dùng phương pháp thất cổ, như thế cô khinh thường, cho dù có thất thân, cô chỉ biết dùng biện pháp thực tốt , làm cho tình địch biết khó mà lui

19. Chương 19: Chương 6.7

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Lí Kỳ cũng vừa mới mới biết được, Ôn Tuệ Liên hôm nay đến Đài Bắc , anh thật không ngờ cô sẽ đến nhanh như thế, có lẽ , cảm tình Ôn Tuệ Liên đối với Nếp Hề Viễn vẫn là rất sâu . Bằng không sẽ không vừa nghe được Nếp Hề Viễn có niềm vui mới , liền vội vã tới đây rồi. Điều này thực không giống với Ôn Tuệ Liên trước kia luôn trầm tĩnh , nhưng là Lí Kỳ cảm thấy được, việc Ôn Tuệ Liên đến đây cũng là hẳn là, đám hỏi sắp tới của hai nhà Nếp, Ôn ít nhất sẽ không đã bị ảnh hưởng.

Lí Kỳ nhận được thông báo của Ôn Tuệ Liên , vội vã ra khỏi khách sạn Kim Lợi, vừa nhìn thấy Đào Tử An vẫy một chiếc tắc xi chuẩn bị rời đi, anh liền gọi tới một chiếc tắc xi khác theo đuôi ngay sau đó.

Mà lúc này Nếp Hề Viễn, đang từ trên khách sạn xuống dưới tìm Đào Tử An, chính là vẫn như cũ không hề phát hiện thân ảnh của cô, thẳng đến lúc này, anh mới giật mình cảm thấy chuyện này thực nghiêm trọng. Nếu Đào Tử An cố ý rời khỏi anh, như vậy khẳng định sẽ không trốn ở nơi anh có thể tìm được ! Kế sách hiện tại , chỉ có chết ngựa mới đem ngựa cứu sống , hy vọng Đàm Song Niên kia sẽ biết được , Đào Tử An hiện tại sẽ ở nơi nào!

Nghĩ tới điều này , Nếp Hề Viễn đáp thang máy đi vào bãi đỗ xe, mở xe thẳng hướng nhà trọ của Đào Tử An mà đi, anh hy vọng Đào Tử An chỉ là nhất thời nghĩ ngợi luẩn quẩn trong lòng, trở lại nhà trọ để trốn tránh anh, mà không phải.

Kỳ thật cô cũng không biết, chính mình hiện tại có thể đi tới đâu. Đối với tình cảnh của cô trong hiện tại mà nói, cô đã không còn nhà để về.

Trước kia khi cha mẹ nuôi của cô còn sống , Đào Tử An cảm thấy được, chính mình thật sự là người hạnh phúc nhất trên đời này! Khi đó còn có Nếp Hề Viễn, bọn họ chính là những người thân yêu nhất của cô.

Thế nhưng, sau khi cùng Nếp Hề Viễn tách ra , cha mẹ nuôi lần lượt qua đời đã khiến cho cô từ trên thiên đường trong nháy mắt ngã xuống vực sâu vạn trượng, cô từng cam chịu qua, càng hận qua, oán qua , cho nên ba năm này cô đã quá điên loạn, cuộc sống vì vậy cũng trở nên rối tinh rối mù.

Trừ bỏ Đàm Song Niên , cô không còn bất kỳ bằng hữu nào có thể thổ lộ tâm tình , trừ bỏ đi làm, bình thường đều ở tại nhà, không thích giao thiệp, lại càng không thích đi dạo phố. Bởi vì cô sợ hãi, sợ hãi phải nhìn thấy một đôi tình nhân ân ái trên đường , sợ hãi nhìn thấy gia đình người khác hòa thuận.

Có đôi khi Đào Tử An cho rằng, bản thân bị ông trời bỏ rơi , khiến cô phải sống cuộc sống cô độc như vậy, dần dần, ngay cả khí lực để oán hận cũng không còn , bởi vì đã trở thành thói quen, trở thành chết lặng. Giống như thế giới của cô tồn tại là bởi vì có Nếp Hề Viễn, mà toả sáng nên nhiều màu sắc, cũng bởi vì anh rời đi mà biến sắc mờ mịt.

Đào Tử An suy yếu tựa vào cửa xe, sắc mặt phát hoảng, môi xanh trắng.

Lái xe từ sau kính chiếu hậu, nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của nữ hành khách ngồi phía sau này , trong lòng cũng kinh ngạc hết sức, tràn đầy quan tâm hỏi: "Tiểu thư, thân thể cô không thoải mái sao?"

Đào Tử An lắc đầu, rũ xuống đôi mắt tiếp tục ngẩn người.

"Vậy cô rốt cuộc muốn đi đâu?"

"Tôi không có nơi để đi"

Đào Tử An một bộ dạng buồn rầu thê lương, lái xe thấy vậy lại càng thêm nóng vội, "Vậy cô có muốn trước tiên đến chỗ thầy thuốc hay không? Có phải đã sinh bệnh không ? Hoặc là. Ăn một chút gì đi? Nghe nói ăn cái gì đó cũng có thể làm cho người ta tâm tình vui vẻ."

Đào Tử An yếu ớt nhấc lên mí mắt, nhìn ra phía ngoài, thế nhưng xe tắc xi bất tri bất giác , lại đi tới trước nhà cha mẹ nuôi của cô trước kia, cô rốt cục mở miệng, nói: "Vậy được rồi, dừng lại cho tôi dưới này".

Thu tiền của Đào Tử An, người lái xe tắc xi có chút dăm chiêu nhìn hai mắt cô, cuối cùng nhịn không được an ủi: "Tiểu thư, nếu cô là đang thất tình, không cần thương tâm như vậy, nam nhân trên đời còn rất nhiều , nếu anh ta đã không phải của cô, nói không chừng trên đường của cô về sau lại gặp được bạch mã vương tử!" Nói xong, lái xe liền rời đi.

Đào Tử An trong lòng cười khổ, trên con đường về sau gặp bạch mã vương tử?

Sẽ không , bởi vì cô không phải công chúa.

Đào Tử An đứng ở bên đường cái, ánh mặt trời chiếu xuống thân hình yếu ớt của cô, cái bóng kéo dài thực dài, trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm thấy vô cùng mờ mịt, đường ở ngay dưới chân, nhưng lại không biết đi con đường nào.

"Đào tiểu thư." Một tiếng không mện không nhạt kêu gọi, cắt ngang suy nghĩ mờ mịt của cô, Đào Tử An quay đầu lại, nhìn thấy Lí Kỳ đứng ngay phía sau cô cách đó không xa.

"Ôn tiểu thư nghĩ muốn cùng cô gặp mặt." Lí Kỳ vuốt cằm, thực khách sáo lạnh nhạt nói, trong lời nói còn hiện lên ý tứ rõ ràng không để cho cô cự tuyệt. (>"<

"Ôn tiểu thư?" Đào Tử An nhíu mi, trong đầu hồi tưởng , nữ nhân cô nhìn thấy ở trước cửa phòng Nếp Hề Viễn lúc sáng, lập tức liền hiểu được , "Cô tới thật là mau."

Đào Tử An tự giấu cười lạnh, không nói lời nào theo sát ở phía sau Lí Kỳ, đi vào một quán cà phê, cô mới vừa ngồi vào chỗ của mình, Lí Kỳ gọi giúp cô một ly cà phê nóng , sau đó không nói một tiếng đi ra cửa.

Đào Tử An ngồi trên ghế gần cửa sổ. Theo góc độ này nhìn lại, vừa lúc có thể thấy Lí Kỳ đang gọi điện thoại, tuy rằng không nghe thấy anh nói cái gì trong điện thoại, nhưng là nhìn đến thái độ kia của Lí Kỳ, đối phương nhất định là một người rất có thân phận, nếu nữ nhân trong lời nói là người lúc sáng , nhìn xem thái độ của Lí Kỳ , nữ nhân kia cùng Nếp Hề Viễn nhất định có quan hệ không bình thường.

Chúng thực điểm này, Đào Tử An ngược lại không hề sợ hãi cùng mỹ nhân tóc quăn kia gặp mặt, nếu trốn không xong, như vậy liền thân nhiên mà đối mặt đi! Đối phương tìm cô dụng ý cũng đã cực kỳ rõ ràng, đơn giản là muốn cho cô rời khỏi Nếp Hề Viễn.

Đào Tử An thở dài, cảm thấy được lúc này giống như đang tái diễn lại hết thảy mọi chuyện ba năm trước đây, chính là cô thể nhưng lại lưu lạc đến kết cục phải trở thành người thứ ba, cho nên mới nói, Nếp Hề Viễn đã ở cách cô rất xa Phải không?

”Đào tiểu thư, Ôn tiểu thư sẽ đến ngay, thỉnh cô chờ một lát.” Lí Kỳ đứng ở đối diện Đào Tử An vuốt cằm, nói xong liền ngồi xuống một chỗ ngồi khác, cũng cách cô một khoảng cách không gần không xa, vừa không cần cho Đào Tử An thấy thân phận người sắp tới, cũng không hề nhìn cô.

Đào Tử An bất đắc dĩ, một đêm mỗi một cùng chuyện đả kích sáng nay, làm cho cô lúc này cảm thấy vừa lạnh vừa đói, cô bưng lên tách cà phê uống một ngụm, ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào nổi lên một trận mưa nhỏ, thời tiết âm u chính tâm tình lúc này của cô, chỉ e rằng cảm giác suy sụp lại càng tăng thêm.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, đánh vào cửa sổ bật lên từng tiếng vang, bên ngoài đã bao phủ kín một mảng nước mưa. Đào Tử An đã uống gần hết tách cà phê. Đúng lúc này, mưa lớn ngớt dần hiện ra một thân ảnh mờ nhạt, người nọ cố gắng đi đến bên ngoài cửa quán cà phê, Phong Linh* (chuông gió) trước cửa nhẹ nhàng lay động, cô đi đến, từ từ sẽ đến trước mặt Đào Tử An.

”Đào Tử An tiểu thư, xin chào.”

Đào Tử An đứng lên đón ánh mắt của người nọ, quần áo của mỹ nhân tóc quăn lúc sáng hiện tại đã thay đổi, một thân phục trang đen tuyền cùng thắt lưng, từ bên tay áo khoác lộ ra cánh tay tuyết trắng, khuôn mặt đánh chút son phấn đơn giản, tóc dài đen nhánh thả xuống, toàn thân lộ rõ một nữ nhân giỏi giang cùng khôn khéo.

Mỹ nhân tóc quăn như là bị Đào Tử An nhìn tới ngượng ngùng, che miệng cười khẽ, hờn dỗi nói: ”Ngại quá, hẹn gặp mặt Đào tiểu thư, nhưng không có tự giới thiệu, tôi là vị hôn thê của Nếp Hề Viễn, tôi gọi là Ôn Tuệ Liên.”

Vị hôn thê a. Đào Tử An nội tâm khẩn trương, bởi vì câu này mà thoáng thả lỏng, rồi lại vì câu tiếp theo, lại cảm thấy ghen ở hòng.

”Ôn gia cùng Nếp gia đã có quan hệ thân thiết từ lâu, cho nên hôn sự của chúng tôi, đã sớm định sẵn từ trước, hôn lễ sẽ diễn ra ngay tháng sau.”

Đào Tử An buông xuống đôi mắt, cô không biết biểu tình trên mặt mình, đã sớm bán đứng nội tâm của cô, Ôn Tuệ Liên đã đem cô xem thấu, cô chịu đựng chưa xốt trong lòng, cười khổ nói: ”Không biết Ôn tiểu thư hôm nay hẹn tôi đến, là vì cái gì?”

Ôn Tuệ Liên bắt chéo hai chân ngồi ở đối diện Đào Tử An, lấy tay ra hiệu, ”Đào tiểu thư không cần khách khí, mời cô ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Đào Tử An mới vừa ngồi xuống, Lí Kỳ liền bưng một ly cà phê đến lại, đối với một bên tai Ôn Tuệ Liên, nhỏ giọng nói thầm vài câu, Ôn Tuệ Liên gật gù đầu, tỏ vẻ không ngại nói: ”Lí trợ lý đi về trước thì tốt rồi, Hề Viễn hôm nay công tác rất vội, hẳn là cần anh trợ giúp.”

Lí Kỳ vuốt cằm, hướng Đào Tử An gật gù đầu, xoay người rời khỏi.

Lí Kỳ vừa đi, quán cà phê vốn vắng vẻ, cũng chỉ còn lại hai người là Đào Tử An cùng Ôn Tuệ Liên, Đào Tử An suy nghĩ, có lẽ là do trời mưa, cho nên người tới quán cà phê này lại ít như vậy.

Ôn Tuệ Liên nhấp một ngụm cà phê, dựa sát lưng vào ghế sofa, một đôi mắt cơ trí, nhanh chóng nhìn chằm chằm Đào Tử An ở phía đối diện, cô mở miệng nói: ”Tôi thích im lặng, cho nên đem nơi này bao toàn bộ, do vậy hôm nay chỉ có tôi và cô.”

Ôn Tuệ Liên khí thế rất mạnh, Đào Tử An cảm thấy có một loại cảm giác bị áp bách, cô nghe được Ôn Tuệ Liên tiếp tục nói: ”Kỳ thật, nam nhân cũng không thích nữ nhân quá mức thông minh, cho nên tôi chưa bao giờ lấy dáng vẻ như vậy, đối mặt với Nếp Hề Viễn.”

Đào Tử An trong lòng lo sợ bất an, nhưng cố lấy ra dũng khí hỏi : "Ôn tiểu thư, cô hôm nay đến tìm tôi, không chỉ đơn giản là vì uống cà phê như vậy đi?"

Đào Tử An đối mặt với chuyện tình cảm, là yếu đuối , thế nhưng khi đối mặt với người khác dùng ánh mắt soi mói nhìn mình, cô lại nhịn không được muốn phản kháng, đối với Ôn Tuệ Liên, cô hoặc ít hoặc nhiều vẫn là cảm thấy có chút áy náy , nếu cô biết sớm một chút việc Nếp Hề Viễn có vị hôn thê, có lẽ cô sẽ không

Đào Tử An lại một lần buông xuống mi mắt, cô tự hỏi chính mình, nếu thật sự trước đó biết Nếp Hề Viễn có vị hôn thê, cô thật sự sẽ không chủ động câu dẫn Nếp Hề Viễn sao?

Việc đời cũng không phải tuyệt đối, Đào Tử An đối với Nếp Hề Viễn, cho tới bây giờ đều là không không chế được .

"Đào tiểu thư quả nhiên là một người thẳng thắn". Ôn Tuệ Liên buông cái chén, ngồi ngay ngắn , "Kỳ thật, tôi cũng không phải một người thích quanh co lòng vòng , đối với chuyện cô cùng Nếp Hề Viễn phát sinh từ trước, tôi có thể cho là không biết, chỉ hy vọng cô về sau không cần tiếp tục xuất hiện ở trước mặt Nếp Hề Viễn."

"Dựa vào cái gì?" Đào Tử An theo bản năng hỏi ra ý nghĩ trong lòng , ánh mắt cô gấp gáp nhìn chằm chằm Ôn Tuệ Liên, "Thực thật có lỗi, tôi kỳ thật rất muốn đáp ứng cô, nhưng là tôi sợ chính mình làm không được."

Cô là muốn chuẩn bị rời khỏi Nếp Hề Viễn, nhưng cô cũng không dám cam đoan, tình yêu của chính mình đối với Nếp Hề Viễn , cô còn có thể làm ra hành động điên cuồng như thế nào .

"Dựa vào cái gì? Ha hã." Ôn Tuệ Liên khinh thường nở nụ cười, "Đào tiểu thư cho rằng, cô dựa vào cái gì có thể ở lại bên người Nếp Hề Viễn chứ? Cô cho rằng Nếp Hề Viễn sẽ yêu thương cô? Cô nói, một nam nhân bình thường , giữa cô cùng tôi trong lúc đó, rốt cuộc sẽ lựa chọn ai?"

20. Chương 20: Chương 6.8

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Trong lời nói của Ôn Tuệ Liên không phải không có châm chọc, Đào Tử An cũng bất vi sở động, "Ôn tiểu thư, cô nói đúng , nếu tôi là một nam nhân, tôi cũng sẽ yêu thương nữ nhân phong tình vạn chủng như cô, tôi tự biết không thể so sánh với cô, nhưng là tình yêu không phải dựa vào điều kiện để phân đúng sai cùng thắng bại , chỉ bằng việc tôi yêu Nếp Hề Viễn như vậy là đủ rồi."

"Vậy sao? Cô yêu Nếp Hề Viễn?" Như là nghe được truyện cười, Ôn Tuệ Liên hừ lạnh một tiếng, "Theo tôi được biết, Đào tiểu thư trước kia đã từng ly hôn, phải không?"

"Cô tại sao lại biết?" Đào Tử An nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Vậy cô biết chồng trước của tôi là ai không?"

Ôn Tuệ Liên nheo mắt lại , cô ta có một loại dự cảm không tốt, không xác định hỏi: "Chẳng lẽ là."

"Đúng, chính là Nếp Hề Viễn."

"Không có khả năng! Hề Viễn cho tới bây giờ chưa từng nói qua với tôi việc anh đã kết hôn, ngay cả Nếp bá phụ cũng không từng nói qua."

Đào Tử An thở dài, dùng một ánh mắt gần như thương hại, nhìn đến nữ nhân đang thất sắc ở đối diện, "Xem ra, cô không phải thực hiểu biết về Nếp Hề Viễn."

"Cô nói dối!" Ôn Tuệ Liên tức giận phát hoả.

Đào Tử An cũng không tức giận, cô vẫy nhân viên phục vụ gọi một ly cà phê, sau đó chậm rãi nói tiếp: "Tôi cùng Nếp Hề Viễn khi còn ở đại học đã quen biết, yêu mến nhau, sau tốt nghiệp đều tự gạt người nhà hai bên để kết hôn , chính là tiệc vui cũng chóng tàn , phụ thân anh ấy phản đối hôn nhân của chúng tôi , ông uy hiếp tôi ký vào đơn ly hôn."

Dừng lại một chút, như đang ngẫm nghĩ nên tiếp tục nói như thế nào , "Tôi yêu cầu Nếp Hề Viễn và tôi cùng nhau quay về Đài Bắc, ngay tại ngày chúng tôi chuẩn bị xuất phát , Nếp Hề Viễn xảy ra tai nạn xe cộ trên đường đến sân bay, tôi một mình trở lại Đài Bắc, từ biệt ba năm, tôi cũng mới gần đây nhìn thấy anh mà biết được, tai nạn xe cộ ba năm trước đây, làm cho anh mất đi trí nhớ khi chúng tôi còn ở cùng một chỗ Có lẽ, đây là thiên ý trêu người."

Ôn Tuệ Liên muốn từ trong biểu tình của Đào Tử An , tìm được sơ hở Đào Tử An là đang nói dối , chính là cô đã thất bại , kể từ đó, cô liền không thể không tin tưởng lời nói Đào Tử An chính là sự thật.

Một hồi lâu , Ôn Tuệ Liên đều không có nói chuyện, nàng vuốt ve tách cà phê , như là đang tự hỏi cái gì.

Đào Tử An tiếp tục nói: "Đối với cô, tôi thực có lỗi, tôi cũng không biết tồn tại của cô, nhưng là, cô không thể cướp đoạt trái tim của tôi vẫn luôn yêu Nếp Hề Viễn"

"Tình yêu của cô trị giá bao nhiêu tiền?"

"Cái gì?"

Đào Tử An không thể tin điều chính mình vừa nghe được, Ôn Tuệ Liên gần từng tiếng, lại lập lại một lần: "Tôi là hỏi, tình yêu của cô đối với Nếp Hề Viễn , giá trị bao nhiêu tiền? Tôi mua." (>"<

"Đào tiểu thư, tôi không phải là đang cùng cô nói đùa, cô cảm thấy được, tình yêu của cô đối với Hề Viễn , thực đáng giá sao ? Đối với Hề Viễn có trợ giúp ở chỗ nào ? Tôi nghĩ mời cô trả lời cho tôi một vấn đề, khoảng thời gian Hề Viễn cùng cô ở cùng một chỗ kia, cô gây cho Hề Viễn , trừ cô ra giá rẻ không thể chịu nổi yêu bên ngoài, còn có cái gì?"

Đào Tử An bị Ôn Tuệ Liên trong lời nói làm cho cô rung động thật sâu, kinh ngạc hé miệng, nửa ngày cũng nói không được một câu. Theo lời nói của Ôn Tuệ Liên, cô cúi đầu thực sự suy nghĩ, chính mình cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới đáp án.

Đúng vậy, từ sau khi cô cùng Nếp Hề Viễn kết hôn, kỳ thật Nếp Hề Viễn vẫn rất khó xử, một bên là phụ thân của chính mình , một bên lại là vợ anh, trừ bỏ tình yêu của cô, Nếp Hề Viễn có được cái gì chứ? Anh vì cô mà xảy ra tai nạn xe cộ, vì cô mà mất đi trí nhớ, thiếu chút nữa còn vì cô mà trở mặt với phụ thân chính mình . Có lẽ Ôn Tuệ Liên nói đúng, tình yêu của cô thực sự rất thấp rẻ, hơn nữa cái gì cũng sai, chỉ biết gây cho Nếp Hề Viễn thống khổ.

Ôn Tuệ Liên giao hoạt nhếch lên khóe miệng, không nhanh không chậm nói: "Đào tiểu thư, kỳ thật cô là người thông minh, cô hẳn là hiểu được, Hề Viễn nếu thật sự cùng cô ở cùng một chỗ, không chỉ mất đi trợ giúp từ phụ thân , không thể kế thừa tập đoàn Thắng Hoa, Nếp gia cùng Ôn gia không thể có đám hỏi, Nếp gia sẽ mất lòng tin của quần chúng, cổ phiếu trượt giá, đối với Nếp gia mà nói chính là một đòn trí mạng".

Gặp Đào Tử An sắc mặt trắng bệch, Ôn Tuệ Liên giả ý than nhẹ, "Cho dù Nếp Hề Viễn nguyện ý vì cô, vứt bỏ tập đoàn Thắng Hoa, bội ước, nhưng là khó bảo đảm Hề Viễn về sau sẽ không có cảm giác tội lỗi. Tình yêu của cô, chỉ biết gây cho Hề Viễn vô vàn thống khổ, khiến cho anh trong cuộc sống về sau , vẫn thật sâu tự trách bản thân, anh vì cô, từ bỏ sự nghiệp cùng gia tộc của mình , ruồng bỏ phụ mẫu của chính mình, như vậy cô cũng sẽ vui vẻ sao?"

"Tôi." Đào Tử An mũi cảm thấy đau xót, cơ hồ thực muốn khóc , cô không nghĩ nhìn thấy Nếp Hề Viễn bị thống khổ tra tấn .

"Có lẽ tôi cũng không có yêu Nếp Hề Viễn sâu sắc như vậy, có lẽ tình cảm của tôi và anh ấy, cũng không có thân thiết như hai người trước kia , nhưng là ít nhất tôi cũng thương Hề Viễn, ít nhất hiện tại tôi vị hôn thê của anh, ít nhất trong tương lai cùng tôi kết hợp, chỉ biết mang lại cho anh trợ giúp. Có lẽ Hề Viễn sẽ đối với cô cảm thấy tiếc nuối, nhưng là giữa tiếc nuối cùng thống khổ, cô cho rằng người nào mới đã thương Hề Viễn nhất ?"

Đào Tử An lúc này mới thật sự đánh giá một chút về Ôn Tuệ Liên, nữ nhân này thực không đơn giản, trong lời nói mang theo ý uy hiếp của cô, chính là không thể không thừa nhận, những lời nói đó quả thực rất có đạo lý.

"Nếu Nếp Hề Viễn thật sự có thể vì cô, mà vứt bỏ mọi thứ có được trong hiện tại, tôi sẽ thiết tình chúc phúc cho hai người. Yêu một người, không phải có được người đó, mà là hy vọng người đó vui vẻ hạnh phúc. Tôi tin tưởng tình yêu của Đào tiểu thư không phải giá rẻ, mà là vĩ đại." Ôn Tuệ Liên nói xong, từ trong ví tiền lấy ra tấm chi phiếu, cô không điền con số, chỉ ký tên xuống phía dưới. Lấy ngón tay đè lên chi phiếu, đẩy tới trước mặt Đào Tử An.

"Số liệu sẽ ghi trên chi phiếu, mời cô điền tùy thích, nếu cô thật sự yêu Nếp Hề Viễn, vì Hề Viễn hy sinh tình yêu của cô, cô ở trên tấm chi phiếu này điền số tiền bao nhiêu, đều là cần. Mời cô nhận lấy." Ôn Tuệ Liên lẳng lẳng nhìn sắc mặt Đào Tử An, đang đợi cô quyết định, cô tin tưởng có thể thuyết phục nữ nhân này.

Hết thấy trước mắt, thật sự đều rất quen thuộc, ba năm trước đây, phụ thân Nếp Hề Viễn cũng đưa ra cho cô tấm chi phiếu như vậy, chính là lúc ấy cô đã không chấp nhận, bởi vì tình yêu của cô với Nếp Hề Viễn vô cùng kiên định, không phải tiền có thể thay đổi được. Cho đến hôm nay, trước mắt nữ nhân tự xưng vị hôn thê của Nếp Hề Viễn này, cũng làm ra sự tình giống như vậy, cô thế nhưng lại dao động.

Cũng không phải bởi vì tấm chi phiếu này có thể điền không giới hạn, mà là bởi vì Ôn Tuệ Liên nói mỗi một chữ, đều như dao nhọn hung hăng từ trong miệng đâm thẳng vào trong lòng cô, làm cho cô vô cùng khổ sở lại vô cùng tự trách. Cô yêu Nếp Hề Viễn thì sao chứ? Cô không thể mang đến cho Nếp Hề Viễn thứ anh cần, tình yêu có đôi khi chính là hèn mọn lại rẻ mạt như vậy.

Đào Tử An hít vào cái mũi, rốt cục vươn tay cầm lấy tấm chi phiếu kia, thanh âm có chút run rẩy, cô chống lại ánh mắt vui mừng của Ôn Tuệ Liên, "Ôn tiểu thư, EQ của cô rất cao, tôi cũng chúc phúc cho cô cùng anh ấy. Hạnh phúc." Nói xong một câu cuối cùng, Đào Tử An kéo theo va-li hành lý bước ra ngoài, phía sau Ôn Tuệ Liên bỗng nhiên cao giọng gọi cô lại: "Đào tiểu thư, thỉnh chờ một chút, tôi còn có một việc muốn phiên đến cô."

Bầu trời âm trầm mưa to như trút nước, Nếp Hề Viễn hướng về phía nhà trọ Đào Tử An chạy tới. Anh đánh điện thoại trước thông báo cho Lí Kỳ ở khách sạn trông coi, một khi phát hiện Đào Tử An xuất hiện, liền lập tức gọi điện thoại cho anh.

Nếp Hề Viễn lo lắng, toàn bộ đều viết trên mặt anh, anh hận không thể ngay lập tức tìm tới chỗ Đào Tử An. Anh có một loại dự cảm không tốt, cảm thấy được Đào Tử An sẽ phát sinh chuyện gì đó, hiện tại lại mưa lớn như vậy, Đào Tử An rốt cuộc có thể chạy đến đâu?

Nếp Hề Viễn lần thứ ba đi tới dưới lầu nhà trọ của Đào Tử An, không để ý mưa to mưa tầm tã, mở cửa xe liền hướng phía lầu ba chạy tới, trong lòng một mực cầu nguyện, Đào Tử An nhất định phải ở trong nhà trọ.

Chính là không nhiều thời gian, hy vọng của Nếp Hề Viễn liền thất bại.

Anh đi lên lầu ba, dùng sức gõ cửa phòng Đào Tử An, lớn tiếng gọi to: "Đào Tử An, em ra đây cho tôi! Đào Tử An!"

Tiếng quát đinh tai nhức óc, rất nhanh đều bao phủ trong tiếng mưa rơi, Nếp Hề Viễn vẫn cố gắng không ngừng gõ cửa, "Đào Tử An, em rốt cuộc có ở nhà hay không? Em mau trả lời tôi a!"

"Nếp Hề Viễn? Lại là anh?"

Nếp Hề Viễn mạnh quay đầu lại, như là nhìn thấy vị cứu tinh, chạy tới bắt lấy cổ áo Đàm Song Niên, điên cuồng mà giật mạnh, "Anh là đến xem Đào Tử An sao? Cô ấy có phải đang ở trong nhà hay không?"

"Không thấy Tử An?"

Đàm Song Niên kinh ngạc, nhìn thật sâu vào ánh mắt đau đớn của Nếp Hề Viễn, anh đột nhiên không còn cảm thấy hy vọng ở Đàm Song Niên, hai tay buông ra, tiếp tục xoay người gõ cửa phòng Đào Tử An, "Đào Tử An, em đi ra cho tôi! Em phải đem mọi chuyện nói cho rõ ràng!"

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Lúc này, đến phiên Đàm Song Niên túm lấy cổ áo Nếp Hề Viễn, giận không thể lập tức rống to.

Nếp Hề Viễn sắc mặt kém vô cùng, anh ôm đầu, biểu tình khóc không ra nước mắt , ” Buổi sáng hôm nay sau khi tôi tỉnh lại, liền phát hiện Đào Tử An đã thu thập hành lý không thấy”.

”Không thấy ? Vì cái gì không thấy?”Đàm Song Niên không dám đoán nguyên nhân, nhưng là anh vẫn nhìn không được hỏi: ” Anh không phải đã làm chuyện gì với cô ấy chứ ? Tên hỗn đản này.

21. Chương 21: Chương 6.9

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Đàm Song Niên một quyền đánh thẳng vào mặt Nếp Hề Viễn , Nếp Hề Viễn né tránh không kịp, lão đảo ngã xuống đất, anh lau miệng , tựa hồ cũng không để ý, chính là khẩn cầu nhìn về phía Đàm Song Niên.”Anh biết Đào Nhi ở đâu, đúng không? Cô ấy đã trở về sao? Mời anh nói cho tôi biết!”

”Tôi không biết!” Đàm Song Niên gần như rống lên, ”Cho dù tôi biết, cũng sẽ không nói cho người như anh !”

”Không, anh nhất định biết. Anh không phải người bạn tốt nhất của cô ấy sao? Cô ấy còn có bằng hữu khác có thể liên lạc không, anh hãy mau suy nghĩ một chút, tôi sợ Đào Nhi xảy ra chuyện”

”Nếp Hề Viễn, anh chẳng lẽ còn không rõ sao? Tử An ba năm này, vì anh chịu bao nhiêu khổ, cô ấy trừ bỏ công tác bên ngoài, đều ở trong nhà không ra khỏi cửa. Cô ấy không dám đi trên đường phố nhìn đến những đôi tình nhân khác, rất sợ lại nhớ tới anh, cô ấy ngoài tôi ra, sẽ không còn người bạn nào khác ! Anh từ đầu đến cuối đều chỉ là tên hỗn đản, nhu nhược.”

”Phải Tôi là người nhu nhược, tôi là hỗn đản.” Nếp Hề Viễn ngồi dưới đất nỉ non, anh ôm đầu hung hăng đánh vào ngực mình, ”Tôi tại sao lại có thể để cho cô ấy rời khỏi chính mình ? Ba năm trước đây rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho Đào Nhi rời bỏ tôi?”

”Anh còn không biết sao?” Đàm Song Niên thở dài.

”Anh biết?” Nếp Hề Viễn từ trong ánh mắt thấy được hy vọng.

”Tuy rằng tôi không biết Tử An hiện tại ở nơi nào, nhưng mà có thể khẳng định, cô nhất định là bởi vì anh mà rời đi . Chính là bởi vì cô ấy quá yêu anh, mới có thể ba năm trước đây bị phụ thân anh uy hiếp, ký vào đơn ly hôn. Chính là bởi vì cô ấy quá yêu anh, mới có thể muốn cùng anh lén lút quay về Đài Bắc. Ai ngờ anh không có đúng hẹn mà đến, đã kích này làm cho cô ấy từ đó về sau suy sụp. Không nghĩ tới, hai người lại gặp nhau, anh lại mất đi trí nhớ, Tử An càng không nghĩ tới chính là. . . . Anh là bởi vì xảy ra tai nạn, mà không kịp tới sân bay.”

”Thì ra . . Tất cả” Nếp Hề Viễn chậm rãi nhớ lại , ba năm trước đây, sau khi anh tai nạn xe tỉnh lại , phụ thân cũng không hề nói cho anh nguyên nhân, chính là chỉ nói lái xe không cẩn thận, thì ra vì Đào Nhi!

Chính là Nếp Hề Viễn vẫn nghĩ không ra, ba năm trước đây chuyện anh cùng Đào Tử An cùng nhau trải qua . Nhưng là, hiện tại tất cả đối với anh mà nói cũng không còn trọng yếu, việc quan trọng nhất bây giờ là muốn lập tức tìm được Đào Tử An.

”Anh thật sự không còn phương pháp khác có thể tìm được Đào Nhi sao?”

Đàm Song Niên hướng Nếp Hề Viễn liếc mắt một cái, rút cục từ trong túi lấy ra một chùm chìa khóa, anh cầm vào trong tay, tra vào ổ khoá trên cửa phòng Đào Tử An, nhẹ nhàng xoay , cửa lớn liền mở ra .

Nếp Hề Viễn trợn mắt há hốc mồm, ”Tại sao anh lại có chìa khoá nhà của Đào Nhi?”

Đàm Song Niên đắc ý bĩu môi, ”Tôi là.nam nhân cô ấy tín nhiệm nhất”.

”Anh.” Nếp Hề Viễn khó chịu.

”Anh cái gì anh? Khó chịu có phải không? Vậy anh sẽ không muốn vào trong đâu.” Đàm Song Niên nhấc chân đi vào, Nếp Hề Viễn không cam lòng yếu thế theo sát phía sau.

Đàm Song Niên đánh giá chung quanh gian phòng, thất vọng thở dài, "Xem ra Tử An cũng không có trở về."

Nếp Hề Viễn cũng thực đồng ý lời nói của Đàm Song Niên, chính là anh càng thêm tò mò, Đào Tử An đang ở tại địa phương nào. Anh chậm rãi thông thả bước đến phòng khách, hướng tới bốn phía xem xét một chút. Trong phòng bài trí rất đơn giản, vừa thấy cũng đoán được là phòng ở của nữ nhân độc thân, sạch sẽ mà ngăn nắp.

Đàm Song Niên khoanh hai tay, nhìn thấy Nếp Hề Viễn, bỗng nhiên nhếch miệng hướng anh cười nói: "Không cần khách khí, mời ngồi xuống dưới nghỉ ngơi một đi. Đem nơi này coi như nhà của anh."

Nếp Hề Viễn bất mãn trừng mắt một cái, "Lời này hẳn là là tôi nên nói cho anh, nhà của Đào Nhi chính là nhà của tôi. Không cần anh tỏ ra khách sáo."

Hai nam nhân đứng cách nhau rất xa, ai cũng không chịu thua khi nhìn đối phương, cảnh này thoạt nhìn cũng thấy thực ngây thơ!

"Nếu Đào Nhi không ở đây, tôi sẽ đi đến nơi khác tìm cô ấy!" Nếp Hề Viễn vẫn là không thể lơ lửng thần kinh đang căng thẳng.

"Tôi và anh cùng đi." Đàm Song Niên theo sát sau đó.

"Anh đi làm cái gì?" Nếp Hề Viễn chán ghét nhìn .

"Tử An là bạn tốt của tôi, tìm cô ấy cũng là nghĩa vụ tôi cần làm."

"Đào Nhi là thê tử, tôi tìm cô ấy mới là danh chính ngôn thuận!"

"Làm ơn đi Nếp tiên sinh, nếu anh muốn làm rõ ràng, Tử An chỉ là vợ trước của anh mà thôi!" (Ló tay 2 anh...quên hết cả việc chính ời ~)

"Hừ, tôi lười cùng anh đấu khẩu vô vị , anh muốn đi theo thì đi!" Nếp Hề Viễn rốt cục vẫn thỏa hiệp, anh nghĩ thầm,rằng, có Đàm Song Niên đi theo, cũng không phải chuyện xấu, nhiều người sẽ thêm lực lượng thôi! Có lẽ có thể sớm một chút tìm được Đào Nhi.

Mưa to tới gần chạng vạng mới dần dần nhỏ lại, trên bầu trời vẫn âm trầm như trước, Nếp Hề Viễn cùng Đàm Song Niên hai người, đem tất cả địa phương có thể dự đoán được tìm một lần, vẫn không có phát hiện bóng dáng của Đào Tử An , bọn họ hai người cả ngày cũng chỉ còn rãnh nhỏ là chưa vào, khắp người tràn đầy mỏi mệt, trong lòng khẩn trương vẫn không chút nào buông lỏng.

Sau một ngày tìm kiếm không có kết quả, Nếp Hề Viễn đem Đàm Song Niên đuổi về đến nhà trọ, anh vẫn chưa từ bỏ ý định lại muốn lên lầu, đến phòng Đào Tử An nhìn một lần, chính là kết quả ngoài thất vọng vẫn là chán nản, Đào Tử An vẫn không quay về nhà.

"Không biết Đào Nhi rốt cuộc chạy đi đâu ." Nếp Hề Viễn nhu nhu đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng.

"Tử An có thể đã trở lại khách sạn hay không ?" Đàm Song Niên từ trong bao da lấy ra một điều thuốc, châm, khói bay mờ mịt, là một đôi mắt mỏi mệt .

"Hẳn là sẽ không, nếu Đào Nhi quay về khách sạn, Lí Kỳ sẽ thông báo cho rồi biết."

"Anh vẫn là tự mình trở về xem một cái, phàm là muốn tự mình trốn tránh, vạn nhất cấp dưới của anh cũng không có chú ý tới thì sao? Ai cũng đều có lúc sơ sẩy nơi lỏng chú ý."

"Vậy được rồi." Nếp Hề Viễn gật đầu một chút, "Tôi đi về trước, nếu có tin tức, thỉnh cho tôi biết trước tiên."

Đàm Song Niên nhíu nhíu mi, từ chối cho ý kiến đáp ứng, "Được rồi, Tôi sẽ thông báo cho anh."

"Cám ơn." Nếp Hề Viễn thực thành khẩn nói tạ ơn.

"Anh không cần cảm tạ tôi, tôi vẫn như cũ là tình địch của anh." Đàm Song Niên mạnh hút hai hơi thuốc, "Tôi làm như vậy, là vì Tử An, bởi vì cô ấy yêu anh, cho nên tôi là muốn giúp cô ấy."

Nếp Hề Viễn đã gần đi xuống dưới lầu cước bộ liền dừng lại, anh quay đầu lại nhìn thấy nam nhân trước mắt, bình tĩnh mà xem xét, Đàm Song Niên thực vĩ đại, trên người anh ta có một loại mị lực khiến nữ nhân không thể không bị hấp dẫn, đáng mừng chính là, người Đào Nhi yêu chính là chính mình, bằng không anh cũng không nắm chắc có thể hay không thắng được nam nhân trước mặt này. (LL: Aizzz...Viễn ca đang tự ti sao?? >"<

Nhưng là, Nếp Hề Viễn vẫn là thực thành khẩn muốn cảm tạ Đàm Song Niên, mấy năm nay nếu không phải có anh, cuộc sống của Đào Tử An có lẽ so với bây giờ còn không bằng.

"Đừng nhìn tôi như vậy." Đàm Song Niên có chút quẫn bách, "Anh chỉ cần nhớ kỹ, nếu anh tìm được Tử An, làm ơn đối xử tử tế với cô ấy, không nên lại để cho bản thân phải hối hận. Nếu không." Anh từ trong mũi hừ lạnh hai tiếng, "Tôi sẽ tự mình đem Đào Tử An rời khỏi anh, cho anh vĩnh viễn cũng không thấy được cô ấy." (LL: Niên ca...coá khi nào em chuyển sang "luv" anh hem?? *mắt nong nanh*...)(QH: LL em 'chung tình' thật)

Nếp Hề Viễn trong lòng vừa mới còn cảm ơn, nháy mắt liền hạ nhiệt độ, anh nheo mắt lại, khinh thường bĩu môi, "Anh chết tâm đi, vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày đó."

Khi Nếp Hề Viễn lái xe trở lại khách sạn, mưa đã tạnh, trong lòng anh hiểu được, Đàm Song Niên vừa mới nói một phen cũng không phải đang nói đùa, anh nói ra được, sẽ làm được đến cùng. Đúng là bởi vì lời nói này, đã hoàn toàn đánh thức anh.

Anh không chỉ muốn tìm được Đào Tử An, còn muốn vĩnh viễn cùng cô ở cùng một chỗ.

Mới vốn vẹn không đến mười hai giờ tách rời, cũng đã làm cho anh có một loại cảm giác khó có thể hô hấp, giống như mạng sống của anh có một thứ vô cùng quý giá bị trộm đi. Mất đi cô, sinh mệnh anh liền không còn ánh sáng, có được cô, anh chính là người hạnh phúc trên đời.

Nhưng, người vô cùng trân quý ấy, rốt cuộc đã chạy đi đâu? Nếp Hề Viễn lái xe đi trên đường cái suy nghĩ, anh hôm nay rốt cục đã biết tất cả những chuyện của ba năm trước đây, anh vẫn nghĩ đến phụ thân chỉ là chuyên chế bá đạo một chút mà thôi, không nghĩ tới phụ thân cư nhiên làm ra chuyện như vậy, chia rẽ anh cùng người anh yêu nhất.

Nếp Hề Viễn có thể tưởng tượng ra, cha là vì cái gì mà chia rẽ bọn họ, đơn giản là có quan niệm giai cấp của người xưa, Đào Tử An không có tiền, không xinh đẹp, càng không có gia thế, đối với tương lai của anh không hề có ích.

À. Nếp Hề Viễn ở trong lòng cười lạnh, không có tiền, không xinh đẹp, không có gia thế thì đã sao? Cái quan trọng nhất chính là anh yêu Đào Tử An, tiền tài quyền lợi đều không hề quan hệ.

Muốn cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, vì sao lại khó khăn như vậy? Nếu ngay cả người mình yêu cũng bảo hộ không được, anh có còn coi là nam nhân không? Tâm ý của anh, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, vô luận là phụ thân hay là Ôn Tuệ Liên.

Nghĩ đến Ôn Tuệ Liên, Nếp Hề Viễn có việc một trận phiền muộn, anh cho tới bây giờ không hề yêu cô! Ôn Tuệ Liên chẳng qua là phụ thân dùng thủ đoạn để tăng thêm thực lực, tuy rằng Ôn Tuệ Liên xinh đẹp hào phóng, dịu dàng động lòng người, có phong độ của tiểu thư khuê các, nhưng là tình yêu không phải bởi vì hoa lệ bên ngoài, mà còn có....

Nhưng, Ôn Tuệ Liên cũng vô tội.

Nếp Hề Viễn thở dài, anh không phải nam nhân thiếu quyết đoán, nếu đã quyết định chuyện quan trọng cùng Đào Tử An ở cùng nhau, tất yếu cần phải có tương đối hy sinh, cho dù là thương tổn một nữ nhân vô tội; nếu hiện tại không nói rõ ràng cùng Ôn Tuệ Liên, anh sợ về sau gây cho Ôn Tuệ Liên, sẽ chỉ là thương tổn nhiều hơn nữa.

22. Chương 22: Chương 6.10

Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Dọc theo đường đi, Nếp Hề Viễn ở trong lòng yên lặng dự tính trước một chút trong lời nói, chuẩn bị khi nhìn thấy Ôn Tuệ Liên, có thể hướng cô giải thích rõ ràng, chỉ có thuyết phục Ôn Tuệ Liên đồng ý từ bỏ lễ đính hôn của bọn họ, anh mới có thể hết lo lắng sau này khi ở cùng Đào Tử An.

Rất nhanh, Nếp Hề Viễn trở lại khách sạn, dừng xe lại ở bãi đỗ xe, dùng thang máy chuyên dụng chạy thẳng lên tầng cao nhất khách sạn.

Vào tới trước cửa, Nếp Hề Viễn lấy điện thoại cầm tay ra bấm số gọi điện thoại cho Lí Kỳ, Lí Kỳ rất nhanh liền nhắc máy, "Đào Tử An đã trở lại chưa?"

Lí Kỳ thanh âm gọn sóng không chút sợ hãi, trả lời: "Tôi cũng chưa nhìn thấy cô ấy."

"Ừm, không có việc gì, anh phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa tối đưa lên đây."

"Được, tổng giám đốc."

Nếp Hề Viễn ngắt điện thoại, giơ tay lễ độ gõ gõ cửa.

Từ đằng sau cửa truyền đến giọng nữ kiều mỹ: "Ai vậy?"

"Là anh." Nếp Hề Viễn trả lời.

"Là Hề Viễn sao? Chờ em một chút, em lập tức mở cửa."

Nếp Hề Viễn yên lặng chờ đợi một chút, Ôn Tuệ Liên mới thông dong chậm rãi tiến đến, không thấy không có ai mở cửa, chợt nghe tiếng cô cười dài nói: "Hề Viễn, anh tại sao bây giờ mới đến a! Người ta đợi đã lâu." Vừa dứt lời, cửa mở rộng ra, Nếp Hề Viễn lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ thấy Ôn Tuệ Liên đứng ở cửa, hai tay đang kéo mái tóc ướt sũng, trên người chỉ quần khăn tắm tuyết trắng, hai bắp đùi thon dài, chói lọi lả lả trước mặt anh.

"Tiến vào nha! Anh còn thất thần làm cái gì?" Ôn Tuệ Liên cười kéo cánh tay anh, đem Nếp Hề Viễn kéo vào phòng.

Nếp Hề Viễn phía sau lưng cứng ngắc, không dấu vết từ trên thân thể của Ôn Tuệ Liên chuyển đi, ánh mắt xấu hổ không biết nên dừng ở nơi nào, anh làm bộ ho nhẹ một tiếng, "Anh về phòng trước! Chờ em mặc quần áo xong anh sẽ quay lại."

"Như thế nào?" Ôn Tuệ Liên cười đến run rẩy cả người, "Anh thấy xấu hổ?" (LL)

Cô dường như đùa bỡn sờ sờ mặt Nếp Hề Viễn, quả nhiên có chút nóng!" Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng là vợ chồng, anh sợ cái gì!"

Đối mặt với Ôn Tuệ Liên làm nũng, Nếp Hề Viễn sợ hãi, liên tục lắc đầu, "Tuệ Liên, anh có việc phải nói với em."

"Chuyện gì?" Ôn Tuệ Liên không chút để ý liếc nhìn anh một cái, trước mặt anh tháo ra khăn tắm, cầm lấy áo ngủ đặt trên ghế sofa mặc vào.

Nếp Hề Viễn hô hấp cứng lại, vội vàng dời ánh mắt nhìn về nơi khác, trong phòng lúc này im lặng cực kỳ, chỉ có thể nghe thấy tiếng quần áo ma xát, một lát sau, Ôn Tuệ Liên đổi xong quần áo, lập tức đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, Nếp Hề Viễn vừa quay đầu lại, liền thấy nàng nửa phần áo ngủ trong suốt lộ ra một đôi rất tròn đầy đặn nửa ẩn nửa hiện.

Tuy rằng Nếp Hề Viễn cùng Ôn Tuệ Liên năm trước đã đính hôn, nhưng là bọn họ vẫn duy trì quan hệ nam nữ bình thường, không hề có tình cảm, cũng không có vượt quá giới hạn, mặc dù có thời điểm Ôn Tuệ Liên chủ động hôn môi anh, anh cũng chưa bao giờ cùng Ôn Tuệ Liên lên giường.

Anh không phải không có dục vọng, chính là không biết vì sao, anh cảm thấy được chính mình không nên cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ, hiện tại nghĩ đến, có lẽ trong tiềm thức của anh, đã trung thành đối với Đào Tử An! Cho dù là mất trí nhớ, trái tim đã ngủ say của anh cũng chỉ nhảy lên vì Đào Tử An.

Ôn Tuệ Liên nghiêng người sát lại, thân thể mềm mại cọ sát ở cánh tay Nếp Hề Viễn, vô cùng thân thiết ôm anh, "Hề Viễn, có chuyện gì, ngày mai nói sau được không? Hiện tại đã khuya, không bằng chúng ta. . . . Ai u!"

Nếp Hề Viễn đột nhiên đứng lên, Ôn Tuệ Liên liền mất trọng tâm, trực tiếp ngã sấp xuống trên ghế ở sofa. (||)

"Thực xin lỗi, Tuệ Liên, anh không thể làm vậy." Nếp Hề Viễn đứng ở trước mặt, rốt cục đem ý niệm ở trong lòng toàn bộ nói ra: "Mong em hãy thật sự nghe anh nói, anh đã từng kết hôn, tuy rằng anh hiện tại đã không còn nhớ rõ chuyện trong quá khứ, nhưng là gần đây anh lại gặp lại vợ trước của mình, anh phát hiện chính mình còn thiếu nợ cô ấy nhiều lắm, mặc kệ là chuyện gì anh cũng không thể vứt bỏ cô ấy! Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ, anh nghĩ, anh không thể kết hôn với em, hy vọng em sau này gặp được người đàn ông khác tốt hơn."

Nếp Hề Viễn nói xong ngẩng đầu, Ôn Tuệ Liên đã sửa sang chỉnh tề lại áo ngủ, dù bận sửa sang vẫn ung dung nhìn anh, "Anh đã nói xong?"

Nếp Hề Viễn gật đầu, Ôn Tuệ Liên cười hỏi lại: "Chính là chỉ có như vậy mà thôi? Vì bù đắp cho vợ trước, cho nên mới quyết định phải chấm dứt quan hệ của chúng ta?"

"Không, không phải như thế." Nếp Hề Viễn vội vàng phủ nhận, "Không chỉ là vì bù đắp cho cô ấy. . . ."

"Vậy còn có cái gì?" Ôn Tuệ Liên cắt ngang lời nói của anh, "Hề Viễn, anh là người đàn ông tốt, em đã sớm phát hiện ra, cảm giác áy náy của anh so với người bình thường nhiều hơn một chút, tựa như ngày trước, anh từng bởi vì cắt giảm biên chế mà hao tổn tinh thần một thời gian, giống như đạo lý ấy; Anh cảm thấy được thực có lỗi với người vợ trước, cho nên mới nghĩ muốn bù đắp cho cô ấy, anh nghĩ muốn bù đắp cho vợ trước của anh, em hoàn toàn không có ý kiến, chính là tại sao phải bỏ qua em chứ? Cho dù anh không để ý cảm xúc của em, cũng phải cân nhắc, nghĩ đến cha anh cùng tập đoàn."

"Cha. . . ." Nếp Hề Viễn cười lạnh, "Nếu em không đề cập tới, anh thiếu chút nữa đã quên nói cho em, chính là cha của anh cũng thật là tốt, anh cùng vợ trước phải đi đến tình cảnh ly hôn, ý anh đã quyết, em nhiều lời cũng vô ích."

Dừng một chút, thanh âm của anh cũng dần nhu hòa: "Tuệ Liên, em là vô tội, anh cũng không muốn thương tổn đến em, nếu không có Đào Nhi xuất hiện, có lẽ anh cũng sẽ làm theo sự an bài của cha anh cùng em kết hôn, sinh con, bởi vì mất trí nhớ, anh cũng không biết, trên thế giới này, còn có một cô gái đang chờ đợi mình, anh cũng chưa bao giờ biết, anh sẽ vì một cô gái mà yêu điên cuồng; Nhưng, khi Đào Nhi xuất hiện, anh phát hiện trái tim của anh, thì ra cũng có thể rung động, thì ra đây là tình yêu."

Ôn Tuệ Liên sắc mặt dần dần khó coi.

Việc đã đến nước này, Nếp Hề Viễn đem ý niệm cùng giận dữ kìm nén tất cả đều phát tiết ra ngoài, "Tuệ Liên, anh chịu đựng đủ sự an bài của cha! Từ nhỏ đến lớn, ông đã nói anh làm cái gì, anh cũng đều nghe lời, ngay cả ông yêu cầu anh kết hôn với em, anh cũng không có nửa câu phản đối; chính là hiện tại tất cả đều đã thay đổi, ở thời khắc gặp được Đào Tử An, anh cũng đã quyết định cuộc sống cần phải có hạnh phúc, vì cô ấy, cũng vì chính mình!"

Ôn Tuệ Liên giận dữ cười lạnh, "Như vậy, vợ trước của anh là nghĩ như thế nào? Nhiều năm như vậy, cô ấy có phải còn yêu anh hay không?"

"Anh. . . ." Nếp Hề Viễn nghẹn lời, không biết làm sao lắc đầu, "Anh không biết, anh thậm chí không biết cô ấy hiện tại trốn ở đâu."

"Nếu vậy để em nói cho anh, cô ấy hiện tại đang ở đây!" Ôn Tuệ Liên vỗ vỗ tay, một bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp từ phía sau cửa phòng ngủ đi tới.

"Đào Nhi!" Nếp Hề Viễn khiếp sợ đứng tại chỗ, anh nhìn nhìn Đào Tử An, trên mặt cô sớm đã đầy nước mắt; lại quay đầu nhìn nhìn Ôn Tuệ Liên, trên mặt của cô không phải không có đắc ý, "Cô ấy tại sao lại ở chỗ này?" Nếp Hề Viễn chỉ vào Đào Tử An, chất vấn Ôn Tuệ Liên.

Ôn Tuệ Liên nhún nhún vai, "Đương nhiên là em mời Đào tiểu thư tới, em thấy anh hôm nay vất vả như vậy tìm Đào tiểu thư, cho nên mời riêng cô ấy đến, để cho hai người mặt đối mặt ngồi xuống, đem mọi sự tình nói ra rõ ràng; Nếp Hề Viễn, vị hôn thê như em chỉ có thể làm vậy vì anh, cũng chỉ được như vậy."

Nghe trong lời nói của Ôn Tuệ Liên, Nếp Hề Viễn không biết là nên tức giận, hay cần phải vui mừng, anh nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, xoay người đi đến trước mặt Đào Tử An, trong lòng vừa tức lại vừa đau lòng, đưa tay lau đi nước mắt của cô, ngữ khí không phải không có vui mừng: "Khóc cái gì? Anh mới là người phải khóc! Buổi sáng thức dậy không còn thấy em, em có biết anh lo lắng đến thế nào không?"

Anh trông lòng còn sợ hãi một phen ôm lấy Đào Tử An, giống như sợ chỉ trong nháy mắt cô lại đột nhiên biến mất, anh nghe thấy Đào Tử An ở trong ngực anh sụt sịt cái mũi, phát ra thanh âm rầu rĩ.

"Nếp Hề Viễn, buông."

Nếp Hề Viễn nắm lấy cằm Đào Tử An, nâng đầu của cô, nhìn không rõ khuôn mặt hiện lên thần sắc phức tạp của cô, Đào Tử An một bên ngẩng đầu, gạt tay anh ra, lùi lại về phía sau mấy bước, cố ý cùng anh bảo trì khoảng cách.

"Đào Nhi."

"Nếp tổng giám đốc." Đào Tử An lại khách sáo gạt đầu, "Tôi đối với anh lúc trước đã có những hành vi khiếm nhã, thực xin lỗi anh, tôi kỳ thật chính là nghĩ muốn trả thù anh, cho nên mới phát sinh chuyện tình tồi hôm qua."

"Trả thù? Giải thích?" Nếp Hề Viễn thanh âm cất cao, anh quả thực không thể tin vào chính tai mình vừa nghe được, "Đào Nhi, anh không hiểu em nói như vậy có ý tứ gì, có phải có người nói gì đó với em hay không?"

Nếp Hề Viễn một bên liền nói ngụ ý, một bên Ôn Tuệ Liên vô tội nói tiếp: "Hề Viễn, anh cũng không nên hiểu lầm em, em cái gì cũng không hề nói cùng Đào tiểu thư, chính là mời cô ấy đến cho đây gặp mặt anh, nếu có hiểu lầm gì, cũng một lần giải quyết hết; không bằng, hai người lại đây ngồi xuống, hảo hảo nói chuyện đi!"

"Đào Nhi, em không phải sợ, cho dù người khác nói cái gì, anh cũng không để cho em rời khỏi bên cạnh anh một lần nữa!" Nếp Hề Viễn bắt lấy cánh tay của cô, Đào Tử An không thể giãy ra, dưới tình thế cấp bách cắn cánh tay anh, nhưng Nếp Hề Viễn kêu cũng không kêu đến một tiếng. (HL: *mắt nong nanh*...^^)

Cuối cùng, Đào Tử An đành mở miệng, bắt đầu nói: "Nếp Hề Viễn, anh chẳng lẽ còn không rõ? Tôi chẳng qua chỉ là muốn trả thù cha của anh, bởi vì ông ta, chúng ta mới bị bắt buộc phải tách ra, cho nên tôi chính là muốn cho cha anh biết, cho dù ông ta ở giữa làm khó dễ, tôi vẫn còn có thể có được con trai ông ta; hiện tại tôi đến đây, nhìn thấy anh vì tôi mà điên cuồng, tôi thật vui mừng, tất cả những chuyện này, không thể ngờ lại nằm trong một phần kế hoạch của tôi, tôi từ đầu cũng đã nói rõ ràng với anh, tôi phải làm cho anh yêu thương tôi, sau đó hung hăng đá anh, chẳng lẽ anh đã quên sao?"

Đào Tử An hung hăng đạp chân Nếp Hề Viễn, Nếp Hề Viễn dưới chân đau đớn, liền buông lỏng tay ra, Đào Tử An thừa cơ giãy ra hướng ra phía ngoài mà chạy.

"Em đứng lại đó cho anh, Đào Tử An!" Nếp Hề Viễn ở phía sau cô rít gào, sợ tới mức Đào Tử An sửng sốt, nhưng không quay đầu lại.

"Em là nghĩ muốn nói cho anh biết, hết thảy mọi chuyện này đều là âm mưu, em chỉ là vì trả thù, phải không?"

"Đúng vậy!" Đào Tử An kiên định trả lời.

"Tốt! Trả thù. May nhờ em nói ra!"

Đào Tử An đưa lưng về phía Nếp Hề Viễn, nhìn không thấy dáng vẻ phẫn nộ của anh, chỉ nghe anh cuồng loạn gầm rú: "Em làm thế nào để anh có thể tin tưởng em là đang trả thù anh? Ba năm này, là ai vì anh mà uể oải không phấn chấn? Là ai không thể tiếp nhận tình yêu của người khác, là ai trừ bỏ làm việc ở ngoài, liền ở lì trong nhà bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp xúc, cô độc mà bị thương tự ôm lấy vết thương của chính mình? Đào Tử An, em nói to cho anh biết, cô gái ấy rốt cuộc là ai?"

Đào Tử An đã muốn khóc không ra tiếng, cô cắn chặt môi dưới, dùng sức lắc đầu, "Tôi. . . . Không biết anh đang nói cái gì."

"Tốt, em không biết phải không? Anh sẽ nói cho em, cô gái kia có tên 'Đào Tử An', ba năm trước đây, cô ấy là vợ của anh, bởi vì anh mất trí nhớ, không có cơ hội cùng cô ấy ở cùng một chỗ; Ba năm sau, hôm nay, nếu anh tiếp tục để cho cô ấy rời khỏi bên người anh, anh sẽ không là một nam nhân!" (HL: Oa...khăn giấy đâu ừ??? Hức..*mắt mơ màng*...cóa soái ca nào nói với mình những câu như thế này hơn???)

"Vậy thì sao?" Đào Tử An sụt sịt cái mũi, "Anh chỉ là vì bù đắp cho vợ trước của anh mà thôi phải không? Thực có lỗi, tôi nghĩ cô ấy không cần anh bù đắp!"

"Em rốt cuộc đang nói chuyện ma quỷ gì vậy?" Nếp Hề Viễn rốt cục núi lửa cũng bạo phát.

Anh phần nộ đi đến trước mặt Đào Tử An, nắm chặt bả vai của cô, cúi người xuống cắn đôi môi đỏ mọng của cô, điên cuồng đến cực điểm mà mót, đầu lưỡi ở trong miệng của cô tùy ý chạy loạn, thẳng đến khi Đào Tử An ngay cả hô hấp đều khó khăn, anh mới buông cô ra.

Nếp Hề Viễn trong mắt sớm đỏ rực trừng mắt nhìn Đào Tử An, "Anh không biết ba năm trước đây bản thân mình, đã nói qua với em những lời này bao nhiêu lần, nhưng là anh hiện tại muốn nói cho em biết, Đào Tử An, anh yêu em, anh không thể không có em! Trừ em ra, anh sẽ không cùng bất kì người con gái nào ở cùng một chỗ!" (HL:em chít tập 2 mí câu nói của anh ý rùi ^^)

"Anh yêu tôi." Đào Tử An không xác định mà lẩm bẩm.

Nếp Hề Viễn nắm lấy tay cô, đặt lên miệng khe hôn, một lần lại một lần, khẳng định trả lời: "Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em." (HL: Thôi, em chít tập 3 ời...hết mạng, game over ^^)

"Nhưng." Đào Tử An thật sâu hít một hơi, cười lạnh, "Tôi không yêu anh."

Mỗi một chữ từ miệng cô, đều thực rõ ràng đập thẳng vào tai anh, trong lòng Nếp Hề Viễn nháy mắt lạnh như băng, không dám tin nhìn vào cô, lại vẫn như cũ không tin lắc đầu, "Không! Em nói dối."

"Tôi vì cái gì phải nói dối anh chứ? Nếp Hề Viễn, anh hình như hơi quá tự tin! tôi đã sớm nói qua, kết quả tôi muốn chính là như vậy, tôi muốn làm cho anh si mê tôi, phá hỏng kế hoạch của cha anh." Đào Tử An liếc liếc mắt một cái tới Ôn Tuệ Liên sắc mặt không thể nào tốt hơn nữa, "Tôi hiện tại đã làm được, không phải sao?"

"Không."

"Nếp Hề Viễn, cho dù anh tin hay không tin, tôi cũng sẽ không ở lại bên cạnh anh, kỳ thật. Vị hôn thê của anh cũng rất được, chờ anh thương tâm một trận qua đi, sẽ dần dần quên một người như tôi, lại giống như tai nạn xe cộ ba năm trước đây, tôi ở trong trí nhớ của anh là bé nhỏ không đáng kể, đây là tôi trả thù cha của anh, chẳng qua anh cũng chỉ là khúc đệm mà thôi, chờ tôi rời khỏi, chuyện cũ cũng đều theo gió tan biến hết." Đào Tử An bên ngoài nói một cách bình thản, trong lòng tất cả lại đang rối rắm, cô thật sâu nhìn thoáng qua Nếp Hề Viễn, chậm rãi từ trong tay anh mà rút tay lại, không chút nào lưu luyến đi ra ngoài.

"Đào Nhi. Em gạt được toàn bộ thế giới, gạt được chính mình, nhưng không lừa được ánh mắt của anh đâu." Nếp Hề Viễn nhẹ nhàng nói.

23. Chương 23: Chương 6.11

Nếp Hề Viễn vốn muốn lái xe đưa Đào Tử An về nhà trọ của cô, nhưng sắc trời bây giờ đã trở thế này, kinh động Đàm Song Niên lại gặp phải rắc rối, anh đành phải sửa sang lại quần áo hai người một chút, mở cửa xe ôm Đào Tử An trở lại khách sạn.

Khi đi qua đại sảnh, Nếp Hề Viễn phân phó quầy tiếp tân giúp anh chuẩn bị một căn phòng khác, lúc này, anh thấy cũng không thích hợp trở lại tầng cao nhất gặp mặt Ôn Tuệ Liên, dù sao nói đều đã nói hết toàn bộ rồi, cô gái này cũng không nên ngu ngốc tiếp tục dây dưa không ngừng chứ? Huống chi, Nếp Hề Viễn vẫn biết, Ôn Tuệ Liên tuyệt đối không phải một cô gái ngu ngốc.

Mà cô gái đang ở trong lòng anh lúc này, mới đích thực là cô gái ngốc nghếch ! Rõ ràng chính mình phải chịu ủy khuất, lại đem tất cả đau khổ cùng nước mắt nuốt vào trong bụng , miễn cưỡng cười vui trước mặt người khác; một cô gái như vậy , có thể nào lại không khiến anh rung động , không khiến cho anh muốn bảo vệ chứ?

Không thể nói đây là thương hại, vì chỉ có Nếp Hề Viễn trong lòng biết, vị trí quan trọng nhất trong lòng anh , chỉ có thể Đào Tử An, cũng không phải bởi vì cô có cái gì đặc biệt , đơn giản vì cô chính là cô, là người mà anh yêu nhất , chỉ có như vậy cũng đủ rồi, anh dù không còn con đường nào đi cũng là đáng giá , không có giá trị gì có thể so sánh với tình yêu của anh.

Nếp Hề Viễn bước vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Đào Tử An ở trên giường, anh vẫn mặc nguyên quần áo nằm ở bên cạnh cô, vươn tay gắt gao ôm cô vào trong ngực mà nỉ non : "Đào Nhi , không được rời khỏi anh một lần nữa."

Trong lúc ngủ mơ Đào Tử An dường như nghe thấy, mơ mơ màng màng cong khóe miệng lẩm bẩm hai tiếng, tiếp tục ngủ say trong ngực Nếp Hề Viễn .

Hai con người yêu nhau rúc vào cùng nhau, tiến vào một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Đào Tử An run run mí mắt, mở hai tròng mắt, ánh mặt trời nhanh chóng xuyên qua khe hở giữa tấm rèm bắn thẳng lại , cô nhất thời hoảng hốt, thể nhưng lại không biết chính mình đang ở nơi nào; nghiêng người, liền đối diện một ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn thẳng vào mình .

Đào Tử An lập tức ngồi dậy, vô cùng ngạc nhiên nhìn Nếp Hề Viễn đang ở bên cạnh, "Anh tại sao lại ở trong này?"

"Bởi vì em ở trong này, cho nên anh cũng ở trong này." (^^)

"Anh đang cố tình trả lời sai câu hỏi phải không?"

Nếp Hề Viễn cười nhẹ, ngồi dậy ôm lấy cô, "Buổi sáng tốt lành, vợ trước của anh."

"Ha ha." Đào Tử An cười gượng hai tiếng, "Buổi sáng tốt lành, chồng trước của em."

"Có muốn cùng nhau tắm rửa hay không?"

Đào Tử An khấn trương nắm chặt cổ áo, liên tục lắc đầu, "Không cần!"

"Anh giúp em gọi một phần bữa sang nhé?"

Đào Tử An nhún vai, "Dưới lầu có nhà ăn dành cho nhân viên."

"Đào Nhi." Nếp Hề Viễn thở dài.

"Để làm chi?" Cô phòng bị nhìn anh.

"Em không phải vẫn còn nghĩ không muốn chấp nhận anh?"

"Em. Có sao ?" Không chấp nhận anh, cô tối hôm qua sẽ không cùng anh làm "Cái kia cái kia"

"Vậy tại sao em làm ra bộ dáng muốn cự tuyệt anh vậy?" Khiến cho anh cảm thấy giống như bị tổn thương!

"Em thẹn thùng không được sao?" Đào Tử An từ từ trượt xuống giường, "Mau đứng lên đi! Anh hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm đấy! Ngày hôm qua không đi làm, hôm nay cũng muốn trốn việc sao ? Còn có nga, em thật sự rất rất có lỗi với vị hôn thê của anh, ngày hôm qua rõ ràng đáp ứng cô ấy phải vứt bỏ anh, ai biết anh giống như con chó bám dính, muốn vứt cũng vứt không được! Ông trời a, thổ địa a! Cái này không phải là tôi sai, đều là Nếp Hề Viễn anh dính người quá chặt ."

Nếp Hề Viễn hé miệng cười ra tiếng, "Đúng đúng đúng, vợ trước đại nhân nói đều đúng! Đều là tiểu nhân có lỗi, anh nhất định hết sức sửa chữa, hy vọng em giờ cao đánh khẽ, rộng lượng xử trí!"

"Nhìn biểu hiện sau này của anh đi!" Đào Tử An hừ hừ cái mũi, đi chưa được mấy bước liền thấy cả người đều đau, xem ra, nhất định nguyên nhân là do tối hôm qua vận động quá kịch liệt ! Cô đỏ bừng mặt, nén giận : "Nếp Hề Viễn, lần sau anh không được phép dùng sức như vậy nữa!"

Nếp Hề Viễn trừng mắt nhìn, làm bộ như không hiểu hỏi lại: "Cái gì quá dùng sức?"

"Chính là ' cái kia ' a !" Đào Tử An phát điên, lại suy yếu vô lực bò quay lại giường nằm xuống.

Nếp Hề Viễn mượn cơ hội tiếp cận , mười ngón liền mát xa trên người cô , "Vợ trước đại nhân, em là không phải nói đêm qua. Chúng ta làm 'sự kiện tình yêu kia ' chứ?"

"Đúng vậy."

"Vậy tiểu nhân hầu hạ cho người có thoải mái không?"

"Ừm." Đào Tử An chìm đắm được Nếp Hề Viễn mát xa , có chút lâng lâng , vừa lòng gật gật đầu, "Thoải mái." Chính là thoải mái lại càng thoải mái a!

Nếp Hề Viễn bỗng nhiên cúi đầu, tiến đến bên tai Đào Tử An, nhẹ giọng hỏi: "Vậy không bằng lại để tiểu nhân hầu hạ người một lần nữa đi."

"Được. A a, không cần, không cần! Em mệt mỏi quá. Nếp Hề Viễn anh là cầm thú. Ô ô. Cứu mạng nha."

Nếp Hề Viễn cười gian hai tiếng, động tác nhanh nhẹn rút đi quần lót của Đào Tử An , mới vừa rút "Súng" chuẩn bị luyện nóng, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa.

"Shit!" Nếp Hề Viễn tức giận rống, "Tên khốn kiếp nào ?" (

Dường như vẫn cùng Nếp Hề Viễn đối nghịch , tiếng đập cửa vẫn không có dừng lại, cho dù anh có bao nhiêu hưng trí, cũng bị người gõ cửa quấy rầy tới không còn khí lực.

Nếp Hề Viễn nhẹ rửa mặt một tiếng, mặc lại quần dài, cài dây lưng, đi đến cửa bỗng nhiên mở ra. Thì ra là Lí Kỳ.

CQH,13/10/11#24

CQH^^!Bài viết:240Được thích:29,055 Edit: Lạc Lạc

Beta: Quảng Hằng

Anh nhú nhú mảy, mặt mảy có chút lạnh lùng, "Anh tới làm cái gì?"

Lí Kỳ thực ngoài ý muốn, từ trước đến nay Nếp Hề Viễn thái độ với người khác đều như ngọn gió xuân ấm áp , thế nhưng cũng có lúc lạnh lùng như thế , "Tổng giám đốc, tôi muốn báo cáo ngài, Ôn Tuệ Liên tiểu thư tối hôm đã đập máy bay quay về Mĩ ."

"Vậy sao? Tin tức của anh so với tôi còn nhanh hơn! Như thế nào, sao anh không tự mình đưa tin cho Ông chủ lớn của mình?" Nếp Hề Viễn trong lời nói không phải không có châm chọc.

Lí Kỳ trong lòng cả kinh, cố gắng ngụy biện: "Tổng giám đốc, ngài hiểu lầm tôi ! Tôi không có."

"Anh không cần giải thích với tôi ,ông chủ lớn của anh đã quay về Mĩ , buổi chiều anh cũng quay về trụ sở chính bên Mĩ đi! Muốn ở, muốn đi, tôi không can thiệp quyết định của anh, dù sao, anh đã đi theo tôi nhiều năm như vậy."

"Tổng giám đốc!" Lí Kỳ kêu lên sợ hãi, anh hoàn toàn không thể tin được, chính mình làm nhiều việc như vậy, thế nhưng lại rơi vào kết cục như thế, "Tôi làm hết thấy, đều là vì ngài."

"Là vì tôi, hay vẫn là vì chính anh, chính trong lòng anh rõ ràng nhất! Nhưng là, mặc kệ anh vì ai, mọi hành động của anh tôi đều rất không vừa lòng, càng thêm không vui! Lí Kỳ, tôi vẫn coi anh là trợ thủ đắc lực của tôi , nhưng là anh lại đi nhầm một bước, như vậy cũng không cách nào cứu vãn , anh đi đi!"

Nếp Hề Viễn nói xong liền đóng cửa lại, Lí Kỳ vội vàng nắm chặt, anh vốn đang muốn giải thích cái gì, cuối cùng lại chính là thở dài thật sâu; Anh quả thật là có tư lợi, nhưng là anh tuyệt đối không có ý muốn hại Nếp Hề Viễn nha!

"Được rồi, tôi sẽ quay về Mĩ, nhưng là trước khi trở về, tôi nghĩ muốn nói một câu cuối cùng, vô luận ngài tin hay không, cho dù chỉ là chuộc tội; Ôn Tuệ Liên tiểu thư quay về Mĩ tìm cha ngài, có lẽ ông ấy rất nhanh chóng sẽ tới nơi." Lí Kỳ nói xong liền xoay người yên lặng rời đi.

Nếp Hề Viễn đứng ở cửa thật lâu, nên tới sớm muộn gì cũng đến, anh đã sớm đoán trước cha anh sẽ đến nhúng tay vào chuyện này.

Hắn vừa mới quay đầu ..., chỉ thấy Đào Tử An vẻ mặt lo lắng nhìn anh, "Cha anh sắp đến đây, phải không?"

Nếp Hề Viễn gật nhẹ đầu, "Hắn là vậy! Có lẽ rất nhanh sẽ tới, Ôn Tuệ Liên tối hôm qua suốt đêm trở về, hiện tại có lẽ cũng đã đến Mĩ; Nếu cha bay thẳng lại đây, hắn là còn có thời gian mười mấy giờ."

"Nga!" Đào Tử An gục đầu xuống, không hề mở miệng.

Nếp Hề Viễn đến trước mặt cô, ôm nhẹ thắt lưng của cô, "Đào Nhi, em đang sợ hãi sao?"

Đào Tử An trầm mặc như trước.

"Đừng lo lắng, Đào Nhi, em cứ việc thoải mái an tâm, vô luận phát sinh chuyện gì, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, tuyệt đối không rời bỏ, không oán không hối hận."

"Nếp Hề Viễn." Đào Tử An cúi đầu chôn sâu vào ngực anh, nếu nói cô không cảm động, đó là lời nói dối! Việc đã đến nước này, cô không thể tiếp tục sợ hãi rụt rè mà làm một người yếu đuối nữa.

Nếp Hề Viễn vì cô có thể vứt bỏ tất cả, cô vì cái gì không thể vì người đàn ông trước mắt này, dũng cảm mà đối diện một lần với cha anh? Một khi bọn họ xông qua cửa này, bọn họ có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ; cho dù thật sự thất bại, ít nhất cô cũng đã cố gắng một lần, cũng sẽ không hối hận.

"Nếp Hề Viễn, em đáp ứng anh, tuyệt đối không bỏ cuộc, cùng anh cùng tiến cùng lui."

"Lúc này mới ngoan." Nếp Hề Viễn ôm Đào Tử An, nhẹ nhàng ở trên trán của cô hạ xuống một nụ hôn, trong phòng ánh sáng mặt trời rực rỡ gát gao vây quanh bọn họ; lời thề tuyệt đối không rời bỏ kia, liền giống như dấu ấn thật sâu khắc vào thời gian.

Nếp Hề Viễn cùng Đào Tử An trong lòng khấn nguyện, chờ đợi Nếp Thắng Hoa đến, chính là ngày một ngày đi qua, vị lão gia tử kia lại một chút tin tức đều không có.

"Nếp Hề Viễn." Đào Tử An ngồi ở trên đùi Nếp Hề Viễn, ôm cổ anh hỏi: "Có thể là cha anh đã nghĩ rồi, không hề can thiệp chuyện của chúng ta nữa hay không?"

"Em cho rằng sẽ có loại khả năng này sao?" Nếp Hề Viễn điểm nhẹ cái mũi của cô.

Đào Tử An suy sụp hạ đầu vai, "Những ngày lo lắng đề phòng này, khi nào thì mới có thể chấm dứt a!"

Nếp Hề Viễn vuốt cằm trầm tư một chút, "Không bằng."

"Nói chuyện không được chỉ nói một nửa!" Đào Tử An bất mãn kháng nghị.

"Không bằng chúng ta tự mình đi tìm ông ấy đi!"

"A? Như vậy không tốt đâu." Đào Tử An lại muốn đào binh.

"Đào Nhi, em đã hứa với anh những gì?"

"Được rồi! Đi thì đi, ai sợ ai! Chính là những từ có chút khiếm nhã phía trước, vạn nhất em thấy tính tình ông ấy không không chế được trong lời nói, hậu quả anh phụ trách!"

"OK, không thành vấn đề!"

Nếp Hề Viễn phân phó bí thư đặt hai vé máy bay trong buổi chiều bay đi Mĩ, cùng Đào Tử An thu thập một chút hành lý đơn giản, ăn xong cơm trưa liền đến đại sảnh sân bay

Hôm nay sân bay tấp nập hơn bình thường người lui tới náo nhiệt hơn rất nhiều, trong đại sảnh sân bay người đến người đi, Nếp Hề Viễn lần này đeo kính râm thật lớn, phòng ngừa bị người vây xem, anh kéo tay Đào Tử An xuyên qua giữa đám người.

"Oa, Nếp Hề Viễn, anh có cảm thấy được hay không, hôm nay sân bay dường như có gì đó rất khác? Sẽ không là phát sinh tình huống gì khẩn cấp đi?" Đào Tử An ánh mắt mở thật lớn.

"Xem tình huống, cũng rất có thể." Nếp Hề Viễn nhìn đến nhân viên sân bay đang làm công tác khai thông, đem đám người dần dần tách ra một đường, radio lúc này cũng vang lên thông báo.

"Các vị hành khách, từ nước Mỹ bay sang Đài Bắc theo chuyến bay mã số 798, do máy bay gặp phải sự cố bốc cháy đáp xuống, đội ngũ nhân viên sân bay đã dẫn dắt hành khách an toàn rút khỏi, cũng không có nhân viên thương vong, chỉ có cá biệt hành khách thân thể không khỏe, hiện đã đưa tới bệnh viện, đối với sự việc lần này, công ty hàng không xin chân thành xin lỗi các hành khách."

"Trời ạ!" Đào Tử An mở to miệng, "Không nghĩ tới máy bay lại có thể bốc cháy, lại là từ nước Mỹ tới! thật may cha anh chưa có tới, vạn nhất lại ngồi trên chiếc máy bay này, tránh không khỏi sẽ có một chút kinh hách."

"Điều tính sau, em vẫn là nên suy nghĩ một chút sau khi nhìn thấy cha anh, phải làm thế nào khiến cho ông vui vẻ đi!"

Đào Tử An bắt mồm bĩu môi, "Ông ấy mất hứng em cũng không có biện pháp nha, nhưng là em muốn nói cho ông ấy một câu."

"Nói cái gì?"

"Em sẽ thực trịnh trọng nói cho ông ấy."

24. Chương 24: Chương 6.12

"Đào tiểu thư!"

Một tiếng thét kinh hãi cắt ngang lời nói của Đào Tử An, Đào Tử An quay đầu lại nhìn người nọ, cảm thấy được nhìn có chút quen mắt, lại nghĩ không ra là gặp qua ở nơi nào.

"Anh là." Đào Tử An nghiêng đầu, nghiêm túc đánh giá anh ta trong chốc lát, rốt cục nghĩ ra, "A! Anh là nhân viên hậu cần mặt đất hảo tâm kia."

"Đúng vậy! Không nghĩ tới Đào tiểu thư lại có thể còn nhớ rõ tôi." Người đang nói chuyện đúng là nhân viên hậu cần mặt đất 0218, anh ta cười meo meo đi tới.

"Từ biệt ba năm rồi, rốt cục lại nhìn thấy Đào tiểu thư, mấy năm nay cô có khỏe không? Tôi vẫn không liên lạc được cho cô, kỳ thật không lâu trước tôi giúp cô tìm được rồi. Nếp tiên sinh!" Anh đưa ánh mắt sang, liếc mắt một cái liền nhìn ra người đàn ông đứng bên cạnh Đào Tử An chính là Nếp Hề Viễn.

Thấy hai người bọn họ tay trong tay, hậu cần mặt đất hoàn toàn hiểu được, "Xem ra, hai người đã lần nữa đến với nhau, thật sự là quá tốt, hai người có tình lại về cùng nhau a!"

Nhân viên hậu cần mặt đất thật xúc động, bởi vì đôi tình nhân này dưới sự chứng kiến của anh, lại đến với nhau, anh nháy mắt cảm thấy được công việc của chính mình thật vĩ đại, chính mình cũng làm được một chuyện rất tốt.

Đào Tử An cũng thực cảm động, cô nghiêng qua nhìn Nếp Hề Viễn, "Thì ra hai người đã gặp mặt, anh tại sao không nói cho em biết?" Hai cô còn muốn đem chuyện này tiếp tục giữ bí mật.

"Từ ngày đầu tiên tới đây liền biết, có một cô gái gốc gió mặc gió, mưa mặc mưa vẫn luôn đến sân bay, chờ một tên khốn nào đó tới ba tháng."

"Đúng vậy, anh tên khốn này!" Đào Tử An hờn dỗi đánh anh một cái, hai người ngọt ngào nhìn nhau.

Hậu cần mặt đất thực thức thời hướng hai người bọn họ phát phát tay, "Tôi đây sẽ không quấy rầy hai vị, chúc hai người hạnh phúc, sớm sinh quý tử!"

"Cảm ơn anh chúc phúc, cũng cảm tạ anh giúp tôi, nếu không phải nhờ có anh, tôi cùng Nếp Hề Viễn có lẽ không dễ dàng gặp lại như vậy đâu!" Đào Tử An chân thành cảm tạ.

"Đào tiểu thư ,cô quá khách khí rồi, là tình yêu của hai người cảm động ông trời!" Hậu cần mặt đất lại thành khẩn nói xong, "Tôi còn có một số việc phải làm ngay, xin rời đi trước." Sau đó quay đầu lại, hướng tới người phía sau nói nói: "Thực xin lỗi lão tiên sinh, chậm trễ thời gian của ngài, bởi vì gặp được người quen, thật ngại quá! Xin mời đi bên này theo tôi."

Hậu cần mặt đất vừa mới xoay người, lão niên nhân* (ông già, ông lão...cơ mà để vậy hơm được hay lắm nên giữ nguyên ^^) vẫn đứng ở phía sau giống như một bóng ma đi ra ; Đào Tử An nhìn đến người nọ, liền hít thật sâu một ngụm khí lạnh, Nếp Hề Viễn ngay lập tức phản ứng , kinh hô: "Cha! Cha tại sao lại ở chỗ này?"

"Cha?" Hậu cần mặt đất kinh ngạc nhìn lão niên nhân bên cạnh , lại nhìn nhìn Nếp Hề Viễn, quả nhiên bộ dạng có vài phần tương tự.

Ánh mắt cơ trí của Nếp Thắng Hoa đảo qua khuôn mặt Nếp Hề Viễn, cuối cùng dừng ở trên người Đào Tử An, trong ánh mắt cũng giống như ba năm trước đây tràn ngập khủng hoảng như vậy.

"Các người quả nhiên ở cùng một chỗ ." Nếp Thắng Hoa không phải không có chút nghiêm khắc nói: "Lúc trước, cô đã đáp ứng ta như thế nào? Cô cùng Nếp Hề Viễn ở cùng một chỗ chỉ làm hại đến nó!"

"Cha!" Nếp Hề Viễn vẫn là lần đầu tiên nghe được cha làm trò trước mặt chính mình , trách cứ một cô gái mềm yếu , mà cô gái này lại là người mà anh yêu nhất.

"Như thế nào, chẳng lẽ , con đã khôi phục trí nhớ ?" Nếp Thắng Hoa liếc xéo đến anh.

"Không có, chính là bởi vì con không có khôi phục trí nhớ, cho nên con mới hoàn toàn không thể tưởng tượng, ba năm trước đây cha rốt cuộc làm những chuyện gì đối với Đào Nhi, con cũng không cách nào nhớ tới chính mình lúc ấy đến tột cùng có bao nhiêu yếu đuối, thế nhưng ngay cả cô gái chính mình yêu thương nhất cũng không có bảo vệ tốt."

"Hỗn láo! Con có biết chính mình nói chuyện với ai hay không!"

"Con đương nhiên biết." Nếp Hề Viễn thẳng sống lưng, giọng nói mạnh mẽ vang vang, "Từ nhỏ con luôn coi cha trở thành thần tượng của chính mình , con trong cuộc đời mình, luôn kính nể cha, kính yêu cha, nghe cha an bài hết thấy, nguyên nhân chính là vì cha là cha của con; nhưng mà, cha có coi con là đứa con của cha hay không? Không, không có, con chỉ là một quân cờ trong tay cha , một con rối tùy cha an bài mà thôi! Nếu cha thật sự nghĩ con là con trai của cha, sẽ không nên chia rẽ con cùng Đào Nhi."

"Con." Nếp Thắng Hoa sợ ngây người, ông chưa từng nhìn thấy bộ dáng này ở Nếp Hề Viễn, ở trong trí nhớ của ông , đứa con này ngay từ khi còn nhỏ chỉ biết nghe lời, hơn hai mươi năm qua một lần duy nhất làm trái nguyện vọng của ông , chính là cưới cô gái bên cạnh này.

Nhưng cũng không sao, ông là người làm cha, có quyền lợi vì anh mà an bài hết thấy, cho nên ông không từ thủ đoạn khiến cho Đào Tử An vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của Nếp Hề Viễn , thậm chí ngay cả bản ghi chép hết thấy về Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn trong quá khứ đều tiêu hủy, ông làm như vậy, chính là vì làm cho con trai ông có một tương lai thật tốt đẹp , có một sự nghiệp vững, một người vợ môn đăng hộ đối .

Ông sai lầm rồi sao ? Chẳng lẽ hết thấy việc này không đúng một người làm cha nên làm đối với đứa con của chính mình sao ? Chẳng lẽ ông không phải vì tốt cho con trai ông?

Nếp Thắng Hoa rất kiêu ngạo , niềm kiêu ngạo làm cho ông ngoan cố bảo thủ không chịu thay đổi, khẳng khái nghĩ bản thân là đúnga hiệp" , dù cho ông là thật sự đã sai lầm rồi, ông cũng sẽ; bởi vậy, ông chưa bao giờ biết cái gì gọi là "Thổ không thừa nhận, nếu sai lầm rồi, liền đâm lao phải theo lao, như vậy xem ra sai lầm ở ông, cũng không có gì không tốt.

"Được, tốt lắm." Nếp Thắng Hoa lạnh như băng nói: "Như vậy, ta chỉ cho hai người một cơ hội cuối cùng, nếu như các người tách ra, từ nay về sau không thấy mặt, tốt lắm, ta tốt, mọi người cũng, ta còn sẽ cho Đào tiểu thư một khoản tiền, cũng đủ cho cô nửa đời sau sống xa hoa; còn nếu như các người chết cũng không muốn tách ra, ta sẽ cắt đứt mọi thứ của con, đăng báo tuyên bố cùng con đoạn tuyệt quan hệ cha con, tập đoàn Thắng Hoa cùng con không hề có liên quan; Các người hiện tại liền lựa chọn đi!"

"Không cần lựa chọn." Nếp Hề Viễn quyết định thật nhanh, "Con sẽ không cùng Đào Nhi tách ra , con tin tưởng dựa vào cố gắng của chính mình , có thể mang lại cho Đào Nhi cuộc sống tốt đẹp."

"Con tình nguyện vứt bỏ hết thảy, thậm chí ngay cả cha cũng không nhận, cũng muốn cùng người này ở cùng một chỗ?" Nếp Thắng Hoa rít gào , cả sân bay mọi người đều ghé mắt.

"Cha, phiền cha nói để ý một chút, không phải con muốn vứt bỏ cha, là cha vì không cho con cùng Đào Nhi ở cùng một chỗ mà uy hiếp con, con không cho rằng vì cùng Đào Nhi cùng một chỗ chính là vứt bỏ cha, nhưng đây là lựa chọn của con, không thể không làm cho con hạ quyết tâm , là cha dạy con phải có ý chí sắt đá, không từ thủ đoạn."

"Con." Nếp Thắng Hoa bị nghẹn lại, "Tốt! Ta nuôi dưỡng đứa con này thật là tốt! Ngày mai ta sẽ để cho luật sư tuyên bố, từ giờ trở đi, con sẽ không còn là giám đốc tập đoàn Thắng Hoa nữa , lại càng không là con trai của Nếp Thắng Hoa !" Nếp Thắng Hoa liền xoay người muốn đi, phía sau bỗng nhiên có người gọi lại.

"Bác Nếp." Đào Tử An giẫy khởi tay Nếp Hề Viễn , chạy chậm hai bước đi đến phía sau ông, "Có một câu, cháu ba năm trước đây đã rất muốn nói cho ngài, hiện tại, cháu phải nói ra."

"Cô hối hận đã không còn kịp rồi!" Nếp Thắng Hoa ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn đến Đào Tử An.

25. Chương 25: Chương 6.13

"Đúng, cháu thực sự hối hận." Đào Tử An ngừng lại một chút, tiếp theo nói: "Hối hận ba năm trước đây không có dùng khí đứng ra, cùng ngài phản kháng, cháu đã hối hận suốt ba năm!"

Không nhìn tới biểu tình Nếp Thắng Hoa giờ phút này ,cô thở sâu, "Chính là ông trời thật công bằng , khiến cháu nhận ra được tình cảm chân thật của mình đối với Nếp Hề Viễn , biết vô luận Nếp Hề Viễn là bạn cùng hay là phú quý, là mất trí nhớ hay là còn nhớ rõ quá khứ, cháu đều giống như ba năm trước đây, không oán không hối hận vì đã yêu anh ấy; Nếp Hề Viễn không thay đổi, cũng không quan tâm anh ấy đã quên quá khứ, anh ấy vẫn là có nụ cười thực ấm áp, trái tim thiện lương."

Đào Tử An cười khê, trên mặt vẻ mặt vô cùng kiên định, "Cho nên, anh ấy mất trí nhớ cháu cũng không để ý, có lẽ anh ấy đời này đều không nhớ được quá khứ của chúng cháu, nhưng là quá khứ chính là quá khứ, anh ấy hiện tại yêu cháu, cũng không so với ba năm trước đây, cho nên cháu càng thêm tin tưởng vững chắc, cháu có thể cảm động ông trời làm cho chúng cháu gặp lại đều xem trọng tình yêu mới này, cháu cũng sẽ có một ngày làm cho ngài cảm động, làm cho ngài thừa nhận cháu, nhận tình cảm của chúng cháu, thậm chí nhận con của chúng cháu."

Nếp Thắng Hoa hừ lạnh, "Quả thực là người nói chuyện viễn vông! Các người sẽ hối hận !"

Sau đó, Nếp Thắng Hoa mang theo một bụng giận dữ lại từ Đài Bắc trực tiếp bay trở về nước Mỹ, Nếp Hề Viễn mang theo Đào Tử An trở lại khách sạn, thu thập hành lý của chính mình cũng rời khỏi.

Từ biệt mấy tháng sau, đã xảy ra rất nhiều chuyện, Nếp Thắng Hoa thực hiện uy hiếp ban đầu, không chỉ có đăng báo tuyên bố cùng Nếp Hề Viễn từ bỏ quan hệ cha con, còn thu hồi toàn bộ cổ phần Nếp Hề Viễn.

Nếp Hề Viễn lại không chút nào để ý, anh cùng với Đào Tử An hai người quang minh chính đại đăng ký kết hôn, hơn nữa thuận lợi địa tìm một công việc, thuê ở trọ tại nhà trọ của Đàm Song Niên , sống cuộc sống vui vẻ, hơn nữa lòng tràn đầy chờ mong sinh mệnh bé nhỏ sắp chào đời.

Đảo mắt đã tới tháng chạp* (tháng 12 âm lịch...hơ, chắc ai cũng biết ^^), bà bầu Đào Tử An thuận lợi vì Nếp Hề Viễn sinh hạ một đứa bé mập mạp, Nếp Hề Viễn nhìn Đào Tử An vừa cảm động lại vừa đau lòng, cả ngày canh giữ ở phòng giải phẫu, thế nhưng lại không ý thức mà chảy xuống nước mắt.

Trước cảm giác của một người lần đầu tiên được làm cha, Nếp Hề Viễn thế nhưng lại có vài phần chua xót hiểu được Nếp Thắng Hoa trước kia , anh ở sau lưng Đào Tử An chụp trộm một tấm ảnh đứa con của chính mình, lấy di động gửi tấm ảnh vào hộp thư điện tử của Nếp Thắng Hoa .

Anh ở trong bức thư viết một đoạn như vậy :

Cha, con không cầu xin cha tha thứ, cũng không cầu xin cha có thể nhận Đào Tử An, nhưng là giờ khắc này, con muốn cảm ơn , cảm ơn cha nhiều năm vất vả như vậy, cho dù cha không hề muốn nhận con, cũng thỉnh tin tưởng con thân là con trai, trong tâm chính mình luôn yêu cha.

Từ nước Mỹ xa xôi Nếp Thắng Hoa nhận được thư của con trai , vừa vui vẻ lại sung sướng, ông rất cực cũng có cháu nội , trên ảnh chụp này hình ảnh tiểu tử béo mập mũm mĩm kia, cùng Nếp Hề Viễn trước đây quả thực giống nhau như đúc, ông dù thực cố chấp , nháy mắt liền vì bộ dáng đáng yêu của đứa bé kia mà mềm lòng.

Ông vẫn nhớ rõ Đào Tử An nói câu kia”Vô luận Nếp Hề Viễn là bản cùng hay phú quý, là mất trí nhớ hay là còn nhớ rõ quá khứ, cháu đều giống như ba năm trước đây, không oán không hối hận khi yêu anh ấy” ; Mặc dù ông đối với gia thế bối cảnh Đào Tử An vẫn là bất mãn, chính là cô lấy tình yêu đối với đứa con chính mình làm dao động ông, bất tri bất giác đã lén lút làm cho ông dần làm mềm cái đầu ngoan cố của ông.

Có lẽ, hôm nào nên chuẩn bị lễ vật tặng cho đứa nhỏ nhân dịp đầy tháng.

Nếp Hề Viễn sau khi gửi thư điện tử, trộm tiến vào phòng bệnh của Đào Tử An , thấy vợ anh còn đang ngủ, trong lúc ngủ mơ nàng không biết mơ thấy cái gì, khóe miệng còn lộ vẻ cười, anh nhin không được cúi người xuống, hôn hai má của cô.

Đào Tử An ưm một tiếng, thế nhưng cứ như vậy bị đánh thức . Cô mở to mắt nhìn thấy Nếp Hề Viễn, hé miệng câu nói đầu tiên hỏi: ”Con chúng ta đâu?”

Nếp Hề Viễn nhướn mi, ”Vì cái gì vừa tỉnh trước hết liền hỏi con? Chẳng lẽ em hiện tại yêu con hơn, không thương anh?”

Đào Tử An bị bộ dáng của Nếp Hề Viễn làm cho bật cười, người này thế nhưng ghen với đứa con của chính mình ! Cô bắt đầu dĩ đảo cặp mắt trắng dã, ”Được rồi ! Darling của em, đứa con là của chúng ta, em thương con chính là yêu anh nha!”

”Vậy em nói, em là thương con nhiều hơn một chút, hay là yêu anh nhiều hơn?” Nếp Hề Viễn hỏi ngược lại.

”Cái này.” Thật đúng là không tốt trả lời a!

Gặp Đào Tử An do dự, Nếp Hề Viễn khuôn mặt có vẻ suy sụp , ”Sớm biết rằng em thay đổi tình cảm như vậy , anh sẽ không cần đứa con này!” (@@!)

”Lão công, em yêu anh nhất .” Đào Tử An vội vàng ngăn lại Nếp Hề Viễn đang ai oán.

”Thật sự?”

”Thật sự, thật sự.” Đào Tử An mạnh mẽ gật gật đầu, ”Xem áh mắt em còn là thật sự !”

Nếp Hề Viễn nâng cằm Đào Tử An , nhìn nhìn, ”Ừm, ánh mắt thực còn thật sự, anh tin tưởng em đã tốt hơn rồi.”

”Vậy hiện tại có thể cho em đi xem con một chút được không?” Đánh rần cũng chọn gậy.

”Lại nhắc đến con!” Anh liền không thuận theo .

”Vậy bằng không?”

”Anh chỉ biết em thương con nhiều một chút, anh ngày mai liền đem con tặng người ta!”

”Ai, lão công, kia chính là em hoài thai mười tháng thật vất vả sinh hạ tới nha!” Dám tặng người ta thử xem xem!

”Nguyên nhân chính là làm cho em thành bộ dạng này, anh mới càng hằn là tặng người ta , không phải con nhỏ này, em cũng sẽ không vì sinh mà đau chết khiếp!” Thấy anh đều cảm thấy được đau đớn

”Di? Lão công, anh là trong lòng đau đớn cho em sao?”

”Nói nhảm, mới không phải!” Đánh chết cũng không có thể thừa nhận.

"Ai da, anh tức giận bộ đáng thật đáng yêu!" Nhẹ véo nhẹ vào má của anh.

"Uy! Đào Tử An, em không cần véo mặt của anh." Để mặc Đào Tử An đối với mặt của mình muốn làm gì thì làm, Nếp Hề Viễn ôn nhu cười, trong mắt tràn đầy sủng nịch.

Tử An, cảm ơn em đã yêu thương anh, đã quên em, khẳng định là bởi vì do anh quá yêu em, không thể chịu đựng được một ngày mất đi em; Nhưng anh tin tưởng, mặc kệ đã quên em vài lần, mặc kệ trải qua mấy luân hồi, người duy nhất anh lựa chọn, cũng là em.

Hạnh phúc tốt cuộc là cái gì? Chỉ có người yêu nhau mới có thể thể hiểu.

Tình yêu chân chính, cũng không có ngôn ngữ hoa lệ , không có hành vi lấy lòng mọi người , chỉ có trải qua nhiều năm tháng tích tụ lại , mỗi tiếng nói cử động, mới có thể cảm nhận được ấm áp; tình yêu chân chính , cũng không nhất định là người khác trong mắt hoàn mỹ xứng đôi, mà là trái tim chính mình tìm được một nơi để trao tặng nó.

Hạnh phúc là một đoạn hành trình, Đào Tử An cùng Nếp Hề Viễn ở hành trình ấy, cảm nhận được tình cảm của nhau , cùng nhau đỡ dằn, che chở lẫn nhau, cùng tiền tài quyền lợi toàn bộ không quan hệ, chỉ có yêu nhau, hạnh phúc mới không có kết thúc.

Đào Tử An tin tưởng, chỉ cần có thể vẫn cùng Nếp Hề Viễn gần nhau, chẳng đường hạnh phúc của bọn họ liền vĩnh viễn không có một ngày chấm dứt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-tim-em-darling>